

د پوهنې وزارت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او د ښوونکو
د روزنې معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

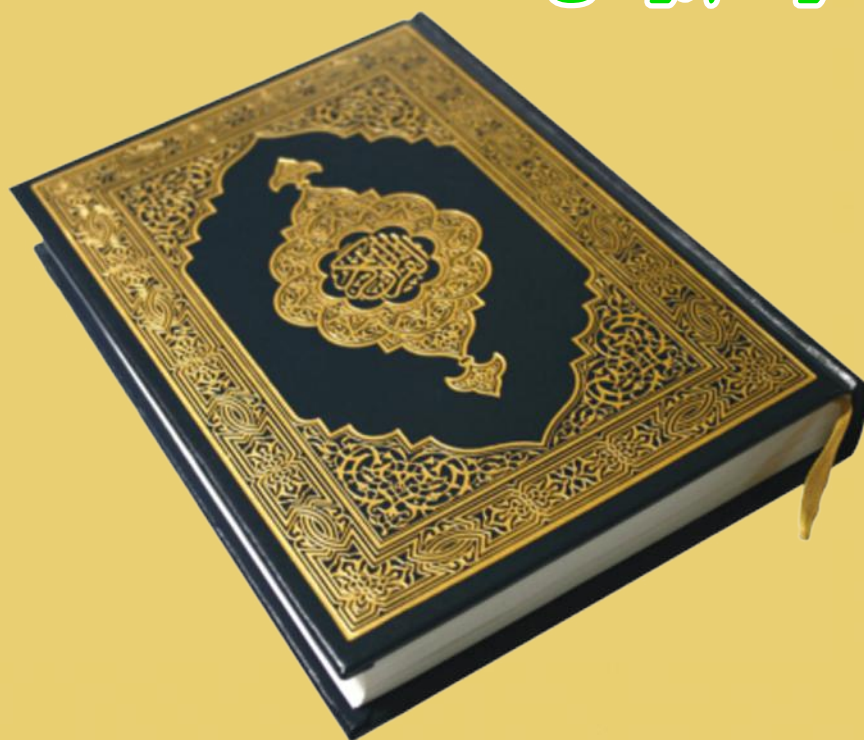
درسي کتابونه د پوهنې په وزارت پورې اړه لري، اخیستنه او خرڅونه یې په
کلکه منع ده. له سر غړوونکو سره قانوني چلن کېږي.

moe.curriculum@gmail.com

تفسیر شریف

دولسم ټولگی

تفسیر شریف - دولسم ټولگی

د چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ. ش

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی	دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د تورې	هر بچی یې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی	د بلوڅو د ازبکو
د پښتون او هزاره وو	د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، گوجر دي	پامیریان، نورستانیان
براهوي دي، قزلباش دي	هم ایماق، هم پشه پان
دا هیواد به تل ځلیري	لکه لمر پر شنه آسمان
په سینه کې د آسیا به	لکه زړه وي جاویدان
نوم د حق مودی رهبر	وایو الله اکبر وایو الله اکبر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د پوهنې وزارت

د تعلیمي نصاب د پراختیا او د

ښوونکو د روزنې معینیت

د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي

کتابونو د تالیف لوی ریاست

تفسیر شریف

دولسم ټولگی

د چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ. ش.

ليکوالان

– دکتور فضل الهادی وزین

– فضل الله نیازی

علمي او مسلکي ایدیت

– محمد عارف لودین

– محمد آصف کوچي

د ژبې ایدیت

– محمد قاسم هیله من

دیني، سیاسي او کلتوري کمیته

– مولوی قیام الدین کشاف

– دکتور عبدالصبور فخري

د څارنې کمیته

– دکتور اسدالله محقق د تعلیمي نصاب د پراختیا او د ښوونکو د روزنې معین

– دکتور شېر علي ظریفی د تعلیمي نصاب د پراختیا د پروژې رئیس

– دکتور محمد یوسف نیازی د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تالیف لوی

ریاست سرپرست

طرح او ډیزاین

عنایت الله غفاري

بسم الله الرحمن الرحيم

د پوهنې د وزیر پیغام

د لوی خدای ﷻ ډیر شکر دی چې انسان یې په احسن تقویم کې پیدا او هغه ته یې د خبرو کولو توان ورکړ او د علم او فکر پر ګاڼه یې سمبال کړ. ډیر درود دې وي د اسلام پر ګران پیغمبر حضرت محمد مصطفیٰ ﷺ چې د انسانیت ستر ښوونکی دی او د رحمت، لارښوونې او روښنایۍ پیغام راوړونکی. ښوونه او روزنه په هره ټولنه کې د بدلون او پراختیا بنسټ دی. د ښوونې او روزنې اصلي موخه د انسان د بالقوه ځواکونو فعالول او د هغه د پټو استعدادونو غوړول دي.

درسي کتاب د ښوونې او روزنې په بهیر کې یو مهم رکن بلل کېږي چې له نوو علمي بدلونونو او پرمختګونو سره اوږه په اوږه د ټولنې له اړتیاوو سره سم تالیف کېږي. درسي کتابونه باید د منځپانګې له مخې خورا بډای وي چې وکړای شي د علومو له نوو لاسته راوړنو سره مل دیني او اخلاقي زده کړې د نوو میتودونو له لارې زده کوونکو ته ولېږدوي.

دغه کتاب چې اوس ستاسو په واک کې دی، د همدغو پورته ځانګړنو پر بنسټ چمتو او تالیف شوی دی. د پوهنې وزارت تل زیار باسي چې په هیواد کې تعلیمي نصاب او درسي کتابونه د اسلامي ښوونې او روزنې او د ملي هویت د ساتلو پر بنسټ جوړ او له علمي معیارونو، نوو روزنیزو میتودونو او د نړۍ له علمي پرمختګونو سره سم چمتو کړي. د زده کوونکو استعدادونه په ټولو اخلاقي او علمي خواوو کې وغوړېږي او په هغوی کې د تفکر او نوښت توان او د پلټنې حس پیاوړی کړي. د خبرو اترو او پیرزونې د فرهنگ دودول، د هیواد پالنې او د مینې او محبت د حس پیاوړی کول، بښنه او پیوستون د پوهنې د وزارت نورې غوښتنې دي چې ښايي د لوست په کتابونو کې ورته پام وشي. درسي کتابونه د ښه او مسلکي ښوونکي له درلودو پرته نشي کولای ټاکل شوي موخې ترلاسه کړي. ښوونکی د ښوونې او روزنې یو مهم جزء او د ښوونې او روزنې د پروګرامونو پلي کوونکی دی. د هیواد له ژمنو او زړه سواندو ښوونکو څخه، چې د تورتم او ناپوهۍ په وړاندې یې جګړه خپله دنده ګرځولی، دوستانه هیله لرم د تعلیمي نصاب په دقیق او مخلصانه تطبیق کې د هیواد ماشومان، نجونې او تنګي ځوانان د پوهې، اخلاقو او معنویت لوړو څوکو ته ورسوي.

د هیواد د زده کړې د نظام بری د خلکو له جدي مرستو پرته امکان نه لري. له دې امله له ټولو قشرونو او د ملت له شریفو خلکو، په تیره بیا له کورنیو او د زده کوونکو له درنو اولیاوو څخه هیله لرم چې د معارف د موخو د لاسته راوړو په برخه کې له هېڅ ډول مرستې څخه ډډه ونه کړي. دغه راز له ټولو لیکوالو، پوهانو، د ښوونې او روزنې له ماهرینو او د زده کوونکو له محترمو اولیاوو څخه هیله کېږي چې په خپلو رغنده نظرونو، وړاندیزونو او نیوکو د درسي کتابونو په لابښه والي کې د پوهنې له وزارت سره مرسته وکړي.

لازمه بولم له ټولو ښاغلو مؤلفانو، د پوهنې وزارت له اداري او فني کارکوونکو او له ملي او نړیوالو بنسټونو څخه، چې د دغه کتاب په چمتو کولو، چاپولو او ویش کې یې زیار ایستلی او مرسته یې کړې، مننه وکړم. په پای کې له لوی خدای ﷻ څخه غواړم چې په خپله بې پایه مهربانۍ له موږ سره د پوهنې د سپیڅلو ارمانونو په لاسته راوړلو کې مرسته وکړي. انه سمیع قریب مجیب.

د پوهنې وزیر

دوکتور اسدالله حنیف بلخي

سرلیکونه

- ۱..... لومړی لوست: قرآن کریم د رڼا په لور هدایت
- ۷..... دویم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۱۱..... دریم لوست: د شورا ارزښت
- ۱۵..... څلورم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۱۹..... پنځم لوست: د انبیاوو مقام
- ۲۲..... شپږم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۲۸..... اووم لوست: اسلام غوره دین دی
- ۳۲..... اتم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۳۸..... نهم لوست: په آخرت ایمان او پر ژوند یې اغیز
- ۴۱..... لسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۴۶..... یوولسم لوست: په دین کې اعتدال (منځلاریتوب)
- ۵۰..... دولسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۵۸..... دیارلسم لوست: ګټوره سوداګري
- ۶۴..... څوارلسم لوست: د دیني زده کړې ارزښت
- ۶۹..... پنځلسم لوست: د دیني شعاعرو تعظیم او درناوی
- ۷۳..... شپاړسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۷۷..... اوولسم لوست: ټولنیز عدالت د قرآن په رڼا کې
- ۸۲..... اته لسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۸۸..... نولسم لوست: د انسان د وینو تویولو حرمت
- ۹۲..... شلم لوست: د تېر لوست پاتې برخه
- ۹۶..... یو ویلسم لوست: د خلکو په شتمنیو د تیري حرمت
- ۱۰۲..... دوه ویلسم لوست: ګډ ژوندون او خواخوږي
- ۱۰۸..... درویشتم لوست: په قرآن کریم کې نمونه ځوانان

قرآن کریم د رڼا په لور هدایت

قال الله تعالى: ﴿الرَّكَابُ أَتَزَلُّوا إِلَيْكَ لِنُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ
الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿١﴾ اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢﴾﴾
[ابراهيم: ۱-۲]

د کلمو معنا

الر: الف، لام، را- په دې آيت کې د مقطعه تورو له جملې څخه دي چې په معنا او
تفسير يې پرته له الله تعالى او د هغه له پيغمبر ﷺ څخه بل هيڅوک نه پوهيږي.

رڼا: کتاب: قرآن

چې وباسې ته.

د ظلمه جمع ده، تيارې.

رڼا.

غالب، د الله له مبارکو نومونو څخه يو نوم دی.

ستایل شوی، د الله له مبارکو نومونو څخه يو نوم دی.

هلاکت، افسوس، د دوزخ په بېخ کې يوه کنده ده.

لنُخْرِجَ:

الظُّلُمَاتِ:

النُّورِ:

الْعَزِيزِ:

الْحَمِيدِ:

وَيْلٌ:

ژباړه

(ا- ل - ر) ای پيغمبره! دا يو کتاب دی چې موږ ستا لورې ته نازل کړی دی چې ته پرې
خلک د هغوی د رب په مرسته له تيارو څخه د رڼا په لور چې د برلاسي او ستايل شوي
رب ليار ده راوباسي.

الله هغه ذات دی چې د آسمانونو او ځمکې د ټولو هستيو څښتن دی. او سخت عذاب او
هلاکت د کافرانو په برخه دی.

تفسير

د آيتونو شرح او څيړنه

د دې لوست مبارک آيتونه د (ابراهيم) سورت لومړني آيتونه دي چې مدينې منورې ته له
هجرت د مخه په مکه معظمه کې نازل شوي دي. د دې سورت لومړنی آيت په (الر)

يعني درې تورو (الف، لام، را) پېل شوی دی. دا ډول توري په قرآن عظیم الشان کې د مقطعه، يعني له يو بل نه بيل او جلا تورو په نامه يادېږي. د قرآن عظیم الشان نهه ويشت سورتونه په دغو تورو پيل شوي دي.

مفسرين د دغو تورو د معنا په هکله بيل، بيل او متفاوت نظرونه لري،^(۱) خو د دغو تورو حقيقي معنا او په دغو تورو د قرآن عظیم الشان د ځينو سورتونو د پېلېدو اسرار يوازې الله تعالی او د هغه رسول عليه السلام ته معلوم دي او موږ نشو کولای په يقين سره د دې تورو د معنا او مفهوم په اړه څه ووايو.

په مبارک آيت کې له کتاب څخه مراد قرآن مجيد دی. (کتاب) د قرآن عظیم الشان له نومونو څخه دی چې په گڼ شمير آيتونو کې په دې معنا ياد شوی دی. په نکره صيغې سره د (کتاب) لفظ کارول د دې مبارک کتاب په اوچت مقام او لوړې مرتبې دلالت کوي.

د کتاب د نازلېدو معنا دا ده چې قرآن عظیم الشان د الله له لوري د جبرائيل عليه السلام په واسطه د دنيا د اسمان له (بيت العزة) نه په پېغمبر ﷺ باندې نازل شو.

له تيارو نه د رڼا په لور د خلکو را ايستل د پېغمبر ﷺ د رسالت او بعثت ستر هدف دی. د تبارې لفظ له کفر، جهل، شرک، بدعت او نورو ټولو اعتقادي او عملي مفسدو او انحرافاتو څخه استعاره ده. د (ناس): کلمه په عربي ژبه کې د خلکو په معنا ده. د (ال) راتلل د دغې کلمې په سر کې د انسان په مطلق جنس دلالت کوي، د هرې زمانې او هر ځای انسانانو ته شاملېږي چې د خدای جل جلاله د وروستني پېغمبر په حيث د رسول الله ﷺ په عالميت، او د هغه مبارک د رسالت په تل پاتې کېدو او د وروستني کتاب په حيث د قرآن عظیم الشان په عالميت، عموميت او همېشه والي دلالت کوي.

د (نور) کلمه له ايمان، توحيد، اسلام، د پېغمبر ﷺ له سنتو او ټولو اعتقادي او عملي فضايو او ښېگڼو څخه استعاره ده. دلته د تيارو او ظلمونو لپاره د جمعې لفظ (الظلمات) تيارې، او د رڼا لپاره مفرد لفظ (النور) کارول شوی دی؛ ځکه کفر ډېر انواع او طريقې لري، خو د ايمان لاره يعني د الله تعالی او اسلام لاره يوه ده.

^۱ - د امام بيضاوي انوار التنزيل تفسير

د «يَا ذَنْ رَبِّهِمْ» عبارت په دې دلالت کوي چې له تيارو، شرک او اعتقادي او عملي مفسدو څخه د خلکو را ايستل د قرآن او د پيغمبر ﷺ د لارښوونو په وسيله، د الله تعالى په امر او ارادې سره ترسره کيږي. لکه څرنگه چې د «إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ» له مبارکې جملې څخه څرگنديږي. د الله ﷻ له لارې نه مقصد د الله تعالى دين، شريعت او الهي سنن دي. د آيت پای په دوو صفتونو (العزیز) يعنې غالب، او (الحميد) يعنې د ټولو مخلوقاتو په ژبه ستايل شوي، سره شوې ده، چې په دې کې د کفارو لپاره يو ډول ډار (انذار) او يادونه (تذکیر) ده ترڅو کفار پرکفر او عملي مفسدو باندې له اصرار څخه لاس واخلي.

د لوست د دويم آيت لومړنۍ برخه پر ټوله هستۍ او کایناتو يعنې اسمانونو او ځمکې باندې د الله تعالى د مالکيت او مطلق قدرت څرگندونه کوي. د آيت په دويمه برخه کې د کافرانو لپاره تهديد او سخت وعيد دی، چې پر کفر باندې د استمرار په حالت کې به سخت عذاب د دوی په انتظار کې وي. د نکړې صيغې کارول د (ويل)، (عذاب) او (شدید) په کلماتو کې د عربي ژبې د اسلوب او دستور له نظره د عذاب په شدت او سختۍ دلالت کوي چې د کفارو لپاره تيار شوی دی.

د آيتونو لنډ مفهوم

د پورتنیو مبارکو آيتونو اجمالي مفهوم دا دی چې الله تعالى په دغو دوو مبارکو آيتونو کې د قرآن عظمت ته په اشارې سره په روان او څرگند اسلوب سره د قرآن کریم د نازلېدو او د پيغمبر ﷺ د بعثت موخه، د کفر له تيارو نه د خلکو را ايستل او له اعتقادي انحرافاتو او عملي مفسدو نه د ايمان او اسلام د رڼا په لور راتلل ښودلي دي او پر هستۍ او کایناتو باندې د عزيز او حميد ذات بشپړې غلې ته په اشارې سره يې کافران پرکفر د اصرار او سرغړونې له خطرناکو پايلو څخه وپرولي دي.

د قرآن کریم ځانگړتياوې

۱ - قرآن د هدايت او لارښوونې کتاب

څرنگه چې په پورتنیو آيتونو کې يادونه وشوه چې الله تعالى قرآن نازل کړ، ترڅو پيغمبر ﷺ خلک له تورو تيارو نه راوباسي او د رڼا په لور ورته لارښوونه وکړي. دا د دې څرگندونه کوي چې قرآن د هدايت او لارښوونې کتاب دی. په قرآن عظيم الشان

کې داسې ډېر آيتونه شته چې په هغو کې قرآن ته هدايت ويل شوی دی. نوموړي آيتونه د پورتنۍ آيت شرح او تفسير کوي؛ ځکه چې د قرآن بڼه او غوره تفسيرونکي پخپله قرآن دی. مثلاً: په لاندینيو مبارکو آيتونو کې غور او دقت وکړئ:

﴿ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ﴾ [البقرة: ۲] ژباړه: دا د الله کتاب دی، هيڅ شک پکې نشته، پرهيزگارانو ته لارښوونکی دی. ﴿هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ﴾ [آل عمران: ۱۳۸] ژباړه: دا قرآن د عامو خلکو لپاره بيان او د پرهيزگارانو لپاره هدايت او پند دی. ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِّلْمُسْلِمِينَ﴾ [النحل: ۸۹] ژباړه: او موږ داسې کتاب پرتا نازل کړی دی چې هر څه يې پوره بيان کړي او د مسلمانانو لپاره هدايت، رحمت او د خوښۍ زيری دی.

د پام وړ ده چې د هدايت لفظ په قرآن کریم کې کله د ارشاد او لارښوونې په معنا او کله هم د توفيق په معنا کارول کيږي.

۲ - قرآن نړيوال او تلپاتې کتاب

قرآن کریم کې د (هدايت) د کلمې معنا کارولو ته په پام او په مختلفو مواضعو کې د قرآن مجيد د آيتونو سياق او مفهوم ته په کتلو سره، پرته له شکه دا څرگنديږي چې قرآن کریم د هغو کسانو لپاره د هدايت او لارښوونې کتاب دی چې ايمان يې پرې راوړی دی او د هغه د تعليماتو او ژغورونکو قوانينو له خوږې سرچينې څخه يې گټه پورته کړې ده، خو په دې کې هم شک نشته چې د قرآن دعوت او خطاب عام او نړيوال دی؛ ټول بشریت ته په هرځای او هروخت کې متوجه دی او په يوې ځانگړې ډلې او يا خاصو خلکو پورې اړه نه لري.

د مثال په توگه: په لاندینيو آيتونو کې قرآن کریم د ټولو خلکو لپاره هدايت بلل شوی دی:

الف: ﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ﴾ [البقرة: ۱۸۵].

ژباړه: روژه هغه مياشت ده چې په دې کې هغه قرآن نازل شوی دی چې د خلکو لپاره له سره تر پایه هدايت دی او داسې څرگندې لارښوونې په کې دي چې د سمې لارې ښوونکې او د حق او باطل يوله بله په ډاگه بيلوونکي دي.

ب: ﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾ [الفرقان: ١] ژباړه: ډېر لوړ او برکتناک دی هغه ذات چې پرېکړه کوونکى قرآن يې پر خپل بنده (محمد) نازل کړى تر څو د ټولو خلکو لپاره ډاروونکى وي.

ج: ﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾ [ص: ٨٧] ژباړه: قرآن پرته له دې، چې د ټول عالم لپاره پند وي، بل څه نه دی.

د قرآن عظيم الشان د عالميت بل دليل د خاتم الانبيا حضرت محمد ﷺ نړيوال او تلپاتې رسالت دی چې دا کتاب پرې نازل شوى دى، ځکه نبوت او قرآن دوه نه بيليدونکي شيان دي او يو له بل څخه نه جدا کيږي. الله تعالى فرمايي: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ [الانبيا: ١٠٧]. ژباړه: موږ ته نه يې رالېږلى، مگر رحمت د ټولو عالميانو لپاره.

د قرآن عظيم الشان آيتونه پردې ناطق او گواه دي چې قرآن يو نړيوال، عالمي او تلپاتې کتاب دى. دا کتاب په خپلو تعليماتو، احکامو او ارزښتونوسره د تل لپاره نوى دى، هيڅکله هم نه زيريري او په هر وخت او زمان کې د بشر د هدايت او لارښوونې لپاره واضح او څرگند پيغام لري.

فعاليت

زده کوونکي دې د ښوونکي په مرسته د قرآن کریم د نړېوالتوب، عالميت او هميشه والي په هکله په خپلو کې سره مباحثه وکړي.

۳ - قرآن کریم له لاس وهنې (تحريف او تبديل) نه ساتل شوى کتاب

د بشر د هدايت لپاره د الله تعالى د وروستني کتاب په جېټ د قرآن د عالميت او همېشه والي غوښتنه دا ده چې دا کتاب له تحريف او لاس وهنو څخه پاک وي؛ ځکه که چېرې په قرآن کې هم د پخوانيو کتابونو، لکه د تورات او انجيل په څير تحريف او بدلون راغلى وای، نو په دې صورت کې قرآن نه شواى کولى د هرځای او هرې زمانې د خلکو لپاره د هدايت کتاب وای. له دې امله الله تعالى په ډېر ټينگار سره د قرآن کریم د ساتنې په اړه داسې فرمايي: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: ٩] ژباړه: بېشکه چې موږ ذکر (قرآن) رالېږلى دى او موږ يې خامخا ساتونکي يو.

د الله تعالى د دغې ژمنې تحقق موندل او ترسره کیدل د قرآن عظیم الشان له معجزو څخه یوه څرګنده معجزه ده. قرآن کریم د مسلمانانو په اجماع او د مخالفینو په گواهي سره د تورات او انجیل پر خلاف، چې د یوې ځانګړې زمانې او خلکو لپاره نازل شوي وو، له تحریف او تبدیل څخه محفوظ او مصئون پاتې دی، په دې معنا چې د قرآن په نصوصو یعنې آیتونو، سورتونو او الفاظو کې په لږه اندازه کمی، زیاتې او یا تغیر او تبدیل هم نه دی رامنځته شوی. کوم قرآن چې دا مهال زموږ سره دی، په بشپړه توګه هماغه الهي وحی ده چې جبرئیل عليه السلام د الله له لوري پر محمد صلی الله علیه و آله و سلم باندې نازله کړې ده. بیا قرآن کریم د رسول علیه السلام په واسطه په لیکلې بڼه په صحیفو او د اصحابو کرامو په سینو کې وساتل شو. وروسته بیا دغه قرآن پرته له دې چې یوه کلمه او یا توري له هغه نه کم او یا پرې ورزیات شي، له یوه نسل نه بل نسل ته په تقلیدو ترموږ راوړسید. دا لړۍ به تر قیامته پورې دوام ولري او قرآن به د الهي ژمنې پر اساس له لاس وهنې څخه خوندي پاتې وي. قرآن د انسانانو د هدایت او لارښوونې لپاره د الله تعالی وروستنی کتاب دی چې هیڅ ډول نسخ، تحریف او تبدیل هغه ته لاره نشي موندلی. د قرآن کریم له نزول وروسته د وحی لړۍ بنده شوې ده. د الله تعالی له لوري بل کتاب نه راځي. همدارنګه بل پیغمبر هم نه رالیرل کیږي. لکه څرنګه چې دا مطلب په لاندیني آیت کې په څرګند ډول بیان شوی دی، الله تعالی فرمایي: ﴿لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾ [فصلت: ۴۲] ژباړه: نه ورته د مخ له لوري باطل راتلای شي او نه د شا له لوري، دا د حکیم او ستایلي شوي ذات رالیرل شوی کتاب دی.

قرآن کریم د رڼا په لور هدایت

۴ - قرآن کریم شامل او کامل کتاب دی

څرنگه چې قرآن د بشر د هدایت لپاره په هر عصر او زمان کې تلپاتې کتاب دی، نو په کار ده چې دغه کتاب شامل او کامل کتاب وي او د ژوند ټولو برخو ته شامل وي. له دې امله د قرآن سپېڅلي تعلیمات، احکام او ارزښتونه داسې هراړخیز دي چې د ژوند ټولې خواوې رانغاړي.

قرآن عظیم الشان د قضایاوو په مطرحولو او څېړلو کې داسې بلېغ او څرگند اسلوب لري چې په هر وخت او ځای کې د تطبیق قابلیت او وړتیا لري. د مثال په ډول لاندینی آیت تر غور لاندې نيسو. الله تعالی فرمایي: **﴿وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾** [الأعراف: ۵۲] ژباړه: موږ هغوی ته د علم په رڼا کې پوره او بشپړ کتاب راوړی و چې د ایمان راوړونکي قوم لپاره هدایت او رحمت و. همدارنگه فرمایي: **﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ﴾** [النحل: ۸۹] ژباړه: او موږ پر تا داسې کتاب (قرآن) نازل کړی دی چې هر څه یې پوره بیان کړي دي او د مسلمانانو لپاره هدایت، رحمت او د خوښۍ زیری دی.

۵ - قرآن کریم او پخواني آسماني کتابونه

قرآن کریم د بشریت د لارښوونې لپاره د الله تعالی وروستنی او تر ټولو بشپړ کتاب دی. د قرآن کریم په نزول سره ټول پخواني اسماني کتابونه منسوخ شوي دي، ځکه قرآن د بشر د لارښوونې لپاره د الله تعالی د وروستني کتاب په حیث د پخوانیو کتابونو ټول هغه احکام چې د بقا وړتیا یې درلودله په خپل ځان کې لري او د دغو کتابونو تصدیق کوونکی دی. الله تعالی فرمایي: **﴿نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابُ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنجِيلَ﴾** [آل عمران: ۳] ژباړه: (الله تعالی) په حقه پر تا هغه کتاب (قرآن) نازل کړی چې پخواني آسماني کتابونه ریښتیني گڼي او هم یې تورات او انجیل نازل کړی دی.

له دې امله پر ټول بشریت فرض دي چې پر قرآن او خاتم النبیین حضرت محمد ﷺ باندې ایمان راوړي. رسول الله ﷺ په دې اړه داسې فرمایلي دي: **«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ أَوْ نَصْرَانِيٍّ ثُمَّ يَمُوتُ وَلَا يُؤْمِنُ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ**

أَصْحَابِ النَّارِ»^(۱) ژباړه: قسم په هغه ذات چې د محمد نفس د هغه په لاس کې دی هرڅوک له دې امت څخه که هغه يهودي وي يا نصراني او زما له بعثت څخه خبر شي، بيا په داسې حال وفات شي چې ايمان رانه وړي پر هغه څه چې زه پرې راليرلی شوی يم، مگر دا چې هغه به د دوزخيانو له جملې څخه وي.

څرنگه چې په پخوانيو کتابونو کې ډېر زيات تحريف او بدلون راغلی دی او نسخې يې يو تر بله ډېر توپير لري نو موږ نشو کولای چې پر دغو نسخو د الهي کتاب په حيث اعتماد وکړو. الله تعالى فرمايلي دي: **﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَئِيشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا...﴾** [البقرة: ۷۹] ژباړه: هغه خلک دې هلاک وي چې يوشی په خپل لاس وليکي او بيا وايي دا د الله ﷻ رالېرلی ليکنه ده، ترڅو ډېرې لږې پيسې پرې ترلاسه کړي.

قرآن د تورات او انجيل د هغو کتابونو (کوم چې اوس مهال اهل کتاب ورته لاس رسي لري) د محتوياتو د حقيقت او بطلان تشخيصوونکی او څيړونکی دی. له دې امله قرآن عظيم الشان ته د نورو اسماني کتابونو ساتونکی (مېمن) او ناظر ويل شوی دی. الله تعالى فرمايي: **﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ..﴾** [المائدة: ۴۸] ژباړه: ای محمده، مونږ تا ته دا کتاب (قرآن) په حقه درليرلی دی چې له ده وړاندې کتابونه ريښتيني گڼي او ساتونکی يې دی.

- د قرآن په وړاندې د مسلمان مسؤليت

پر قرآن باندې د ايمان لرلو او د الله تعالى د وروستني کتاب په حېث د هغه د تعظيم او درناوي برسيره، مسلمان د قرآن په وړاندې نور وجايب او مکلفيتونه هم لري چې د قرآن د نصوصو په رڼا کې به له دغو مسؤليتونو نه ځينې په لنډ ډول بيان کړو:

۱- پر قرآن باندې د پوهېدو او گټو ترلاسه کولو په منظور په ډير دقت سره د قرآن کريم د آيتونو استماع او اوريدل. الله تعالى فرمايي: **﴿وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾** [الأعراف: ۲۰۴] ژباړه: او کله چې ستاسې په وړاندې قرآن لوستل کيږي نو هغه په غور سره واورئ او چپ اوسئ، ښايي چې پر تاسې رحم وشي.

۲- د قرآن له آیتونو څخه پند او گټه اخیستل او د هغو په احکامو او حکمتونو ځان پوهول. الله تعالى فرمایي: ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ [القمر: ۱۷] ژباړه: او په يقين سره موږ قرآن د پند اخیستلو لپاره اسان کړی، آیا شته کوم پند اخیستونکی؟

۳- د قرآن په آیتونو کې تفکر او تدبر او د هغه په احکامو، اوامرو، نواهیو او ارزښتونو پوهیدل. الله تعالى فرمایي: ﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ﴾ [ص: ۲۹] ژباړه: دا یو برکتناک کتاب دی چې موږ پرتا نازل کړی تر څو یې هغوی په آیتونو کې فکر وکړي او د عقل خښتیا ترې پند واخلي.

۴- د قرآن تلاوت، یعنې په سمه توګه د قرآن تلاوت او لوستل، په تلفظ او معنا کې له غلطۍ او خطا نه د مخنیوي په خاطر د تجوید د قواعدو او احکامو د مراعاتولو پر اساس د تورو ادا کول. د قرآن تلاوت په سمه توګه پرهېز نارینه او ښځینه مسلمان لازم دي، الله تعالى فرمایي: ﴿وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا﴾ [المزمل: ۴] ژباړه: او قرآن په ترتیل او تجوید سره ولوله.

۵- د قرآن کریم تبلیغ او نورو ته د هغه د احکامو، تعلیماتو، ارزښتونو او پیغام رسول. دا خبره د پام وړ ده چې د قرآن تبلیغول او په مختلفو سطحو کې د هغه د مفاهیمو، علومو او ارزښتونو خپرول د ټولو مسلمانانو (که هغه نارینه وي یا ښځینه، ټولنه وي او یا حکومت) دنده او مکلفیت دی. الله تعالى فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾ [المائدة: ۶۷] ژباړه: ای رسول، هغه څه خلکو ته ورسوه چې ستا د رب له لورې پر تا نازل شوي دي.

۶- د قرآن د احکامو او تعلیماتو پلي کول، د الله تعالى د کتاب په وړاندې د مسلمان په فردي او ټولنیز ژوند کې ترټولو مهم مسؤلیت او مکلفیت د قرآن کریم د اوامرو د تطبیق او پلي کولو لپاره مخلصانه هڅه او هاند دی، ځکه قرآن کریم د تطبیق او عملي کولو په خاطر نازل شوی دی. الله تعالى فرمایي: ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا﴾ [النساء: ۱۰۵] ژباړه: موږ تا (محمد ﷺ) ته قرآن په حقه نازل کړی دی تر څو د الله ﷻ د لارښوونو په رڼا کې د خلکو ترمنځ پریکړې وکړې او هېڅکله د خاینانو لپاره جګړه کوونکی مه کیږه.

الله تعالى دې ټولو مسلمانانو ته د قرآن کریم د سم تلاوت، ژورې پوهې، په احکامو او تعلیماتو د عمل کولو او د قرآن تر سیوري لاندې د نیکمرغه ژوند کولو توفیق ورکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ۱- قرآن په هر وخت او هر ځای کې د ټول بشریت هادي او لارښود دی.
- ۲- قرآن یو نړیوال کتاب دی او د کومو ځانگړو خلکو او یا ځانگړې ډلې لپاره نه دی رالیول شوی.
- ۳- قرآن کریم له تغیر او تبدیل نه محفوظ او مصئون دی او هیڅوک نشي کولی په هغه کې تحریف او بدلون راولي.
- ۴- د قرآن کریم خدمت، د هغه حفظ کول، په هغه پوهیدل، د هغه تبلیغ او تطبیق د ټولو مسلمانانو دنده او رسالت دی.
- ۵- د قرآن کریم د نزول او د نبی کریم ﷺ د بعثت مقصد د کفر له تیارو، شرک، جهل او له اعتقادي او عملي مفاسدو څخه د خلکو را ایستل دي.

- ۱- مقطعه توري یعنې څه؟ د تفسیر علماء د دې تورو د معنا په اړه څه نظر لري؟
- ۲- ولې په دغه مبارک آیت کې د تیاري لپاره د جمعي صیغه او د رڼا لپاره د مفرد صیغه کارول شوې ده؟
- ۳- په دې مبارک آیت کې د الله ﷻ له لارې نه مقصد څه شی دی؟
- ۴- د دې مبارک آیت کومه برخه د قرآن کریم په نړیوالتوب او همیشه والي باندې دلالت کوي؟
- ۵- د دی مبارکو آیتونو لنډ او اجمالي تفسیر بیان کړئ.
- ۶- په دې لوست کې په قرآن سره د قرآن د تفسیر دوه نمونې بیان کړئ.

زده کوونکي دې د قرآن په وړاندې د مسلمانانو د مسئولیت په هکله یوه مقاله ولیکي. بیا دې په ټولگي کې د ښوونکي په مرسته او لارښوونه د دې موضوع په اړه خبرې وکړي.

د شورا ارزښت

قال الله تعالى: ﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ﴾ [آل عمران: ۱۵۹]

د کلمو معنا

{لِنْتَ}	نرم شوې.
{فَظًّا}	بد خوښه.
{غَلِيظَ الْقَلْبِ}	د سخت زړه خاوند.
{لَانْفَضُّوا}	هرو مرو به خواره شوي وو.
{شَاوِرْهُمْ}	مشوره وکړه له هغوی سره.
{عَزَمْتَ}	هوډ(قصد) دې وکړ.
{فَتَوَكَّلْ}	نو توکل وکړه.
{يُحِبُّ}	خوښوي.

ژباړه

نو د الله ﷻ د مهرباني له امله نرم شوې ته د هغوی(صحابه وو) لپاره او که وای ته بد خوښه سخت زړی، هرو مرو به دوی ستا له شاوخوا نه خپاره شوي وو. نو هغوی ته عفو وکړه او د هغوی لپاره بښنه وغواړه او په کار کې له هغوی سره مشوره وکړه او کله چې هوډ وکړ تا، نو توکل وکړه په الله ﷻ بې شکه الله ﷻ خوښوي توکل کوونکي.

تفسیر

د آیت شرح او خیرنه

پورتنی مبارک آیت د (آل عمران) د سورت له آیتونو څخه دی. د (آل عمران) سورت په مدینه منوره کې نازل شوی دی. دغه سورت د نورو مدني سورتونو په څیر د اسلامي

ټولنې د چارو د تنظيم لپاره په ډېرو احكامو او تعليماتو مشتمل دی. يو له دغو احكامو څخه چې په دې سورت کې بيان شوی دی، د (شورا) حکم دی. دغه مبارک آيت دهغو آيتونو په لړ کې نازل شوی دی چې د احد په غزوې پورې (چې د هجرت په دريم کال پيښه شوه) تړاو لري. په دې آيت کې پيغمبر ﷺ ته خطاب شوی دی؛ خو د اطاعت او پېروي د اصل پر بنسټ د پيغمبر ﷺ امت په هغه سره د خطاب وړ گرځېدلي دي او د دی مبارک آيت د احكامو د مقتضا په عملي کولو مکلف دي. د (ب) توري د {فَبِمَا} په کلمه کې د سبب د بيان، يعنې د پيغمبر ﷺ د اصحابو او يارانو په وړاندې د هغه د نرمۍ د سبب د بيان لپاره، چې د الله ﷻ له رحمت او مهربانۍ څخه عبارت دی، راغلی دی.

د [ما] توري دلته د الله تعالی د رحمت او مهربانۍ د تاکيد افاده کوي. غلظت د رقت او نرمۍ ضد دی او د زړه غلظت د سختۍ او نه متأثره کيدلو په معنی دی. د آيت لومړنۍ برخه يعنې د ﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ﴾ جملې د رسول الله ﷺ په يارانو د هغه ﷺ د نرمۍ سبب د الله تعالی رحمت او مهرباني بيان کړې ده او د سخت خوښه او سخت زړي صفتونه يې له هغه څخه نفې کړي دي.

د (عزم) کلمه د هوډ او ارادې په معنا ده. الله ﷻ خپل گران پيغمبر ﷺ ته امر کوي وروسته له دې چې دې له خپلو يارانو سره د يو کار په تر سره کولو کې مشوره وکړه او بيا دې تصميم ونيو، نو پرته له کوم شک او تردد څخه پر الله ﷻ توکل او اعتماد وکړه او کار دې ترسره کړه.

د آيت لاندې مفهوم

د آيت لومړنۍ برخه چې د احد د غذا د آيتونو د سياق په لړ کې نازل شوې ده په دې کې الله تعالی خپل پيغمبر ﷺ د هغه ﷺ له يارانو سره په نرمۍ او شفقت کولو ستايلي دي او له هغه نه د ناوړو صفاتو، بدو خوښو او سخت زړه والي نفې کوي؛ ځکه که چېرې په هغه کې ناوړو صفاتو شتون درلودای، نو دا به له پيغمبر ﷺ نه د خلکو د کرکې او لريوالي لامل شوی وی، له شک پرته دا کار د رسالت د سترې موخې، چې خلکو ته د رښتيني بلنې رسول او په ښې طريقې سره د دغې بلنې د قبولولو لپاره د خلکو هڅول دي، مطابقت نه لري.

د آیت په دویمه برخه کې الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته امر کوي چې د خپلو یارانو له تېروتنو څخه تېر شي. دغه تېروتنې د احد د غزا پر مهال رامنځته شوې چې په پایله کې یې مسلمانان ډیر زیات زیانمن شول او گټلې جگړه یې ظاهراً له لاسه ورکړ. همدارنګه الله ﷻ خپل پیغمبر ﷺ ته امر کوي د خپلو یارانو تېروتنې او خطاګانې، چې د احد په غزا کې له هغوی نه شوي دي، وبښي.

په دې آیت کې پیغمبر ﷺ ته د الله تعالی له لوري دریم امر مشوره کول دي. الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته امر کوي چې د کارونو په ترسره کولو کې له خپلو اصحابو سره مشوره وکړي او د هغوی نظر واوري. دا حکم یعنې په شورا امر کول د اسلامي ټولنې، حکومت او چارواکۍ د نظام بنسټ جوړوي.

د آیت په پای کې الله تعالی خپل پیغمبر ﷺ ته خطاب کوي اوداسې فرمایي، وروسته له دې چې د کارونو په ترسره کولو کې دې مشوره وکړه، نو په الله ﷻ توکل او اعتماد وکړه او پرته له تردد څخه کار ترسره کړه، ځکه الله ﷻ هغه کسان خوشبوي چې پر الله تعالی توکل کوي.

د حکیم او پوه لارښود ځینې صفات

په دغه مبارک آیت کې د پیغمبر ﷺ اووه صفتونه بیان شوي دي، درې صفتونه یې د وصف او اخبار صبغه لري او څلور نور صفتونه یې د امر په صیغې راغلي. دغه صفتونه په لاندې ډول دي:

- له نورو سره په شفقت او نرمۍ کړنه او تعامل.
  - له خلکو سره له بد خوږۍ او بد چلن څخه ځان ساتل.
  - له پیغمبر ﷺ نه د سخت زړه توب د او صافو نفې کول.
  - عفو او بښنه.
  - د عفوې او بښنې غوښتل.
  - په چارو کې مشوره کول.
  - د چارو په ترسره کولو کې پر الله تعالی توکل او اعتماد لرل.
- د قرآن کریم د پورتنۍ آیت د احکامو پر بنسټ مسلمانان د الله تعالی د رسول په پیروي مکلف دي. الله تعالی فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ...﴾ [الأنفال: ۲۰].

ژباړه: ای مؤمنانو، د الله تعالی او د هغه د رسول ﷺ متابعت او فرمانبرداری وکړئ. ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾ [الأحزاب: ۲۱]. ژباړه: په یقین سره چې د الله رسول ستاسې د هغو خلکو لپاره ښه او غوره نمونه ده، چې د الله او آخرت د ورځې هیله لري او الله ډېر یادوي. پیغمبر ﷺ د مسلمانانو لپاره یوه ښه او غوره نمونه ده او هغوی مکلف دي په خپلو اخلاقو، صفاتو او کړنو کې د پیغمبر ﷺ پیروي وکړي. سره د دې چې په آیت کې د ذکر شویو صفاتو خپلول پر هر مسلمان لازم دي، خو پر دغو صفاتو باندې د هغو کسانو سمبالیدل ډیر مهم او اړین دي چې د قیادت او لارښوونې په مناصبو کې ځای لري. د آیت له الفاظو نه څرگندیږي، که چېرې قائد او لارښود، نرم خوږه او مهربانه وي او له بدو او ناوړو اخلاقو څخه، چې د خلکو د کرکې لامل ګرځي، ځان وژغوري، نو یقیناً د خلکو زړونه خپلوي، رعیت یې د اوامرو اطاعت کوي او چارې یې په سمه توګه پرمخ ځي. همدارنګه د ملګرو، دوستانو او د ولس له تېروتنو څخه تیریدل، هغوی ته عفو کول، هغوی ته د برکت، بښنې او مغفرت دعا کول او د چارو په ترسره کولو کې د هغوی د نظریاتو او مشورو اخیستل د چارو په سمون کې ډیره زیاته اغیزه لري.

خلورم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

د شورا ارزښت

شورا یو قرآني بنسټ (اصل) دی

شورا د اسلام په دین کې یو ثابت اصل دی. مسلمانان مکلف دي د الله تعالی د امر د تعميل او له پیغمبر ﷺ څخه د پیروۍ په خاطر دغه مهم اصل په خپل فردي او ټولنیز ژوند کې مراعات او پلي کړي.

د چارو په ترسره کولو کې مشوره کول، رایه ورکول او د نورو نظریاتو ته غور نیول او د هغو شریکولو ته شورا ویل کیږي. د شورا د اهمیت په هکله دا بسنه کوي چې په قرآن عظیم الشان کې یو ځانګړی سورت د (الشوری) په نامه نومول شوی دی. په پورتنی مبارک آیت کې الله تعالی خپل محبوب پیغمبر ﷺ ته، سره له دې چې وحی هم پرې نازلېدلې په شورا امر کړی دی، ترڅو د چارو په ترسره کولو کې له خپلو اصحابو سره مشوره وکړي.

ستر تابعي امام حسن بصري د دې آیت په تفسیر کې داسې وایي: "د الله تعالی امر خپل پیغمبر ﷺ ته په مشوره کولو د دې لپاره نه دی چې ګواکې د یارانو نظر ته یې اړتیا لیدل کیده، بلکې دا امر د دې لپاره دی ترڅو مسلمانان د شوری په فضیلت او ارزښت پوه شي، د رسول علیه السلام پسې اقتدا وکړي او د چارو په ترسره کولو کې د هغه پیروي وکړي".

امام قرطبي د پورتنی آیت په تفسیر کې داسې وایي: "شورا د شریعت له قواعدو او ثابتو او ارزښتناکو احکامو څخه ده. که چیرې مسؤلین او د حکومت چارواکي له دیني علماوو او تجربه لرونکو کسانو سره مشوره ونه کړي، نو له دندې څخه ګوښه کول یې واجب دي".

شورا د اسلامي ټولنې یوه ځانګړتیا ده

په چارو کې مشوره کول نه یوازې د اسلام یو شرعي حکم دی بلکې د مسلمانانو او اسلامي ټولنې له صفاتو او ځانګړتیاوو څخه بلل کیږي.

الله تعالی د مسلمانانو د اساسي اوصافو په اړه داسې فرمایي: ﴿وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ﴾ [الشورى: ۳۸]. ژباړه: او مؤمنان هغه کسان دي چې د خپل رب بلنه یې منلې ده او لمونځ یې اداء کړی (قایم کړی) دی او خپل منځي کارونه یې په مشورې سره دي او له هغه څه نه چې موږ دوی ته ور روزي کړې د الله په لار کې یې مصرفوي.

له دې مبارک آیت نه دا څرگندېږي چې شورا نه یوازې د اسلام د سیاسي نظام یو اصل دی، بلکې د هغې ریښې د مسلمانانو په ژوندانه کې ډیرې زیاتې ژورې دي. د قرآن کریم له نظره شورا د اسلامي ټولنې له ارزښتناکو مشخصاتو څخه گڼل کیږي چې په پراخه توګه په مختلفو برخو کې د هغې پلي کول د اسلامي امت فردي او ټولنیز ژوند جوړوي.

رسول الله ﷺ به د چارو په ترسره کولو کې د تجربې او راپې له خاوندانو سره مشوره کوله او شورا ته په ډیر لوی ارزښت قایل وو. د شورا د فضیلت او ارزښت په هکله له رسول الله ﷺ نه ډیر زیات احادیث روایت شوي دي. د مثال په ډول په یو حدیث کې له رسول الله ﷺ نه روایت شوی دی، چې فرمایي: «ما خاب من استخار ولاندم من استشار»^(۱) ژباړه: څوک چې د کارونو په ترسره کولو کې مشوره وکړي هغه به هیڅکله پښیمانه نشي او څوک چې استخاره وکړي هغه به هیڅکله زیانمن او نا امیده نشي. په بل حدیث کې رسول الله فرمایلي دي: «ما شقی قط عبد بمشورة وما سعد باستغناء برای»^(۲) ژباړه: چا چې په کارونو کې مشوره وکړه هغه به هیڅکله بدمرغه نشي او چا چې د نظر او راپې له اخیستلو نه استغنا وکړه هغه به هیڅکله هم نیکمرغه نشي.

امام بخاري رحمه الله په دې هکله، چې شورا په اسلامي ټولنه کې یو رایج او دودیز عمل دی، داسې فرمایي: "د پیغمبر ﷺ له مړینې وروسته به اسلامي امت په ټولو مباحو او مشروعو امورو کې د امینو عالمانو او پوهانو سره مشوره کوله ترڅو له ټولو نه په آسان شي عمل وشي."

۱ - الطبرانی فی المعجم الصغير و الأسط.

۲ - مسند شهاب باب ماشقی عبد قط بمشورة

زده کوونکي دې د مضمون د ښوونکي په مرسته د ټولگي او ښوونځي د ځينو مسائلو په اړه مشوره وکړي.

شورا د اسلامي نظام یو ارزښتناک اصل دی

پرتله له شکه شورا په اسلام کې د حکومتي نظام یو ارزښتناک اصل او پیاوړی ستن (رکن) بلل کېږي. پیغمبر ﷺ د اسلامي نظام او دولت د لومړني رئیس په توګه په مختلفو حالاتو لکه د بدر، احد، احزاب، حدیبیې او نورو غزواتو کې له خپلو اصحابو، یارانو او پاکو بییانو یعنې امهات المؤمنین سره د هغو چارو په هکله، چې په هغو کې د مسلمانانو ښېګڼې نغښتې وې، مشوره کړې ده.

د دې امت سلف صالح یعنې د امت مخکیني مشران لکه خلفای راشدین، صحابه او تابعینو د رسول الله ﷺ په طریقو عمل کړی او د مسلمانانو ارزښتناک او مهم کارونه یې په مشوره ترسره کړي دي.

پرتله له شکه د شورا د کمزورۍ او نشتوالي په صورت کې پر ټولنې، حکومتي نظام او د خلکو پر برخلیک ظلم او استبداد برلاسی کېږي چې په دې سره د چارواکو لپاره د طغیان او زورواکۍ زمینه برابريږي او ټولنه د بد مرغۍ، تېري او بې عدالتۍ کندی ته پریوږي.

د یومفسر په وینا "په کومه ټولنه کې چې د شورا دروازه وتړلې شي په هغې کې د ظلم او تېري دروازه پرانستل کېږي".

یو بل مفسر د دې آیت په تفسیر کې داسې وایي: "د شوری له اصل سره دوه ډوله چارواکي مخالفت کوي: یو هغه چارواکي چې متکبر او مغرور وي، ځان پر نورو لوړ ګڼي او گومان کوي چې د هیچا مشورې ته اړتیا نه لري، د ده هر نظر او خبره سمه ده او د نورو نظر ناسم دی. بل هغه چارواکي چې ظالم، مستبد او د حق مخالفت کوي او څه یې چې زړه وغواړي هغه تر سره کوي، ځکه هغه پوهیږي که چیرې له چا سره مشوره وکړي نو خلک به د ده په ظلم، تېري او ناوړو چارو خبر شي."

سوکاله او نیکمرغه ژوند ته د رسیدلو لپاره که هغه د کورنۍ، ټولنې او یا حکومت په کچه وي د شورا د مهم او حیاتي اصل پلي کول او پر هغې پابندي کول ډیر اړین بلل

کیري. د عدالت پلي کېدل، د خلکو د برخليک په مسائلو کې د هغوی مشارکت او ونډه اخیستل، په کورنۍ او ټولنه کې د مرستې او ورورگلۍ د فضا رامنځته کېدل او د ظلم، تیري او اختناق له منگولو نه خلاصیدل او داسې نورې ستونزې پرته له شورا څخه نشي هواریدلې.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ د پېغمبر ﷺ اخلاقي کمال.
- ❖ دصحابه وورضي الله تعالى عنهم فضيلت.
- ❖ د مسلمانانو په فردي، ټولنيز او سياسي ژوند کې د يومهم اصل په توگه د شورا تثبيت.
- ❖ وروسته له مشورې او تصميم څخه له تردد نه ځان ساتل.
- ❖ په ټولو چارو کې پر الله تعالى توکل او اعتماد لرل.

- ۱- ولې د قرآن کریم په مدني سورتونو کې شرعي احکام زیات دي؟
- ۲- که چیرې د شورا اصل په ټولنه کې شتون ونه لري، د ټولنې خلک به په کوم ډول ستونزو اخته شي؟
- ۳- آیا د شورا اصل یوازې په سیاسي نظام پورې تړاو لري او که د ژوندانه په نورو برخو کې هم پلي کیدای شي؟
- ۴- کوم ډول چارواکي د شورا له اصل سره مخالفت کوي او ولې؟
- ۵- د نیک اوصالح لارښود او چارواکي لپاره د ځینو اړینو صفاتو نومونه واخلئ.

زده کوونکي دې له آیت او حدیث نه په استفادې سره د شورا د ارزښت او په ټولنه کې د هغې د تطبیق کیدو په هکله یوه مقاله ولیکي چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

د انبياو مقام

قال الله تعالى: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾ [الحديد: ٢٥]

د کلماتو معنا

- {رُسُلُنَا}: زموږ رسولان.
- {بِالْبَيِّنَاتِ}: په ښکاره او څرگندو نښانو (دلایلو او معجزاتو).
- {الْمِيزَانُ}: تله.
- {بِالْقِسْطِ}: په انصاف او عدل.
- {الْحَدِيدُ}: اوسپنه.
- {بَأْسٌ}: جنگ، ډېر زور او طاقت.
- {عَزِيزٌ}: برلاسی، غالب.

ژباړه

موږ په رښتیا خپل رسولان له روښانه او څرگندو نښو (دلایلو) سره ولیرل، له هغو سره مو کتاب او تله نازل کړل، ترڅو خلک په انصاف ولاړ وي، او رابښکته کړي (پیدا کړي) ده موږ اوسپنه چې په هغې کې ډېر زور دی او جنگ پرې کېدای شي او خلکو ته پکې ډېرې گټې پرتې دي، ترڅو معلومه کړي، الله، چې څوک د هغه له لیدلو پرته د هغه او د هغه د رسولانو مرسته او ملاتړ کوي. بې شکه الله ډېر ځواکمن او برلاسی دی.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

پورتنی مبارک آیت د سورة (الحديد) له مبارکو آیتونو څخه دی چې په مدینه منوره کې نازل شوی دی. د (بینات) کلمه د (بینة) جمع ده. دلته د هغو دلایلو او نښانو په معنا ده چې د پیغمبرانو (کوم چې د الله تعالی له خوا موږ ته رالیرل شوي) په رښتینولي دلالت کوي، چې د هغو له جملې څخه د پیغمبرانو حسې معجزې هم دي. په مبارک آیت کې له کتاب څخه موخه ټول اسماني کتابونه دي چې پر پیغمبرانو عليهم السلام باندې نازل شوي لکه تورات، انجیل، زبور او قرآن.

(ميزان) عبارت له تلې څخه دی چې د یو شي د تللو لپاره کارول کیږي، دلته ترې موخه د خلکو ترمنځ په احکامو او معاملاتو کې عدالت کول دي. تله له عدل او انصاف څخه استعاره ده چې د معقول تشبیه په محسوس سره شوې ده یعنې د عدل او انصاف تعبیر په تلې شوی دی. د تلې رالیول د خلکو په منځ کې د عدالت او انصاف د تبلیغ او خپرولو په معنا دی.

د {قسط} لفظ د عدل معنا ورکوي او ټولو چارو ته شاملیږي. د اوسپنې له رالیولو څخه مراد د هغې پیدا کول او د خلکو د گټې لپاره د هغې چمتو کول دي.

له «بَاسٌ شَدِيدٌ» څخه د اوسپنې قوت او ځواک مراد دی چې گټه او تاوان دواړه په هغې کې نغښتي دي. د اوسپنې له منفعت څخه مراد له هغې نه د ژوند په مختلفو اړخونو لکه د سامان آلاتو د جوړولو او داسې نورو برخو کې گټه اخیستل دي.

له «وَلْيَعْلَمَ اللَّهُ» څخه مطلب د اثارو د څرگندیدلو له لارې د الله تعالی د علم ظاهر بدل دي چې د پیغمبرانو او اسمانی کتابونو د رالیولو او په خلکو کې د عدالت د حاکمولو او له اوسپنې نه د گټې په اخیستلو سره تحقق مومي.

دغه مبارک آیت د الله تعالی د دوو صفتونو "قوی" او "عزیز" په یادولو سره پای ته رسیږي، یعنې الله تعالی هغه قوي او غالب ذات دی چې هېڅکله هم ماتې نه خوري او نه هم مغلوبیږي.

د آیت لنډ مفهوم

په دی مبارک آیت کې الله تعالی د دې لارښوونه کوي، موږ رسولان د څرگندو او روښانو دلایلو، معجزاتو سره ولیږل او پر هغوی مو هغه کتابونه نازل کړل چې د شریعت پر احکامو مشتمل دي او تله مو د عدالت لپاره نښه و گرځوله، تر څو خلک په خپلو چارو او معاملاتو کې د انصاف خیال وساتي.

همداراز د دی یادونه کوي موږ اوسپنه پیدا کړې ده چې په هغې کې ډېر زور او طاقت دی او د خلکو لپاره په هغې کې ډېرې گټې دي، ترڅو الله تعالی خپل علم هغو خلکو ته ظاهر کړي چې په غیب سره د الله او د هغه د رسول مرسته او ملا تر کوي. پرته له شکه الله تعالی هغه قوي او غالب ذات دی چې هېڅکله هم نه مغلوبیږي.

د پېغمبرانو رالېرلو ته د بشر اړتيا

د دې لوست مبارک آيت د قرآن عظيم الشان د هغو آيتونو له جملې څخه دی چې د انبياوو عليه السلام د بعثت او د بعثت د ځينو موخو په اړوند راغلي دي. بندگانو ته د پېغمبرانو رالېرل پر هغوی باندې د الله تعالی ستر نعمت دی ځکه چې پېغمبرانو عليه السلام الصلاة والسلام د هدايت د بلو ډيو په څېر د تاريخ په مختلفو پړاوونو کې خلکو ته د کفر او جهل له تيارو څخه د علم او ايمان د رڼا په لور د وتلو لارښوونه کړې ده.

لکه څرنګه چې انسان د خپل پايښت او روغتيا لپاره هوا او خوړو ته اړتيا لري همدارنګه د الله تعالی هدايت، چې د پېغمبرانو له لارې انسانانو ته رسېږي، په دنيا کې د هغوی د نېکمرغي اساس او په آخرت کې له اور نه د خلاصون لپاره اړين بلل کېږي. ځکه د سمې او نا سمې لارې توپير کول، حق له باطل نه بېلول، د ايمان او الحاد ترمنځ توپير کول او اسلام له کفر نه جلا کول يوازې او يوازې د الهي وحی د لارښوونو له لارې چې د پېغمبرانو په واسطه انسانانو ته وړاندې کېږي، ممکن دی.

الله تعالی د پېغمبرانو د رالېرلو سبب داسې بيان کړی دی: ﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ..﴾ [البقرة: ۲۱۳]. ژباړه: ټول خلک يو امت و، نو پاک الله زيري ورکړونکي او ډاروونکي پېغمبران واستول او نازل يې کړ له هغوی سره کتاب په حقه ترڅو پريکړه وکړي د خلکو په مينځ کې په هغه څه کې چې اختلاف يې پکې کړی و.

د دې مبارک آيت پر اساس د ځمکې لومړني کسان د حق او رښتيني دين پيروان وو، خو د وخت په تيريدلو سره د دوی ترمنځ شخړې او خپلمنځي اختلافات زيات شول او د سمې لارې په پريښودلو يې په ځمکه کې د تېري او فساد لاره اختياره کړه. الله تعالی د دوی د اصلاح او هدايت لپاره پېغمبران راولېرل چې په دې سره د پېغمبرۍ لړۍ پېل شوه.

له عبد الله بن عباس رضي الله عنهما څخه روايت دی چې فرمايي: «**كان بين آدم و نوح عشرة قرون، كانوا على الحق حتى اختلفوا فبعث الله إليهم نوحا و النبيين من بعده**»^(۱)

ژباړه: د آدم او نوح عليهما السلام ترمنځ د زمانې واټن (فاصله) لس پېړۍ وه. د دې مودې په لړ کې خلکو په سمې او رښتینې لارې ژوند تیراوه. وروسته د خلکو تر منځ اختلافات او شخړې پيدا شوې، نو له دې امله الله ﷻ نوح او نور پېغمبران عليه السلام د دوی د هدايت او لارښوونې لپاره راولېرل.

^۱ - المستدرک على الصحيحين تفسير سورة حم عسق

د انبياوو مقام

نبوت الهي ورکړه ده

د قرآن کریم د آیتونو او مبارکو احادیثو له نصوصو نه دا څرگندیږي چې نبوت د الله تعالی ورکړه ده او د هیچا په هڅه او هاند سره دا مقام چاته نه حاصلیږي. دې ستر مقام ته د رسیدلو لپاره دنیوي اسباب او عوامل لکه د انسان غوښتنه، وراثت، ځانگړې هڅه او هاند، بشري ذکاوت او نبوغ، مال او عزت، کورنی مقام، ټولنیز مقام او داسې نور لاملونه کوم تاثیر نه لري. الله تعالی په دې اړه فرمایي: **﴿اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ﴾** [الحج: ۷۵]. ژباړه: الله له ملایکو او انسانانو نه استازي غوره کوي، بې شکه الله ښه اورېدونکی او د هر څه لیدونکی دی.

همدارنگه الله تعالی په بل آیت کې د ځینو پیغمبرانو علیهم الصلاة والسلام ستاینه کوي او داسې فرمایي: **﴿وإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ﴾** [ص: ۴۷] ژباړه: او بې شکه هغوی زموږ په وړاندې له غوره کړو شوو ښو خلکو څخه وو.

پیغمبران د الله تعالی غوره بنده گان دي

انبياء علیهم السلام د ځمکې پر سر د الله تعالی غوره بنده گان دي. د پیغمبرانو علیهم السلام ژوند د انساني ژوندانه په ټولو اړخونو کې د لوړو پوړیو د کمال یو څرگند عیني مثال دی. د دغو کمالاتو موجودیت د انبياوو علیهم السلام د رسالت له درندې او ارزښتناکې دندې سره مطابقت لري، ځکه چې پیغمبران علیهم السلام د خلکو او ټولنې د لارښوونې دنده پر غاړه لري او د بشري ټولنې د غوره کسانو په توگه باید دوی د هغو بشپړو صفاتو خاوندان وي چې هغه په نورو انسانانو کې موندل کیدای نشي.

الله تعالی د ځینو پیغمبرانو په ستاینې او وصف کې داسې فرمایي:

﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ﴾ [الأنبياء: ۷۳]. ژباړه: او گرځولي وو موږ هغوی (په مخکني آیت کې یاد شوي پیغمبران) امامان چې زموږ په امر به یې (خلکو ته) لار ښوونه کوله او وحې کړې وه موږ

په لور د هغوی د نیکو کارونو ترسره کول او اداء کول د لمانځه او ورکړه د زکات او هغوی زموږ عبادت کوونکي وو.

د پیغمبرانو علیهم السلام مهم صفات، چې په څرگند ډول په قرآن کریم کې راغلي دي، په لاندې ډول دي:

- صدق او رښتینولي.

- تبلیغ او بلنه.

- امانت.

- ذکاوت.

- له هغو نیمګړتیاوو نه لرل چې د خلکو د کرکې لامل ګرځي.

- د پیغمبرانو علیهم السلام پاکې او عصمت له ګناه نه او د وحې په رسولو کې له تېروتنې څخه.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په مرسته، پیغمبرانو ته د بشر اړتیا او د پیغمبرانو د اوصافو په اړه علمي خبرې اترې وکړي.

د پیغمبرانو دندې

د قرآن عظیم الشان د نصوصو په رڼا کې د انبیاوو علیهم السلام سترې او مهمې دندې په لاندې ډول دي:

۱. د الله تعالی د پېژندنې، توحید او عبادت په لور د خلکو دعوت، الله تعالی په قرآن عظیم الشان کې په دې اړه داسې فرمایي: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ [الأنبياء: ۲۵]. ژباړه: اونه دی لېږلی موږ (ای پیغمبره) له تا نه وړاندې هېڅ استازی مګر وحې کړې موږ د هغه په لور چې پرته له ما نه بل معبود نشته نو یوازې زما عبادت وکړئ.

۲. خلکو ته د الله تعالی د اوامرو او نواهیو رسول او تبلیغ کول، الله تعالی فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ..﴾ [المائدة: ۶۷]. ژباړه: ای رسول، هغه څه خلکو ته ورسوه چې ستا د رب له لوري پر تا نازل شوي دي.

۳. د سمې او نېغې لارې په لور خلکو ته لارښوونه کول، الله تعالى په دې اړه داسې فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا. وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا﴾ [الأحزاب: ۴۶]. ژباړه: ایا پېغمبره، مور ته شاهد، زیری ورکوونکی، ډاروونکی او د الله په حکم د هغه لوري ته بلونکی لیرلی یې او روښانه خراغ مو ګرځولی یې.

۴. د بشر لپاره غوره نمونه: الله تعالى فرمايي: ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ...﴾ [الأحزاب: ۲۱]. ژباړه: په یقین سره ده ستاسې لپاره په (ګړنو) د رسول الله کې ښه او غوره نمونه (اقتدا) ده.

۵. خلکو ته د هغوی د خلقت او پیدایښت او وروستني برخلیک یادونه او دا چې وروسته له مرګ نه انسان ته څه پیښیږي، الله تعالى فرمايي: ﴿يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا...﴾ [الأنعام: ۱۳۰]. ژباړه: ایا ډلې د پیریانو او انسانانو، ایا نه وو راغلي تاسې ته رسولان له تاسې نه چې بیانول به یې پر تاسې آیتونه زما او تاسې یې ډارولئ د دې ورځې له ملاقات څخه.

۶. د آخرت د ژوندانه په لور د بشر پام اړول او د فاني دنیا د ژوندانه په خوندونو کې له ډوډیدو نه د هغوی ژغورل، چې د سترګو په رپ سره تیریري او له منځه ځي. الله تعالى د دنیايي ژوند او د هغه د زوال په هکله داسې فرمايي: ﴿وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ [الأنعام: ۳۲]. ژباړه: او نه دی ژوند د دنیا، مګر لوبه او عبث او بې شکه. د آخرت کور غوره دی لپاره د هغو کسانو چې پرهېزګاري کوي، ایا تاسې عقل په کار نه اچوئ؟

۷. پر خلکو د اتمام حجت او دلیل قائمولو لپاره، الله تعالى فرمايي: ﴿رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِنَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ [النساء: ۱۶۵]. ژباړه: رسولان زیري ورکونکي او ډارونکي (لېږل شوي) دي ترڅو د هغو له لیرلو وروسته د خلکو سره د الله په مقابل کې کوم حجت او دلیل پاتې نشي او الله په هر حال غالب او حکیم دی.

د پېغمبرانو عليهم السلام شمير او د ځينو نومونه

د يو حديث پر اساس د پېغمبرانو عليهم الصلاة والسلام شمير زيات او کم يو لک او څلرويشت زرو ته رسيږي. د الله تعالى دغه غوره بنده گان په مختلفو زمانو کې د خلکو د هدايت او لارښوونې لپاره رالېږل شوي وو.

د قرآن عظيم الشان د نصوصو له مخې هېڅ داسې امت او ډله نشته چې هغوی ته پېغمبر نه وي لېږل شوی. الله تعالى په قرآن عظيم الشان کې په دې اړه داسې فرمايي: **﴿وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ﴾** [فاطر: ۲۴]. ژباړه: او هېڅ داسې کوم امت نه شته چې په هغوی کې ډاروونکي (پېغمبر) نه وي راغلي. په قرآن عظيم الشان کې د (۲۵) پېغمبرانو نومونه ياد شوي چې عبارت، دي له: آدم، نوح، ابراهيم، اسماعيل، اسحاق، يعقوب، داود، سلېمان، ايوب، يوسف، موسی، هارون، زکريا، يحيی، ادریس، یونس، هود، شعيب، صالح، لوط، الياس، اليسع، ذوالکفل، عیسی او محمد صلوات الله عليهم اجمعين.

په قرآن عظيم الشان کې الله تعالى مسلمانانو ته امر کوي چې پر ټولو پېغمبرانو عليهم السلام باندې ايمان راوړي چې نومونه يې په قرآن کریم کې ذکر شوي او که نه. پېغمبرانو عليهم السلام باندې ايمان راوړل د عقيدې او ايمان له ارکانو څخه يو رکن دی او هېڅوک هم پر ټولو انبياوو عليهم السلام باندې له ايمان راوړلو پرته مسلمان بلل کېدای نشي. الله تعالى فرمايي: **﴿آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ...﴾** [البقره: ۲۸۵]. رسول او مؤمنانو پر هغه څه ايمان راوړی دی چې رسول ته د هغه د رب له لوري رالېږل شوي دي. دوی ټولو په الله او د هغه په ملايکو، کتابونو او رسولانو ايمان راوړی دی. (او وايي) موږ د الله په پېغمبرانو کې يو تر بله هېڅ توپير نه کوو. يعنې داسې نه کوو چې پر ځينو پېغمبرانو ايمان راوړو او د ځينو نورو له نبوت نه منکرشو.

محمد ﷺ خاتم النبیین

محمد بن عبدالله ﷺ خاتم النبیین دی او د ده ﷺ په بعثت سره د نبوت لړۍ ختمه او بشپړه شوه او وروسته له هغه څخه د الله تعالى له لوري نه کوم پېغمبر او نه کوم کتاب رالېږل

کیري. د پیغمبر ﷺ له رحلت وروسته د وحې نازلېدل هم بند شو. که چېرې څوک د نبوت دعوه وکړي نو هغه کس دروغجن دی.

قرآن عظیم الشان د ختم نبوت په اړه او دا چې حضرت محمد ﷺ خاتم النبیین دی داسې فرمایلي دي: ﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا﴾ [الأحزاب: ۴۰]. ژباړه: محمد ستاسې د سړيو د هېڅ يوه پلار نه دی، بلکې د الله رسول او اخرنی پیغمبر دی او الله پر هر څه ښه پوه او عالم دی.

د قرآن کریم د آیتونو او نبوي احادیثو پر اساس ټول انسانان د الله تعالی له لوري مکلف دي چې پر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم باندې د وروستني پیغمبر په حیث ایمان راوړي او د هغه ﷺ فرمانبرداری وکړي. څوک چې د محمد ﷺ په نبوت او رسالت ایمان نه را وړي هغه کس کافر دی او په آخرت کې به د دوزخ په اور کې سوځي.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ الله ﷻ د زمانې په هر پړاو کې د بندگانو د هدایت او لارښوونې لپاره انبیاء علیهم السلام را لېږلي دي.

❖ د انبیاءو علیهم السلام بعثت د الله تعالی له لوري پر انسانانو د هغه د رحمت او مهربانۍ نښه ده.

❖ لکه څرنګه چې انسان د خپل پایښت او روغتیا لپاره هوا او خوړو ته اړتیا لري په همدې توګه د پیغمبرانو وجود هم د بشر د لارښوونې لپاره اړین بلل کيږي.

❖ انبیاء علیهم السلام ټول د بشر له جنس څخه وو. دوی ټول نیک او غوره انسانان وو. نور انسانان که هر څومره غوره او نیک اعمال ترسره کړي بیا هم د انبیاءو مرتبې او مقام ته نشي رسېدای.

❖ پیغمبران علیهم السلام له ګناه نه معصوم او پاک دي او د دین او رسالت په تبلیغ کې هیڅکله نه سهوه کيږي او نه هم تېروځي.

❖ پر پیغمبرانو علیهم السلام باندې ایمان راوړل د عقیدې او ایمان له ارکانو څخه یو رکن دی. که څوک د یو پیغمبر له نبوت نه منکر شي. هغه کافر دی.

❖ حضرت محمد ﷺ آخري پيغمبر دی. وروسته له هغه څخه بل کوم پيغمبر نه راځي. ټول انسانان د الله تعالی له لوري مکلف دي چې پر حضرت محمد ﷺ باندې د وروستي پيغمبر په حيث ايمان راوړي او د هغه ﷺ فرمانبرداري وکړي.

❖ له پيغمبر ﷺ سره مينه او محبت لرل، د هغه اطاعت کول، د هغه عزت او درناوی، د هغه ﷺ په سيرت او سنتو پوهېدل، د هغه ﷺ له عظيم الشان لوړ مقام، مرتبې او شخصيت نه دفاع کول او ټولو نړيوالو ته د اسلام د سپېڅلي دين تبليغ د هر مسلمان سړي او مسلمانې بنځې اسلامي او شرعي وجيبه ده.

❖ د مسلمانانو مکلفيت د پيغمبر ﷺ په وړاندې چې له هغه سره د مينې او دوستۍ د اظهار علامت دی او د مسلمانانو لپاره د اجر او ثواب حاصلولو لامل گرځي. هغه پر پيغمبر ﷺ باندې د زيات درود ويل دی. کله چې د پيغمبر ﷺ مبارک نوم ياد شي مستحب دی چې پر هغه ﷺ باندې درود وويل شي.

۱. ولې د پيغمبرانو عليهم السلام رالېږل د بشريت لپاره اړين بلل کېږي؟ څرگند يې کړئ.
۲. د پيغمبرانو عليهم السلام مهمې دندې کومې دي؟ ځينې يې بيان کړئ.
۳. دا څه حکمت دی چې پيغمبران عليهم السلام د بشر له جنس څخه دي؟
۴. که څوک پر ځينو پيغمبرانو عليهم السلام ايمان راوړي او د ځينو نورو له نبوت نه منکر شي، د هغه حکم څه شی دی؟
۵. د پيغمبر ﷺ په وړاندې د مسلمان دنده او مسئوليت څه شی دی؟ څرگند يې کړئ.

زده کوونکي دې د آيتونو او حاديثو په رڼا کې د پيغمبرانو د اوصافو او دندو په اړه يوه مقاله وليکي چې له (۲۰) کرښو څخه کمه نه وي.

اسلام غوره دين دى

قال الله تعالى: ﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ [آل عمران: ١٩-٢٠].

د کلمو معنا

- {الدِّينُ}: شريعت او ملت.
- {الْإِسْلَامُ}: تسليمېدل، غاړه ايښودل، د اسلام دين.
- {بَغْيًا}: د کينې او رخې له مخې.
- {حَاجُّوكَ}: شخړه کوي له تا سره، دلايل وړاندې کوي.
- {أَسْلَمْتُ}: ما سپارلى دى، تسليم او منقاد يم.
- {اهْتَدَوْا}: ليار يې وموندله، هدايت يې وموند.
- {تَوَلَّوْا}: وگرځېدل هغوى، سر غړونه يې وکړه.
- {الْبَلَاغُ}: رسونه، تبليغ.

ژباړه

بې شکه د الله په وړاندې (ترټولو غوره) دين اسلام دى او اختلاف نه دى کړى (د اسلام د قبلولو په اړه) هغو کسانو چې کتاب ورکړ شوى دى (اهل کتابو) مگر وروسته له هغه چې علم او پوهه ورته راغله (يعنې په حقيقت پوه شول) خو د خپل منځي کينې او حسد له کبله يې اختلاف ته ملا وتړله. څوک چې د الله تعالى له آيتونو نه منکر شي (نو پوه دې شي چې) الله پاک ډېر ژر حساب کوونکى دى. که (د کبر له مخې) دوى له تا سره (اى محمده) جگړه کوي نو ووايه سپارلى دى ما خپل مخ خاص لپاره د الله تعالى (د الله حکم ته تسليم او منقاد يم) او زما ملگري (متابعت کوونکي) هم هغه ته تسليم دي او ووايه هغو کسانو ته چې ورکړل شوى دى کتاب او نالوستو ته آيا اسلام مو راوړى دى؟ که اسلام يې راوړ نو په تحقيق سره سمه او نېغه لاره يې وموندله او که وگرځېدل او

سرغړونه يې وکړه، نو بې شکه پرتا (يوازې د حق) رسونه ده. او الله پاک خپل بند گان ښه ويني.

تفسير

د مبارکو آيتونو شرح او څيړنه

د(دين) کلمه په لغت کې د جزا او بدل په معنا ده او دلته له (دين) نه مطلب عقايد او هغه احکام دي چې د الله تعالى له لوري پر حضرت محمد ﷺ نازل شوي دي نو دين په دې مبارک آيت کې د ملت او شريعت په معنا دی.

(اسلام) د تسليمېدلو او انقياد په معنا دی او دلته له (اسلام) نه مراد هماغه حنيف دين دی چې محمد ﷺ د ټول بشریت لپاره راوړی دی.

د (عند الله) جمله د عربي ژبې د قانون او دستور له مخې حذف شوې کلمې لکه (ثابت) يا (مقبول) پورې تړاو لري، يعنی د الله په وړاندې ثابت او مقبول دين. د(عند الله) په جمله کې د اسلام د دين نسبت الله ﷻ ته، د دغه دين په شرف او غوره والي دلالت کوي اومعنا يې داسې ده چې اسلام د الله ﷻ هغه دين دی چې د خپلو بندگانولپاره يې غوره کړی دی. د دې وينا پر بنسټ د ﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾ ژباړه: يوازينی غوره او معتبر دين د الله تعالى پر وړاندې د اسلام دين دی، يعنی هغه شريعت چې محمد ﷺ له ځان سره راوړی دی.

د﴿الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ﴾ په جمله کې مراد له (کتاب) څخه هغه آسماني کتابونه دي چې مخکې له قرآن کریم څخه نازل شوي وو لکه د تورات او انجيل کتابونه. د دغو کتابونو پيروانو ته اهل کتاب (يهود او نصاری) ويل کيږي. د ﴿إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ﴾ په جمله کې له (علم) نه مراد د وروستني پېغمبر په حيث د حضرت محمد ﷺ د پېغمبرۍ پر حقانيت د اهل کتابو د علم او پوهې حاصلېدل دي. د(بعيا) کلمه دلته د کينې اوحسد په معنا ده. د ﴿وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعْيًا بَيْنَهُمْ﴾ د جملې مفهوم دا دی چې: د اهل کتابو مخالفت د اسلام له دين يعنې له هغه څه سره چې حضرت محمد ﷺ راوړی دی، د پېغمبر د رښتينولۍ او د اسلامي دين له حقانيت نه د جهل او بې علمۍ له مخې نه دی، بلکې دغه مخالفت د علم له حاصلېدلو نه وروسته د حسد له امله دی.

د (کفر) کلمه په لغت کې د انکار په معنا ده او دلته ترې مراد د حضرت محمد ﷺ له نبوت نه انکار کول او د اسلام نه منل دي.

د ﴿فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ په جمله کې د هغو کسانو لپاره چې د اسلام او خاتم النبیین له پیغمبرۍ نه انکار کوي یو ډول وعید او تهدید وجود لري، یعنې هغه کسان چې کفر او سرغړونه کوي، الله تعالی له هغوی سره محاسبه کوي او د الله تعالی محاسبه ډېر ژر ده چې دلته د حساب سرعت د عذاب په سختۍ دلالت کوي.

له ﴿حَاجُّوكَ﴾ څخه مراد د پیغمبر ﷺ سره د اهل کتابو عناد، سرغړونې، جگړې او د اسلام د سپېڅلي دین پر ضد د هغوی غلیمانه ناسم تعبیرونه دي.

د ﴿أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ﴾ د جملې معنا د الله تعالی احکامو او اوامرو ته غاړه ایښودل او تسلیمېدل دي او دلته (وجه) د ذات او ځان په معنا ده، یعنې ما خپل ځان د الله حکم ته تسلیم او منقاد کړ. د ﴿فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ﴾ جملې مفهوم دا دی چې که چېرې کفار او اهل کتاب او د دوی په څېر نور خلک له تا سره د عناد، تکبر او غرض په مقصد شخړې او جگړې ته ملا وتړي نو د هغوی د دروغو او تکبر پروا مه ساته او هغوی ته ووايه چې زه او زما پیروان د الله تعالی اوامرو او احکامو ته تسلیم یو.

له ﴿الْأَمِينِ﴾ نه مراد هغه کسان دي چې د هېڅ کوم کتاب پیروان نه دي یعنې د عربو مشرکان. د ﴿فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا﴾ جمله هغه گټه او فایده بیانوي چې اهل کتاب او مشرکین یې د اسلام د سپېڅلي دین د قبولولو په صورت کې ترلاسه کوي، ځکه چې هغوی د الله تعالی د اوامرو په عملي کولو او د اسلام د سپېڅلي دین په قبولولو سره سمه او نېغه لاره مومي او د کفر او شرک له تیارو نه بهر راووځي.

د ﴿وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ﴾ په جمله کې د پیغمبر علیه الصلاة والسلام د زړه لپاره تسلیت دی او معنا یې داسې ده: که چېرې کفار د اسلام د سپېڅلي دین له منلو نه منکر شي او سر غړونه وکړي، نو ای محمده، په دې سره تاته هېڅ ضرر او تاوان نشته، ځکه تا خپله دنده، چې خلکو ته د سپېڅلي دین تبلیغ و، په سمه توګه تر سره کړی دی.

دغه مبارک آیتونه د ﴿وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ په جملې سره پای ته رسیږي چې دغه جمله پر وعده او وعید دواړه مشتمله ده، یعنې نیک عملو مؤمنانو ته د اجر او ثواب ورکولو وعده او کافرانو ته د سخت عذاب تهدید، ځکه چې الله تعالی د بندګانو پر کړنو او زړونو خبر دی او هر چا ته د هغه د کړنې او عمل سره سم جزا ورکوي.

د آيتونو لنډ مفهوم

يوازینی دين چې الله تعالى يې خوښوي او پر ټولو پيغمبرانو يې نازل کړی دی او پرته له هغه بل دين نه قبلوي هغه د اسلام سپېڅلی دين دی. د اسلام دين د الله تعالى اوامرو او احکامو ته د غاړه اړينودلو يعنې د الله تعالى بندگۍ، فرمان بردارۍ او د هر عصر د پيغمبرانو د بعثت پر مهال د هغوی اطاعت کولو ته ويل کېږي. د پيغمبرانو د لړۍ وروستنی پيغمبر حضرت محمد ﷺ دی چې ټول انسانان بايد د ده د سپېڅلي دين اسلام چې د ټولو انبياوو د اديانو بشپړ شکل دی پيروي وکړي. الله تعالى د پيغمبر ﷺ له بعثت وروسته پرته له اسلام نه بل هيڅ دين نه قبلوي. د اسلام د منلو په هکله د اهل کتابو يعنې يهودو او نصاراؤ اختلاف او په مختلفو ډلو د هغوی ویشل کېدل، دا د هغوی د حسد، په دنيا پورې د هغوی د زړه تړلو او مقام حاصلولو له امله دی چې وروسته د دلايلو له وړاندې کولو او د پيغمبرانو او کتابونو له رالېږلو، يعنې د اسلام د دين پر حقانيت او د وروستني پيغمبر ﷺ پر رښتينولۍ له علم او پوهې حاصلېدلو وروسته، پېښ شوی دی. هغه کسان چې د الله تعالى له آيتونو انکار کوي د حق له منلو او د الله تعالى له احکامو او اوامرو نه چې د اسلام سپېڅلي دين منل دي، سرغړونه وکړي، الله تعالى ورسره محاسبه کوي او د الله تعالى محاسبه ډېر ژر او سخته ده چې هر چا ته د هغه د کړنې او عمل سره سم جزا ورکول کيږي.

ای پېغمبره، که چېرې اهل کتاب او مشرکان د دلايلو له راوړلو نه وروسته د حق دين يعنې د اسلام له منلو نه منکرشي او د تکبر په غرض له تا سره شخړه وکړي، نوهغوی ته ووايه چې زه او زما مؤمن پيروان د الله تعالى اوامرو او احکامو ته تسليم او تابع يو. اهل کتابو او مشرکينو ته ووايه که چېرې تاسې د اسلام سپېڅلی دين ومنئ، نو سمه او نېغه لاره مومئ او که چېرې د اسلام د سپېڅلي دين له منلو انکار او سرغړونه وکړئ، نو الله تعالى به له تاسې سره محاسبه وکړي او زه خلکو ته د حق له رسولوپرته بل کوم مسؤوليت نه لرم چې هغه مې په ښه او سمه توگه تر سره کړی دی. الله تعالى د بندگانو پر ټولو شيانو يعنې زړونو او کړنو خبر دی او هر چا ته د هغه د عمل مطابق جزا ورکوي.

اتم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

اسلام غوره دين دى

د اسلام د دين معنا او مفهوم

لكه څرنگه چې وړاندې ذكر شو د اسلام لغوي معنا انقياد او تسليمېدل دي او اسلام د الله تعالى اوامرو ته د غاړې ايښودلو په معنا دى، خو دا انقياد بايد د انسان په خپل رغبت او رضا وي، ځكه په كائناتو كې ټول مخلوقات د انسان په شمول په خپل خلقت كې د الله تعالى تكويني قوانينو ته جبراً تسليم او منقاد دي او له هغو نه د مخالفت توان نه لري. له دې امله په دې ډول انقياد باندې كوم ډول ثواب او يا عقاب نه مرتبېږي. د قرآن كريم په ځينو آيتونو كې اسلام په همدې معنا سره ذكر شوى دى. **﴿أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ﴾** [آل عمران: ۸۳]. ژباړه: آيا كافران د الله له دين څخه پرته بل دين غواړي؟ (حال دا چې) ټولو موجوداتو په اسمانونو او ځمكه كې هغه ته په خوښه او نا خوښه غاړه ايښې ده او ټول هغه ته ورگرځول كيږي.

د اسلام د دين جوهر او اساس په خپل اختيار سره د الله تعالى اوامرو او احكامو ته د انسان غاړه ايښودل دي چې د اجر، ثواب او عذاب د وركولو لپاره اړين بلل كيږي. دغه انقياد او تسليمېدل بايد په بشپړه توگه وي او انسان بايد د الله تعالى شريعت او قانون په عام او تام شكل سره په خپل فردي، ټولنيز ژوند كې پلى كړي او دا هماغه دين دى چې ټولو انبياؤ عليهم السلام خلك د دې لوري ته دعوت كړي دي او په خپله يې هم په همدې مفهوم د اسلام د سپېڅلي دين پيروي كړې ده. الله جلّ و علاه فرمايي: **﴿وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾** [لقمان: ۲۲]. ژباړه: او هرڅوك چې خپل مخ (ځان) الله تعالى ته وسپاري او نېكوكار وي نو منگوله يې ولگوله هغه په رسى (كړۍ) كلكې او د ټولو كارونو پاى يوازې د الله تعالى په لور دى.

قرآن كريم د ابراهيم او يعقوب عليهما السلام په هكله داسې فرمايي: **﴿وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾** [البقرة: ۱۳۲]. ژباړه: او وصيت كړى و په دې دين ابراهيم او يعقوب هم خپلو زامنو ته، اى زما زامنو!

بېشکه الله غوره کړی دی ستاسې لپاره همدا دین، نو باید مړه نه شی خو چې یاستی تاسې مسلمانان.

د اسلام اطلاق

د نبوت د لړۍ له بشپړېدلو او د وروستني پیغمبر په توګه د حضرت محمد ﷺ له بعثت څخه وروسته، د اسلام اطلاق پر هغه دین کېږي چې د الله تعالی له لوري حضرت محمد ﷺ ته وحی شوی دی، نو ټول انسانان مکلف دي او له هغوی نه دا غوښتنه شوې ده چې دغه دین ومني او احکامو ته یې غاړه کېږدي. دا هماغه دین دی چې د دې لوست په مبارکو آیتونو کې په بشپړ صراحت سره د الله تعالی یوازینی غوره او منل شوی دین بلل شوی دی.

د یادو شوو مبارکو آیتونو په رڼا کې علماوو د اسلام دین داسې تعریف کړی دی: "اسلام په خپل اختیار سره الله تعالی ته له خضوع او انقیاد څخه عبارت دی او څرګندونه یې هغه شریعت ته غاړه ایښودل دي چې الله تعالی خپل پیغمبر حضرت محمد ﷺ ته وحی کړی دی او هغه علیه السلام یې د دغه شریعت په تبلیغ مکلف کړی دی."^(۱)

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په لارښوونه په څو ډلو وویشل شي اوهره ډله دې د اسلام د دین د مفهوم په هکله له یو بل سره بحث او خبرې اترې وکړي.

اسلام هراړخیز نظام دی

اسلام شامل او هر اړخیز دین دی چې د انسان د ژوندانه ټول اړخونه رانغاړي او د بشر د کړنو، سلوکو او اعمالو د ټولو برخو لپاره څرګند قوانین لري. الله تعالی خپل ګران پیغمبر ﷺ ته د اسلام د سپېڅلي دین په اړوند او دا چې د انسان مرګ او ژوند باید د الله تعالی لپاره او د هغه د نظام په چوکاټ کې وي، داسې فرمایي: ﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ [الأنعام: ۱۶۲] ژباړه: ووايه ای محمده، بېشکه زما لمونځ، زما قرباني، زما ژوند او زما مرګ د الله لپاره دی چې د ټولو عالمیانو رب دی.

^۱ - اصول الدعوة، دکتور عبد الکريم زيدان، ۲ مخ.

د قرآن عظیم الشان په بل آیت کې الله ﷻ د اسلام د هر اړخیزوالي (شمول) په هکله داسې فرمایلي دي: ﴿مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ...﴾ [سورة الأنعام: ۳۸] ژباړه: موږ په دې کتاب کې هېڅ شې نيمگړې نه دی پرېښی.

ځينو مفسرينو په دې آیت کې کتاب په لوح محفوظ سره تفسیر کړی دی يعنې ټول شيان په لوح محفوظ کې ليکل شوي او خوندي ساتل شوي دي.

ځينې نور مفسرين له کتاب نه قرآن کریم مطلب اخلي چې د دې تفسیر پر بنسټ د ټولو شيانو کلیات او اساسات په قرآن کریم کې موجود دي او هر هغه څه چې د انسان د لارښوونې او نېکمرغۍ لپاره اړین بلل کېږي. په قرآن کریم کې په تفصیلي او یا کلی بڼه بیان شوي دي تفصیلات او جزئیات یې د پیغمبر ﷺ په سنتو کې، چې د قرآن کریم لپاره تفسیر، تشریح بلل کېږي، موجود دي چې دا پخپله د اسلام د سپېڅلي دین په شمولیت دلالت کوي.

اسلام وروستنی او بشپړ دین دی

مخکې له دې چې رسول الله ﷺ له دې فاني نړۍ څخه رحلت وکړي، الله تعالی د اسلام دین بشپړ کړ او هغه یې منل شوی او غوره دین وباله او د ځمکې د سر ټول انسانان یې پر دې مکلف وگرځول چې د دې دین پېروي وکړي. الله تعالی په دې اړه داسې فرمایي: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ [المائدة: ۳] ژباړه: نن ما پوره کړم د ستاسې لپاره ستاسې دین او ما پوره کړم پر تاسې خپله لورینه او غوره مې کړم ستاسې لپاره اسلام د دین په توګه.

د اسلام د دین د کمال معنا دا ده چې د دې دین تعلیمات او احکام د انسانانو د فردي او ټولنیز ژوند په هره برخه کې د هغوی د اړتیاوو د پوره کولو لپاره داسې دقیق او مطابق دي، که چېرې په سمه توګه تطبیق شي نو د بشریت نیکمرغي تضمینوي. د اسلام د سپېڅلي دین تعلیمات او د احکامو کمال هغه وخت په سمه توګه څرګندېږي چې په عملي او بې پلوه بڼه دغه دین له نورو ادیانو، نظامونو او قوانینو سره پرتله شي.

قرآن کریم په صراحت سره بیان کړی دی چې د الله تعالی پر وړاندې یوازینی منلی شوی دین د اسلام دین دی او پرته له اسلام نه بل هېڅ دین د قبول وړ نه دی. که څوک له اسلام نه پرته بل دین غوره کړي په آخرت کې به ضرور په زیان او تاوان کې وي: ﴿وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ [آل عمران: ۸۵].

ژباړه: او هر څوک چې پرته له اسلام نه بل دين غواړي (لټوي) نو وبه نه منل شي له هغه څخه او هغه به په آخرت کې له زيان کارانو څخه وي.

د اسلام د سپېڅلي دين د ټولو تعليماتو پلي کولو ته اړتيا

په پورتنیو مبارکو آيتونو کې د اسلام د سپېڅلي دين د شمول او کمال په اړه، چې بل ټکی ډېر مهم او ارزښتناک برېښي، هغه د ژوند په ټولو اړخونو کې په بشپړه توګه د اسلامي احکامو او لارښوونو پلي کول دي؛ ځکه په ځينو چارو کې د اسلام د احکامو او لارښوونو نيمګړی او ناقص تطبيقول او په ځينو نورو کې د هغو له پلي کولو نه ډډه کول، سره له دې چې مطلوبې پايلې نه ورکوي، د قرآن او سنت له نص او روح نه مخالفت بلل کېږي او د دنيا او آخرت د تباهۍ او زيان لامل ګرځي. الله تعالی په قرآن کریم کې په دې اړه داسې فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ [البقره: ۲۰۸]. ژباړه: ای هغو کسانو چې ايمان مو راوړی دی په اسلام کې په بشپړ ډول ورننځئ (د اسلام د سپېڅلي دين ټول احکام او تعليمات ومنئ) او د شيطان پر پلونو مه ځئ، بې شکه چې شيطان ستاسې ښکاره دښمن دی.

يو مفسر د دې آيت په شرحې او تفسير کې داسې وايي:

"د (سلم) د کلمې، د سين په زور او زير د اسلام پر دين او سلامتی (د امن په معنا) پر دواړو اطلاق کېږي. يعنې ای مؤمنانو د اسلام په دين کې داخل شئ او د هغه د ټولو تعليماتو او لارښوونو التزام او پابندي وکړئ. د اسلام د سپېڅلي دين ټول احکام پلي کړئ او د هغو کسانو په څېر مه اوسئ چې د اسلام پر ځينو احکامو ايمان راوړي او ځينې نور احکام يې نه مني او ترې انکار کوي. نو مطلب دا دی چې د اسلام ټول احکام او اوامر ومنئ او پرې عمل وکړئ." (۱)

په بل آيت کې الله تعالی د بني اسرائيلو د بدو اوصافو د بيانولو په لړ کې د هغو کسانو، چې د کتاب ځينې برخې مني او د ځينو نورو له منلو نه انکار کوي، داسې غندنه کړې ده: ﴿أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ [البقره: ۸۵]. ژباړه: آيا

تاسې د کتاب ځينې برخې مني او ځينې نورې يې نه مني او انکار ترې کوي، نو نه ده جزا د هغه چا له تاسې څخه چې کوي دا کار، مگر رسوايي ده په ژوند د دنيا کې او په ورځ د قيامت به وگرځول (وروستل) شي هغوی په لور د سخت عذاب او الله پاک ناخبره نه دی له هغه څه نه چې تاسې يې کوي.

د کتاب پر ځينو برخو د ايمان راوړلو او له ځينو نورو برخو نه د انکار کولو معنا دا ده چې د کتاب ځينې احکام او الهي اوامر ومني او د ځينو نورو له منلو څخه انکار وکړي چې پايلي يې ډيرې بدې او خطرناکې وي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ اسلام د بشر لپاره د الهي دین یو بشپړ او متکامل انځور او وروستی اسماني دین دی چې له دې وروسته هیڅکله بل کوم دین راتلای نشي.
- ❖ قرآن کریم د انس او جن لپاره نازل شوی دی. د اسلام سپېڅلی دین په هر ځای او عصر کې د ټولو انسانانو لپاره الهي دین دی. د اسلام د دین احکام په هر وخت کې د تطبیقولو وړتیا لري او هېڅکله هم نه زړېږي.
- ❖ یوازینی غوره او معتبر دین د الله تعالی پر وړاندې د اسلام دین دی او څوک چې په دغه دین کې داخل نه وي هغه کافر دی او که چېرې له دنیا څخه کافر ولاړ شي نو د دوزخ د اور مستحق گرځي.
- ❖ اسلام کامل شامل او هر اړخیز دین، نظام او قانون دی چې د انسان د ژوندانه ټول فردي او ټولنیز اړخونه رانغاړي.
- ❖ د اسلام دین الله تعالی ته د غاړې ایښودلو او تسلیمېدلو په معنا دی، خو دا تسلیمېدل او انقیاد باید د انسان په خپل رغبت او رضا وي نه جبراً، ځکه په کایناتو کې ټول مخلوقات جبراً د الله تعالی سننو او قوانینو ته تسلیم او منقاد دي.
- ❖ اسلام باید د ژوند په ټولو اړخونو کې په بشپړ ډول پلي شي، ځکه د اسلام ناقص او نیمگړی پلي کول د قرآن او سنت له نص او روح نه مخالفت بلل کېږي.

۱. د اسلام دين په لغت او اصطلاح كې تعريف كړئ.
۲. د لوست د مباركو آيتونو اجمالي مفهوم وليكئ او استدلال وكړئ چې د انسان انقياد او تسليمدل د اسلام دين ته بايد ولې اختياري وي ؟
۳. د اسلام د دين د كمال او هراړخيز والي (شمول) معنا څه ده؟ په تفصيل سره يې شرح كړئ.
۴. ولې د اسلام دين په هر زمان او مكان كې د پلي كولو او تطبيق وړتيا لري او تعليمات او احكام يې هېڅكله هم نه زيريږي؟
۵. آيا د اسلام د دين جزئي او ناقص تطبيق د قرآن له آيتونو او نبوي احاديثو سره مطابقت لري؟ ستاسې ځواب بايد مستدل او د قرآن او احاديثو له مخې وي.
۶. څوك چې د اسلام په دين مشرف نشي او مړ شي د قرآن او سنت له نظره يې حكم څرنگه دی؟

- زده كوونكي دې د مباركو آيتونو په رڼا كې يوه مقاله وليكي چې له (۲۰) كړنو څخه كمه نه وي او لاندني تېكي راوڼغاړي.
- د اسلام تعريف او مفهوم.
  - د اسلام د سپېڅلي دين د كمال او شمول معنا.
  - په فردي او ټولنيز ژوند كې د اسلام د پلي كولو گټې او ارزښت.

په اخرت ايمان او پر ژوند يې اغيز

قال الله تعالى: ﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ. فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ﴾ [المؤمنون: ١١٥ - ١١٦]

د کلمو معنا

أَفَحَسِبْتُمْ: آیا تاسې گومان کاوه.

عَبَثًا: بې گټې، عبث، بابېزه.

فَتَعَالَى: نو ډیر لوړ او پورته دی.

الْكَرِيم: قدرمن، ستر.

ژباړه

آیا تاسې انگیرلې وه (گومان کړی وو) چې موږ تاسې بابېزه (عبث) پیدا کړي یاست او زموږ لوري ته ستاسې بېرته راگرځېدل نشته؟ نو ډیر لوړ او پورته دی الله، حقیقي پاچا، له هغه پرته بل هېڅ کوم برحق خدای نشته، هغه ذات د ستر عزتناک عرش څښتن دی.

تفسیر

د آیتونو لنډ مفهوم

په پورتنیو مبارکو آیتونو کې الله تعالی د هغو کسانو په هکله، چې د آخرت له ورځې او له مرگ نه وروسته له بیا راژوندي کېدلو نه منکر دي او ایمان پرې نه لري، توبیخاً داسې فرمایي: آیا تاسې داسې گومان کوئ چې الله تعالی تاسې هسې عبث او بابېزه پیدا کړي یاست او ستاسې کار په دې دنیا کې یوازې خوړل، څښل او د دنیا له خوندونو څخه گټه اخیستل دي او تاسې وروسته له مرگ نه بیا نه راژوندي کېږئ؟!

آیا گومان کوئ چې حساب او کتاب او ستاسو د کړنو پوښتنې کولو ته کومه اړتیا نه لیدل کېږي، له تاسو سره محاسبه نه ترسره کېږي او نه هم کوم ثواب او عذاب شتون لري؟! نه هېڅکله هم داسې نه ده لکه څرنگه چې تاسې گومان کوئ. موږ تاسې هېڅکله هم عبث او بابېزه نه یاستی پیدا کړي، بلکې ستاسې خلقت او پیدایښت د یو علم، حکمت او

څرگندو موخو پر اساس دی او ستاسو ټولو بېرته راگرځېدل د الله تعالی په لور دی او ستاسو د هغو کړنو او اعمالو پوښتنه به وشي چې تاسو تر سره کړي دي. د لوست په دویم آیت کې الله تعالی له عبثو او بې گټو کړنو نه د خپل سپېڅلي ذات پاکي بیانوي او داسې فرمایي، الله تعالی له دې څخه پاک او سپېڅلی دی چې تاسې یې فایدې او عبث پیدا کړي، ځکه دا کار د الله تعالی له لور شان سره، چې مطلق حاکم، یوازینی حقیقي معبود او د لوی او ستر عرش څښتن دی، مطابقت نه لري.

د آیتونو شرح څېړنه

دغه دوه مبارک آیتونه د هغو آیتونو په سیاق کې قرار لري چې د آخرت په هکله دي او د هغه څه څرگندونه کوي چې د دغې ورځې منکرینو او کفارو ته پېښیږي. لومړنی آیت یعنې د ﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾ په پوښتنې سره پیل شوی دی. دې ډول پوښتنې ته په عربي ژبه کې انکاري استفهام ویل کیږي چې د پوښتنې د موضوع د نفی او انکار په معنا راځي او د هغې مخالف مفهوم ثابتوي، یعنې: داسې نه ده لکه څرنگه چې تاسې گومان کوئ، موږ تاسې بابزه او بې گټې نه یاستې پیدا کړي. د عربي ژبې د بلاغت او دستور له مخې په دې پوښتنه کې د غندنې معنا نغښتې ده؛ په دې معنا الله تعالی د هغو کفارو معتقداتو او نظریو غندنه کوي چې له عبث نه منکر او په دې ناسم گومان دي چې د دنیا ژوند یوازې د خوراک، څښاک او نورو خوندونو لپاره دی او دا چې له مرگ نه وروسته بیا راژوندي کېدل، حساب او کتاب او د اعمالو پوښتنه وجود نه لري.

د (عبث) کلمه د هغې بې گټې کړنې او وینا په معنا ده چې کومه فایده پرې نه مرتیږي. د ﴿وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾ مبارکه جمله پر مخکینۍ جملې عطف ده چې د آخرت د ورځې د منکرینو د ناسم او غلط گومان نفی کوي او د بعثت پر حتمي واقع کېدلو او دا چې د ټولو رجوع د الله تعالی په لور ده، تأکید کوي.

د ﴿فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ﴾ جمله له عبثو او بې گټو کړنو نه د الله تعالی پاکي او سپېڅلتیا بیانوي او له هر هغه څه څخه چې د هغه له لور شان سره مناسبت او سمون نه لري، پاک او منزّه دی او هر کار یې د علم او حکمت پر اساس دی.

د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو معنا

د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د ایمان د اووگونو ارکانو له جملې څخه یو رکن دی او له دې ورځې څخه انکار کول کفر دی. د قرآن کریم آیتونه او د پېغمبراکرم ﷺ احادیث پر دې گواه دي چې د آخرت پر ورځ له باور پرته د انسان ایمان نه صحیح

کیري. د آخرت پر ورځ ایمان ډیر اهمیت او ارزښت لري ځکه چې په قرآن کریم کې ډیر ځله پر الله تعالی له ایمان سره یو ځای ذکر شوی دی. الله تعالی په دې آیت کې فرمایلي دي: **﴿مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمَلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾** (المائدہ: ۶۹). ژباړه: هر چا چې په الله او د آخرت په ورځ ایمان راوړ او نېک کارونه یې وکړل، نو هغوی به نه ډارېږي او نه به غمجن کیږي.

پېغمبر ﷺ په یو مشهور حدیث کې، چې د جبرئیل حدیث باندی یادېږي د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د ایمان د ارکانو له جملې څخه بللی او داسې یې فرمایلي دي: **“أَنْ تَوْتِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكِتَابِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَتَوْتِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرٌ وَشَرٌّ”** ^(۱) ژباړه: ایمان په الله تعالی، د هغه پر ملایکو، د هغه پر کتابونو، د هغه پر رسولانو، د آخرت پر ورځ او د خیر او شر په تقدیر چې د الله تعالی له لوري دی، باور او یقین لرل دي. د قرآن کریم د آیتونو او د رسول الله ﷺ د احادیثو پر بنسټ د آخرت پر ورځ ایمان لرل په لاندینیو عناصرو مشتمل دي:

- د قیامت پېښیدل، په دې معنا چې دنیا پای ته رسېږي او ټول مخلوقات د خپل خالق په لور بېرته راگرځي.
- له مرگ نه وروسته بیا راژوندي کېدل، هغه ورځ چې الله تعالی په هغه کې ټول مخلوقات داسې بیا راژوندي کوي لکه څرنګه چې یې په لومړي ځل پیدا کړي وو.
- حشر یا په یو ځای کې د ټولو مخلوقاتو جمع کېدل.
- حساب.
- د اعمالو وزن.
- حوض.
- صراط (لاره).
- جنت.
- دوزخ (جهنم).
- د قبر عذاب او نعمت ^(۲)

^۱- صحیح مسلم - کتاب الإيمان.

^۲- د آخرت د ورځې د تفصیل د پوهېدلو لپاره دې د عقایدو کتابونه وکتل شي.

په آخرت ايمان او پر ژوند يې اغيز

- پر آخرت ايمان لرل د مهمو پوښتنو لپاره ځواب دی
- د انسان په ذهن کې تل درې ارزښتناکې او برخلېک جوړوونکې پوښتنې شتون لري:
- ۱- موږ له کوم ځای څخه راغلي يو؟
  - ۲- موږ په دې دنيا کې د کوم هدف لپاره ژوند کوو؟
  - ۳- زموږ وروستنی برخلېک به څه وي او وروسته له مرگ څخه به چيرته ځو؟
- دغو پوښتنو د تل لپاره؛ په پخوانيو زمانو او اوسني عصر کې د بشر ذهن ځان ته اړولی دی چې دغو پوښتنو ته د ځواب څرنگوالی د افرادو او بشري ټولنو د برخليک په ټاکلو کې ستره ونډه لري.
- دغو دريو پوښتنو ته ځواب په حقيقت کې د انسان تصور، او نړۍ ليد جوړوي (هغه له نړۍ سره اشنا کوي) او له نړۍ او کایناتو سره د هغه د زغم او کړنو بڼه ټاکي او د وگړي ژوند ته سم لوری وربښي.
- د اسلام سپېڅلی دين دغو پوښتنو ته څرگند ځوابونه لري.
- د لومړۍ پوښتنې ځواب: موږ ټول انسانان د الله تعالی مخلوق يو او هغه زموږ خالق دی
- الله فرمايي: ﴿هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا. إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا﴾ [الانسان: ۱-۲] ژباړه: آیا پر انسان داسې يو وخت يا داسې زمانه تېره شوې چې هغه د ياد وړ کوم شی نه و. بېشکه موږ انسان له گډې شوې نطفې څخه پېدا کړ. موږ هغه ازمايو، نو(له همدې کبله) موږ وگرځاو هغه اورېدونکی او ليدونکی.
- د دويمې پوښتنې ځواب: زموږ د پېداېښت او ژوندانه اصلي موخه په سمه او هر اړخيزه توگه د الله تعالی عبادت او بنده گي ده: ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُون﴾ [الذاريات: ۵۶] ژباړه: او نه دي پېدا کړي ما پېريان او انسانان مگر لپاره د دې چې زما عبادت وکړي.

د دریمې پوښتنې لنډ ځواب: د دنیا ژوند د کار پای او آخر نه دی. موږ انسانان پس له مرګه د الله تعالی حضور ته بیا راژوندي کیږو. زموږ د هغو اعمالو او اقوالو پوښتنه به وشي چې موږ تر سره کړي دي او له هغې سره سم به موږ ته جزا راکړل شي.

﴿اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ [الروم: ۱۱] ژباړه: الله تعالی هغه ذات دی چې لومړی (له نشت) نه خلک پیدا کوي، بیا یې راګرځوي، بیا تاسې د هغه په لور وروستل کیږئ.

﴿...ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ...﴾ [الزمر: ۷] ژباړه: بیا ستاسو ټولو ورتګ په لور د رب ستاسې دی. هلته به مو له خپلو کړنو څخه خبر کړي.

دا د آخرت د ورځې او پر هغې باندې د باور لرلو معنا ده چې د انسانانو د برخليک جوړوونکو دريو پوښتنو له جملې څخه دیوې پوښتنې ځواب دی.

د آخرت پر ژوند د ایمان لرلو اغیزه

د آخرت پر ورځ ایمان لرل د انسان پر فردی او ټولنیز ژوند باندې ډېره زیاته اغیزه او تاثیر لري. د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو پایلې د انسان پر ژوند هغه مهال څرګندیږي چې موږ د یو مؤمن کړنې او سلوک د غیر مؤمن له کړنو او سلوک سره مقایسه کړو.

څوک چې د آخرت پر ورځ ایمان نه لري د ژوند په هکله د هغه لید او تصور توپیر لري، په دې معنا چې دغه شخص پرته له مادي ژوند نه د بل هیڅ شي په هکله سوچ نه کوي. د داسې انسان کړنې، پرېکړې، د تفکر بڼه، دوستي، دښمني او هر څه پر مادیاتو څرخيږي او پرته له دې ورسره د ښه او بد، وړ او ناوړ، سم او ناسم د پرتلې او اندازه کولو لپاره بل کوم معیار وجود نه لري.

د داسې کړنو او تفکراتو پایلې دا دي چې انسان د انسانیت له ښو او لوړو درجو او اړخونو نه لېرې کوي او په هغه کې د حیوانیت اړخونو ته داسې وده ورکوي چې په پای کې حیواني ځانګړتیاوي د دغه انسان پر انساني صفاتو غلبه حاصلوي او ورو، ورو په هغه کې انساني فضایل او ښېګڼې وژني. قرآن کریم دغه ډول انسانان له څلورېولو څارویو سره تشبیه کړي دي او د هغوی د بدې پاېلې په اړه داسې فرمایي:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ﴾ [محمد: ۱۲] ژباړه: او

هغه کسان چې کافران دي ګټه او مزې اخلي له دنیا نه، د څارویو په شان خوراک څښاک کوي او د هغوی وروستی استوګنځی اور دی.

لکه څرنگه چې قرآن کریم فرمایلي دي، کافر انسان د آخرت پر ورځ ایمان نه لري. هغه یوازې په دې سوچ او فکر کې وي تر څو په دې دنیا کې د ورکړل شوي فرصت څخه زیاته مادي ګټه پورته کړي او له لږاړیدو څخه یې خوند واخلي. د داسې انسان لپاره حلال او حرام کوم ارزښت نه لري او نه هم اخلاقي معیارونه او انساني ښېګڼې او فضایل د هغه لپاره کوم مفهوم لري. دغه نفسي او روحي ناروغ انسانان د خپلو مادي غوښتنو د پوره کولو لپاره هېڅ کوم برید او پوله نه پېژني. همدارنگه د دنيوي فاني مال او متاع خوندونو د حاصلولو لپاره د دوی حرص دومره زیات وي چې هېڅ څه د قید نه مني.

په دغو پليټو او ناوړو غوښتنو کې د انسان د پرېوتلو اساسی لامل، کفر، د آخرت پر ورځ د ایمان نه لرل او د کړنو او سلوکو له حساب او کتاب نه انکار کول دي.

د یادونې وړ ده، د آخرت پر ورځ ایمان نه لرل په نړۍ کې د زیاتو مفسدو، بې عدالتیو، ظلمونو، د حق ترېښو لاندې کېدلو او حرص جرړې او رېښې ګڼل کیږي چې د افرادو او بشري ټولنو ژوند په تورو تیارو بدلوي او د نړۍ په مختلفو برخو کې د کور وړانونکو او تباه کوونکو جګړو لامل ګرځي.

بل لوري ته هغه کسان چې پر الله تعالی او د آخرت پر ورځ ایمان لري په یقین سره پر دې پوهیږي چې د فاني دنیا خوندونه، مال او متاع د آخرت د ابدې ژوند په مقابل کې هېڅ کوم ارزښت نه لري او نه ښایي د له منځه تلونکو مادي لږاړیدو په خاطر توازن له لاسه ورکړي او د ښو او بدو، حلالو او حرامو له پولو تېری وشي.

مؤمن د آخرت پر ورځ کامل باور او ایمان لري او په دنیا کې د حرامو لږاړیدو، مال او متاع نه د ځان د ژغورلو په صورت کې به الله تعالی هغه ته د دې په بدل کې څو برابره زیات اجر او ثواب ورکړي. دغه باور مؤمن له ګناه څخه ژغوري او د هغه قول او عمل توازن برابروي.

قرآن کریم په دې اړه داسې فرمایي:

﴿قُلْ أُوْتِيتُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكَ لِمَنِ اللَّهُ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ [آل عمران: ۱۵-۱۶] ژباړه: ووايه ای محمده، آیا زه تاسې ته تر دې (مادي پانګو) نه ښه او غوره څیزونو وښایم؟ د هغو کسانو لپاره چې له الله څخه وډارشي. د تل لپاره داسې باغونه دي چې ویالې به پکې روانې وي او پاکې کړای شوې ښځې او د الله رضا (به د دوی په برخه وي) او الله تعالی د خپلو بندګانو ښه لیدونکی دی.

د انسان په ژوند کې د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو اهمیت او اثر هغه مهال په روښانه توګه څرګندېږي چې مخ په زیاتېدونکې بشري ستونزې او د انسان پر روح، عقل او نفس باندې د ماده پرستی خطرناکې پاملرې په علمي او هر اړخیز ډول تر بحث او څېړنې لاندې ونيول شي.

د ننني بشریت لپاره د بې جلبة مادي او شهواني ژوند له تباہ کوونکو څپو څخه د ژغورنې یوازنی لار، پر آخرت ایمان لرل او د مرګ او وروستۍ ورځې لپاره تیاری کول دي. یقیناً د آخرت پر ورځ ایمان لرل د ماده پرستی له جاذبې او له محض مادي ژوند څخه د انسان د خلاصون تر ټولو غوره وسیله ده چې هغه ته د روحي او اخلاقي فضایلو او د ټولو انساني ښېګڼو د معنوي ژوند د پراخې فضا پر لور ختلو دروازې پرانیزي.

د لوست ګټې او لارښوونې

- د آخرت پر ورځ باور لرل د ایمان د ارکانو له جملې څخه یو رکن دی، څوک چې پر دغې ورځ باندې ایمان و نه لري، مسلمان نه دی.
- د ټولو انسانانو ورتګ د الله تعالی په لور دی او هر چا چې په دنیا کې کوم عمل ترسره کړی وي د الله تعالی پر وړاندې به د خپلو کړنو مسؤل وي.
- د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د انسان پر سلوکو او اعمالو باندې ژور او ارزښتناک اثر لري او د هغه په ژوند کې د توازن او تعادل د رامنځته کېدلو لامل ګرځي.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل د انسان د ژوندانه اړخ څرګندوي او هغه د مادیاتو په ډنډه کې له ډویدلو او ورکېدلو نه ژغوري.
- څوک چې د آخرت پر ورځ ایمان نه لري، د هغه څاروي په څېر دی چې په ژوند کې د خوراک، څښاک او شهواني غریزې له ترسره کولو پرته بل کوم مقصد نه لري.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل په انسان کې د انساني فضایلو او ښېګڼو د ویاړ لامل ګرځي او په هغه کې د خیر او برکت د ودې زمینه برابروي.

فعالیت

د ټولګي زده کوونکي دې په پنځه کسيزو وړو ډلو ووېشل شي. هره ډله دې د انسان پر ژوند د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو د تاثیر په هکله خبرې اترې وکړي. په پای کې دې یو تن زده کوونکی د نورو ډلو په استازیتوب زده کوونکو ته د خبرو اترو پاملرې ووايي.

- د لوست په رڼا کې د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو مفهوم شرح کړئ.
- په مبارک آیت کې استفهام او یا انکاری پوښتنه د کوم مفهوم افاده کوي؟
- د آخرت پر ورځ د ایمان د ځینو عناصرو نومونه واخلئ.
- هغه څوک چې د آخرت پر ورځ ایمان نه لري، ولې مسلمان نه گڼل کیږي؟
- د آخرت د ورځې د منکړینو پر ژوند د آخرت پر ورځ د ایمان نه لرلو څو پایلې بیان کړئ.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل څرنگه د انسان په ژوند کې د توازن پیدا کولو لامل ګرځي؟ خپل ځواب د ژوند د حقیقي مثالونو په ترڅ کې بیان کړئ.
- څرنگه کولای شو د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو له لارې په مادیاتو کې د ورکېدلو او ماده پرستی مخه ونیسو؟
- د آخرت پر ورځ ایمان نه لرل او یا د هغه ضعف څرنگه کولای شي د انسان د ژوند توازن له منځه یوسي؟

زده کوونکي دې د قرآني آیتونو او احادیثو په رڼا کې د انسان په فردي او ټولنیز ژوند باندې د ایمان د اغېزې او تاثیر په هکله یوه مقاله ولیکي چې له (۲۰) کرښو څخه کمه نه وي او په هغې کې دې له دلایلو او مثالونو نه استفاده وشي.

په دين كې اعتدال (منځلاريتوب)

قال الله تعالى: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا...الآيَة﴾ [البقرة: ۱۴۳] و قال تعالى: ﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ...الآيَة﴾ [النساء: ۱۷۱]

د کلمو معنا

{جَعَلْنَاكُمْ}	تاسې مو و ګرځولي.
{أُمَّةً}	ډله (امت).
{وَسَطًا}	منځنۍ، معتدل او غوره.
{شُهَدَاءَ}	ګواهان، شاهدان.
{شَهِيدًا}	ګواه، شاهد.
{لَا تَغْلُوا}	مبالغه او تېری مه کوئ.
{عَلَى اللَّهِ}	پر الله، د الله په شأن کې.
{إِلَّا الْحَقَّ}	پرته له حق څخه.

ژباړه

او په همدې توګه موږ تاسې یو وسط (غوره) امت ګرځولي یاست چې شئ تاسې پر خلکو شاهدان او پېغمبر پرتاسې شاهد اوسي. (البقره ۱۴۳) - ای د کتاب خاوندانو، تاسې مبالغه مه کوئ، په خپل دین کې او مه وایئ پر الله پرته له حق نه بل څه.... (النساء ۱۷۱)

تفسیر

د آیتونو شرح او څېړنه

له بېت المقدس نه د کعبې شریفې په لور د مسلمانانو د قبلي له بدلون وروسته الله تعالی خپل پېغمبر ﷺ ته خبر ورکړ، یهود او نور منافقین به ډیر ژر دا آوازې خپرې کړي چې محمد او اصحاب یې هره ورځ له یو لوري نه بل لوري ته مخ اړوي او پر خپل دین ثابت نه دي. د دوی د قبلي د بدلون یوازینی لامل له اهل کتابو سره د دوی کینه ده، خو ته ای

محمده! دغو ناپوهانو ته ووايه چې ختيځ او لويديځ ټول د الله دي. د الله تعالى چې هر چا ته خوښه شي هغه ته سمه لاره ورښيي. څه چې له دې آسماني ځواب نه څرگنديږي هغه دا دی چې د قبلې بدلون د الله تعالى له خوا پيغمبر ﷺ او د هغه د امت لپاره يو ځانگړی فضيلت او غوره والی دی. ځکه کعبه شريفه د ځمکې پر سر هغه لومړنی خونه ده چې د الله تعالى د عبادت لپاره جوړه شوې ده. کعبه د اب الانبياء (د پيغمبرانو پلار) ابراهيم خليل الله قبله ده، چې اهل کتاب په دروغو ځانونه هغه ته منسوبوي. هر چاته چې الله تعالى د دې قبلې په لور د هغه د عبادت لارښوونه وکړه، هماغه کس په حقه سره د ابراهيم عليه السلام پيرو بلل کيږي. له دې مبارک آيت څخه وروسته الله تعالى مؤمنانو ته خطاب کوي او داسې فرمايي: **﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾** يعنی لکه څرنگه چې مو تاسې ته درنښت او لوی عزت درپه برخه کړ همدارنگه مو تاسې ته دا ستر مقام هم درکړ چې **﴿جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾** موږ تاسې يو وسط (غوره) امت گرځولي ياست. په عربي ژبه کې وسط په څو معناگانو راغلی دی لکه: د غوره، عدل، وسطيت، درميانه او ښېگڼې په معنا.

په دې توگه د دې مبارک آيت تفسير داسې دی، الله تعالى فرمايي: ما تاسې ترټولو غوره امت وگرځولئ، ما تاسې د عدل او انصاف امت وگرځولئ، ما تاسې منځنۍ (درميانه) او د افراط او تفريط تر منځ امت وگرځولئ او دا چې ما تاسې خبرخوښوونکی امت وگرځولئ او د دغه وسطيت پر مبنا ستاسې کتاب، ستاسې عقايد او ستاسې د دين احکام په ځانگړي اهتمام او پاملرنې سره ساتل شوي دي چې په هغو کې د هېڅ ډول تحريف او لاس وهنې امکان نشته.

﴿لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ يو له هغو مهمو چارو څخه چې پر وسطيت باندې مرتبيږي دا دی چې اسلامي امت د الله تعالى په نزد درميانه، د عدل، بلکې غوره او مختار امت دی، نو له دې امله پر نورو امتونو باندې د شاهد او گواه په حيث پېژندل شوی دی **﴿لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ﴾**

شهداء: د شهيد او شاهد جمع ده او د حاضر او گواه په معنا راځي.

د "الناس" څخه مراد د هغه تفسير پر مبنا چې په رواياتو کې راغلی دی، پخواني امتونه دي، نو اسلامي امت به د شاهد او گواه په توگه پر نورو امتونو گواهي ورکوي چې

تفصیل به یې وروسته ذکر شي. د دې امت د عدالت او صداقت معیار د همدې لوست د لومړي مبارک آیت په وروستۍ جمله کې بیان شوی دی

﴿وَيَكُونُ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ یعنې پیغمبر ﷺ به پرتاسې شاهد اوسي. د الله تعالی تر ټولو غوره پیغمبر حضرت محمد ﷺ به د خپل امت پر صداقت، عدالت او انصاف شهادت ورکړي.

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ﴾: د قرآن مجید په آیتونو کې له اهل کتابو څخه مراد یهود او نصارا دي، ځکه الله تعالی خپل آسماني کتابونه، چې له تورات او انجیل څخه عبارت دي، د قرآن کریم له نزول څخه مخکې دوی ته رالېږلي دي. الله تعالی دوی په اهل کتابو سره ځکه ستایلي دي، تر څو دوی لږ څه فکر وکړي او د الله تعالی هغه نعمتونه، لکه د الله تعالی له لوري د رسولانو او کتابونو ورلېږل ورپه یاد شي او سمه او نېغه لاره غوره کړي. ﴿لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ﴾ غلؤ د زیادت، مبالغې او له حد څخه د تېرېدلو په معنا ده. په دین کې غلو کول له دې څخه عبارت دي چې انسان خپل دین پر خپل ځان سخت او مشکل کړي او یا په دین کې داسې شیان ورزیات او د معتقداتو له جملې څخه وگرځوي کوم چې له دین څخه نه دي. له دې مبارک آیت څخه دا څرگندېږي چې د اسلامي امت پر خلاف یهودو او نصارو په خپل دین کې د اعتدال او میانه روی حد پریښی دی او زیادت او یا تقصیر ته یې مخه کړې ده چې یوه څرگنده نمونه او بېلګه یې د دې مبارک آیت په وروستۍ برخه کې بیانېږي: ﴿وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ...﴾ او تاسې پر الله پرته له حق نه بل څه مه وایئ. تاسې ولې د عبسی علیه السلام په حق کې چې الله تعالی د (کن فیکون) په کلمې سره د معجزې په بڼه پیدا کړی دی، له غلؤ ډیر عزت او احترام څخه کار اخلئ او هغه د عبودیت له درجې نه د الوهیت لوړ مقام ته رسوئ؟ دا کار په دین او ایمان کې زیادت بلل کېږي.

د آیتونو لنډ مفهوم

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا...﴾ دا مبارک آیت د (بقرې) د سورت د ۱۴۳ آیت یوه برخه ده. د دې آیت په دغه برخه کې دوو مهمو امورو ته اشاره شوې ده.

لومړی الله تعالی د خپل هغه ستر انعام یادونه کوي چې پر اسلامي امت یې کړی دی او داسې فرمایي، لکه څرنگه چې موږ تاسې ته د غورې قبلې یعنې د ابراهیمي قبلې په لور

هدایت و کړ همدا راز موږ تاسې منځنۍ او با انصافه امت کړئ چې پر دې اساس موږ تاسې له ټولو امتونو څخه غوره امت وگرځولئ.

دویم: هغه پایله ده چې پر دغه عدالت او وسطیت بنا کيږي او هغه د نورو امتونو لپاره د وسط امت په حيث د اسلامي امت معیار گرځول او پر نورو امتونو د دې امت شاهد گرځول دي، په دې معنا چې د قیامت په ورځ به د نورو امتونو د دعواگانو د رښتینولۍ او دروغولۍ په اړه به له اسلامي امت نه پوښتنه کيږي او هغوی ته به په الهي محکمه کې د رښتینو شاهدانو حیثیت ورکړل شي.

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ...﴾ دا مبارک آیت د (نساء) د سورت د ۱۷۱ آیت یوه برخه ده. دلته اهل کتابو ته، چې مراد ترې نصارا دي، خطاب شوی دی ترڅو هغوی په دین کې له زیاتې غللو څخه لاس واخلي. دا په دې معنا چې په دین کې له تکلف، رهبانیت، واده نه کولو او پر ځان د حلالو نعمتونو له حرامولو څخه ډډه وکړي او دا چې دغه بدعتونه د دین برخه ونه گڼي. همدارنګه له دوی څخه غوښتنه شوې ده چې د الله تعالی په اړه له خپل ځان نه هغه څه و نه وایي چې د هغه جل جلاله له شان سره سمون ونه لري او نه هم داسې عقاید رامنځته کړي چې په دین کې کوم اصل او اساس ونه لري، لکه دا چې له الله تعالی سره د هغه په ذات او یا صفاتو کې سیال او شریک ونيول شي او عیسی بن مریم علیه السلام چې د الله رسول دی، هغه ته د الوهیت لوړ مقام ورکړل شي.

دولسم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

په دين كې اعتدال (منځلاريتوب)

په اسلام كې د اعتدال وړانگې

د الله تعالى اراده پر دې وه چې د اسلامي امت ټول امور پر وسطيت او ميانه روى ولاړ وي. په داسې توگه چې د غوره والي دغه ځلاگانې په عقیده، ايمان، تفكر، سوچ، احساساتو، غرايزو، د اړيكو او ارتباطاتو په نظام، عباداتو، طاعاتو او لنډه دا چې د ژوند په ټولو امورو كې په څرگند ډول برېښي.

۱- په عقیده او ايمان كې منځلاريتوب

اسلامي عقیده يوه داسې عقیده ده چې پر الله تعالى باندې د ايمان او باور، د هغه پر وحدت، له ټولو عيوبو او نيمگړتياوو نه د هغه په پاكوالي، يوازې د هغه د عبادت پر وړتيا، د الله تعالى پر ملايكو، پېغمبرانو، آسماني كتابونو، د آخرت پر ورځ، پر حساب او كتاب، جنت او دوزخ او الهي تقدير باندې د ايمان او باور پر لرلو ولاړه ده. دا عقیده له دې امله د توحيد، انصاف عقیده بلل كيږي چې د دې عقيدې خاوندان هيڅكله هم له الله تعالى سره شريك نه نيسي او نه هغه جل جلاله پر هغو صفاتو موصوفوي، چې د هغه له سپېڅلي ذات شان سره سمون نه لري. لکه څرنگه چې يهوديانو الله تعالى پر بې وزلي او تنگ لاسي موصوف كړى وو او د هغه په هكله به يې داسې ويل: **﴿إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ﴾** آل عمران - ۱۸۱ ژباړه: بې شكه الله تعالى بې وزلى (فقير) دى او موږ بډايان (غنيان) يو. نصاراوو به الله تعالى د بشر پر اوصافو لکه پلارولي او داسې نورو اوصافو موصوف كاوه او داسې به يې ويل: **﴿اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا﴾** البقرة - ۱۱۶ ژباړه: الله تعالى (د خپل ځان لپاره) زوى نيولى دى. خو د اسلام سپېڅلي دين د الله تعالى د شان په اړه له ټولو ادیانو څخه غوره، معتدله او معقوله عقیده د بشریت لپاره ډالۍ كړه. الله تعالى فرمايي: **﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ الصَّمَدُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ﴾** الاخلاص - ۴-۱ ژباړه: اى محمده، ووايه الله يودى، الله بې نيازه دى، نه يې څوك زيږولى او نه له چا زيږېدلى دى او نه څوك د هغه لپاره سيال او برابرشته.

د اسلام سپېڅلي دين د ملايکو په اړه نه د يهودو په څېر دښمني اختيار کړې ده، لکه څرنگه چې قرآن کریم د هغوی په اړه خبر ورکوي: **﴿قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ﴾** [البقرة - ۹۷]

ژباړه: ووايه ای محمده، څوک چې له جبرائیل سره دښمني لري او نه هم د مشرکینو په څېر ملايکې د الله تعالی لورنې گڼي **﴿وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا﴾** [الاسراء - ۴۰] ژباړه: او (ستاسې رب) ملايکې د ځان لپاره د لورگانو په توگه نيولي دي. بلکې ملايکې د الله تعالی مطيع بندگان گڼي: **﴿بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ۖ لَا يَسْخَرُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهٖ يَعْمَلُونَ﴾** [الأنبياء - ۲۶ - ۲۷]

ژباړه: بلکې هغوی د الله تعالی عزتمند بنده گان دي، د هغه له اجازې پرته خبره نه کوي او يوازې د هغه په امر کار ته وړاندې کيږي. د پېغمبرانو په هکله د دوی عقیده داسې ده چې پر ټولو باندې يو شان ايمان واجب گڼي او د هغوی په درناوي کې يې منځنی او معقوله لاره اختيار کړې ده: **﴿لَا تُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ﴾** [البقرة - ۲۸۵] ژباړه: موږ د الله تعالی د پېغمبرانو تر منځ توپير نه کوو. داسې په سلگونو نور عقيدوي موارد شته دي چې د اسلامي امت او عقيدې د وسطيت څرگندونه کوي.

اسلامي عقیده داسې يوه عقیده ده چې د انسان د روح او جسم د ودې او پايښت لپاره يې زمينه برابره کړې ده او دواړو ته په ارزښت قايل ده. دا سپېڅلې عقیده داسې نه کوي چې انساني روح يوازې پر معنوياتو تقويه او بډای کړي او تر څنګ يې د ژوند مادياتو ته په کوم اهميت قايل نشي او د جسم د هلاکت لامل وگرځي، بالعکس داسې هم نه کوي چې يوازې مادياتو ته مخه او معنوياتو ته شا کړي، بلکې دواړو اړخونو ته يې ځانگړې پاملرنه کړې ده.

۲- په سوچ کې منځلاريتوب

اسلام د تفکر، تدبر او سوچ په اړه په بشپړه توگه د عقل کارول نه ردوي او نه هم هغه خپلسری پرېږدي، هرشی په نظري او تجربوي علومو کې منحصر نه گڼي او نه تجربه او ماده بې بنسټه بولي. اسلام د فکري جمود او وړوند تقليد پر خلاف دی او بې قیده او خپلسری حریت او آزادي نه مني. بلکې د فکر، سوچ او د علم او نظر اړخونو او ابعادو ته يې داسې اصول او ضوابط وضع کړي دي، که چېرې په سمه توگه پلي شي نو د دنيوي او اخروي ژوند د ښکمرغی لپاره به انسانان ښې پايلې تر لاسه کړي. قرآن مجيد د عقل صفت او ستاينه داسې کوي: **﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾** [الرعد - ۴] ژباړه: بې

شکه په دې کې خامخا ډېرې نښې دي د هغو خلکو لپاره چې له عقل نه کار اخلي. په بل آيت کې فرمايي: ﴿كَذَلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ [الروم - ۲۸] ژباړه: موږ په همدې توگه هغه قوم ته نښې بيانوو چې له عقل نه کار اخلي، خو د عقل د بې ځايه کارولو او الوتنو غندنه او ممانعت داسې کوي: ﴿وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ [البقرة: ۱۶۹] ژباړه: او دا چې تاسې ووايئ پر الله هغه څه چې پرې نه پوهیږئ. په دې معنا چې بايد عقل له خپلو حدودو څخه تېری ونه کړي او په هغو مسائلو کې چې د الهي ذات، ملائکو، آخرت او هغو غېبي امورو پورې تړاو لري او د عقل له حدود څخه بهر وي، نو په دې صورت کې عقل بايد په ټوله معنا نقل ته يعنې هغه څه ته چې د الله په کتاب او نبوي احاديثو کې څرگند شوي دي، غاړه کېږدي، تر څو د عقل او نقل تر منځ د وسطيت انډول وساتل شي.

۳ - په احساساتو او غرايزو کې منځلاريتوب

د اسلام په سپېڅلي دين کې د نفسي غوښتنو، احساساتو او غرايزو د لاسته راوړلو لپاره د ټول ژوند وقف کول جواز نه لري، خو د دې تر څنګ هغه احساسات او بشري غريزې، چې د انساني طبيعت مقتضا ده، له پام څخه نه غورځوي، د اسلام سپېڅلی دين نه د انساني غرايزو اهمال غواړي او نه هم په دې لړ کې انسانان خپلسری ته پرېږدي، بلکې د ځانگړو قوانينو او مقرراتو په وضع کولو سره د هغو تهذيب او تاديب کوي تر څو د فساد، سرغړونې مخه ونیول شي. له دې امله د ژوندانه د تلې د يوې پلې په اړه داسې لارښوونه کوي: ﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ﴾ [الأعراف - ۳۲] ژباړه: ووايه ای محمده، چا حرام کړی دی زينت د الله هغه چې د خپلو بندگانو لپاره يې ايستلی دی او چا پاک او خوندور رزق حرام کړی دی. يعنې هيڅوک نشي کولای چې د الله تعالی نعمتونه او زينتونه پر تاسې حرام کړي. تاسې کولای شئ واده وکړئ، حلال مال ترلاسه کړئ، تفريح او سياحت وکړئ او له زرگونو نورو الهي نعمتونو څخه گټه پورته کړئ، خو د ژوندانه د تلې په بله پله کې داسې لارښوونه کوي: ﴿وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ﴾ [الانعام - ۱۵۱] ژباړه: او مه نږدې کېږئ فاحشو کارونو ته، هغه چې ښکاره دي او هغه چې پټ دي. ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ﴾ [البقرة - ۱۸۸] ژباړه: او تاسې خپل مالونه په خپل مينځ کې په ناروا مه خورئ، نو تاسې ته هېڅکله هم د دې اجازه

نشته چې بدو کارونو او ناوړو اعمالو ته نژدې شی یا دا چې د خلکو مالونه په ناحقه او ناروا سره وخورئ ځکه دا د غرایزو د طغیان په معنا ده په داسې حال کې چې اسلام طغیان نه خوښوي او نه هم د نعمتونو نه گټو اخیستلو پر خلاف دی، بلکې د دې دواړو حالاتو ترمنځ یې منځنۍ او وسط حالت غوره کړی دی.

۴ - په نظم او نظام کې منځلاریتوب

اسلام په هغه ټولنه باور نه لري چې له نظام، حکومت، مقرراتو او قوانینو څخه خالي وي او نه هم ظالمانه او جابرانه نظامونه مني او دې ته هم اجازه نه ورکوي چې یو شمیر خلک نور انسانان خپل مریان وگرځوي او نه هم په بشري ټولنو کې د ځنگل د قانون نافذولو ته اجازه ورکوي.

همدارنگه دې ته اجازه نه ورکوي چې کومه کورنۍ مشر او مسؤول و نه لري او نه دېته جواز ورکوي چې د کورنۍ مشر(سړی) د ښځې کرامت او شخصیت تر پښو لاندې کړي. له دې امله قرآن کریم ټول مسلمانان د جماعت التزام او یووالي ته رابولي او داسې فرمایي: ﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾ [آل عمران ۱۰۳] ژباړه: او تاسې ټول د الله په رسی منگولې ولگوئ او مه خواره کېږئ.

همدارنگه پیغمبر ﷺ هم په دې اړه فرمایي: "أَمْرُكُمْ بِخَمْسٍ اللَّهُ أَمَرَنِي بِهِنَّ بِالْجَمَاعَةِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ..."^(۱) یعنې زه تاسو ته پر هغو پنځو شیانو امر او نصیحت کوم چې ماته د الله تعالی له لوري پر هغو امر شوی دی، د هغو له جملې څخه د جماعت التزام او د مسلمانو مشرانو اطاعت او فرمانبرداری ده، خو له بل لوري رسول الله ﷺ په څرگنده توګه دا اعلانوي چې "لا طاعة لمخلوق في معصية الخالق"^(۲) (د الله په نافرمانۍ کې د مخلوق اطاعت جواز نه لري) یعنې اطاعت او پیروي په دې معنا نه ده چې مسلمان د دین او مقدساتو پر خلاف هر زور او ظلم قبول کړي، بلکې په دې چارو کې دې هم باید اعتدال وساتل شي او منځلاریتوب دې غوره کړای شي.

^۱ - سنن ترمذی، صحیح ابن خزیمه، مسند احمد.

^۲ - سنن ترمذی، مسند احمد و الطبرانی و غیرهم.

۵ - په اړیکو کې منځلاریتوب

اسلام د مسلمانانو د خپلمنځي اړیکو او پيوندونو په سلسله کې او همدارنګه د مسلمانانو او غیر مسلمانو سره د اړیکو په هکله منځنۍ لاره غوره کړې ده. نه د اړیکو لرلو مانع کیږي او نه هم پریږدي چې دا اړیکې د مسلمانانو د دین او دنیا په زیان پای ته ورسېږي، د بیلګې په توګه له غیر مسلمو سره د اړیکو لرلو په هکله داسې فرمایي: **﴿لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ﴾** [الممتحنة - ۸] ژباړه: الله تاسې له دې څخه نه منع کوي چې له هغو خلکو سره د نېکۍ او عدل چلند وکړئ، چې هغوی د دین له امله له تاسې سره جنگ نه دی کړی او تاسې یې له خپلو کورونو څخه نه یاست ایستلي.

خو په ورپسې آیت کې یې فرمایلي دي: **﴿إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّنْ دِيَارِكُمْ﴾** [الممتحنة - ۹] ژباړه: بې شکه منع کوي تاسې الله د هغو کسانو له دوستۍ څخه چې د دین له امله یې له تاسې سره جنگ کړی او تاسې یې له خپلو کورونو نه ایستلي یئ.

نو له دې امله مسلمان باید په هر ډول اړیکو کې میانه روي اختیار کړي.

۶ - په عباداتو کې منځلاریتوب

د اسلام همیشنی غږ دا دی چې: **﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾** [البقرة - ۲۸۶] ژباړه: الله تعالی پر هېچا د هغه له توان څخه پورته بار نه ږدي. بناء اسلام له خپلو پیروانو څخه دا نه غواړي چې شپه او ورځ په عملي عباداتو مشغول شي، یا هر هغه څه چې لاس ته راوړي هغه ټول د الله په لاره کې ولګوي او نه د ځینو ادیانو په څیر ټول عبادتونه په څو دعاګانو، اشعارو یا په اوونۍ کې یو ځل عبادت ځای ته په تللو کې منحصر وي او نه یې د حلالې روزۍ له پیدا کولو څخه منع کوي او نه د دې اجازه ورکوي چې د دنیا پلټنه د عبادت د پریښودو لامل شي. بلکې د تلې د دواړو پلو انډول برابر ساتي. د نبی کریم ﷺ صحیح حدیث دی چې فرمایي: **"إِنَّ هَذَا الدِّينَ يُسْرٌ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ"**^(۱) دا دین

^۱ - صحیح البخاری، کتاب الایمان، باب الدین یسر

آسانه دين دى، هيڅوك دې له دې دين سره مقابله نه كوي مگر دا چې دين به پرې غالب شي.

يادونه: له پورتنۍ حديث شريف څخه مراد دادى چې تاسې په نفلي عباداتوكې پر ځان له وس نه زيات فشار مه راوړئ، د فرايضو په ادا كولو كې هيڅ ډول سختى شتون نه لري.

پر نورو امتونو د اسلامي امت د گواهي څرنگوالى

په حديث شريف كې راغلي دي چې رسول الله ﷺ وفرمايل: نوح عليه السلام د قيامت په ورځ غوښتل كيږي او پوښتنه ورځنې كيږي آيا زما دعوت دې خپل قوم ته ورساوه؟ ځواب وركوي، هو. د نوح عليه السلام قوم راغوښتل كيږي او پوښتنه ورځنې كيږي آيا تاسو ته يې تبليغ كړى دى؟ قوم به يې وايي: موږ ته هيڅ كوم ويروونكى نه دى راغلى او موږ ته هيچا دعوت نه دى راكړى. نو بيا نوح عليه السلام ته ويل كيږي څوك به ستا لپاره شاهدي ووايي (پر دې چې تا مسؤليت اداء كړى دى) هغه وايي: محمد او د ده امت، وروسته د الله رسول دا آيت تلاوت كړي: **﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾**.

د اهل كتابو د مبالغې بيلگې

لكه څرنگه چې وړاندې ذكر شو غلُو له حد او پولې نه تيريدنې ته وايي. توپير نه كوي كه دا غلُو د افراط په بڼه وي او كه د تفريط په بڼه، د مثال په توگه نصاراوو د عيسى عليه السلام په احترام او درناوى كې افراط وكړ. كله هغه ته خداى وايي: **﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ﴾** [المائدة- ۱۷]

يعنې: الله هماغه مسيح زوى د مريم دى او كله يې د الله زوى گڼي او وايي: **﴿الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ﴾** يعنې مسيح د الله زوى دى او كله عيسى عليه السلام، د هغه مور مريم او خداى جل جلاله درې گوني خدايان په نامه يادوي او وايي: **﴿إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ﴾** [المائدة ۷۳] الله دريم د دريو دى. په دې ټولو ډولونو كې په دين او عقیده كې د غلو او الحاد څخه پرته بل څه نشته، خو د تعجب خبره دا ده چې دوى سره له دې ټولو بيا هم د توحيد دعوا كوي.

يهود د نصاراوو په مقابل كې د عيسى عليه السلام په بې حرمتۍ او بې عزتۍ كې غلو كوي. العياذ بالله هغه گمراه بولي آن تر دې چې په ډير وياړ د هغه د وژلو مدعي شول او

ويي ويل: «إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ» [النساء-۱۵۷] ژباړه: مور مسيح، چې هغه عيسى ابن مريم دى، وواژه.

د يهودو يوه بله ډله د عزيز عليه السلام په هکله داسې غلو وکړه، لکه څرنگه چې مسيحيانو د حضرت عيسى عليه السلام په هکله عقیده درلودله هغوى به داسې ويل: «عَزِيزُ ابْنُ اللَّهِ» [التوبة- ۳۰] ژباړه: عزيز د الله زوى دى.

همدارنگه نصاراوو په خپل رهبانيت کې غلو وکړه او د هغه په اساس يې په غارونو او کليساوو کې گوښه توب غوره کړ، نکاح يې په ځان حرامه کړه چې د دوى دې کړنو ته قرآن کریم داسې اشاره کوي: «وَرَهَبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ» [الحديد- ۲۷] ژباړه: رهبانيت او گوښه والى يې د بدعت په توگه پيدا کړ په داسې حال کې چې مور په هغوى نه و فرض کړى.

همدارنگه يهودو د حلالو خاړويو په هکله غلو وکړه او د هغوى پاکې غوښې يې پر ځان حرامې کړې. قرآن کریم د دوى دا عمل ردوي او فرمايي: «كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ» [آل عمران ۹۳] ټول خوراكي شيان بنى اسرائيلو (يهودو) ته حلال وو، خو هغوى غلو وکړه او حلال شيان يې پر ځان حرام کړل. په پاى کې قرآن کریم د دوى هغه غلو ته چې له كفارو سره د واقعي دوستۍ سرحد ته رسيدلې ده، داسې خبر ورکوي: «تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا» [المائدة - ۸] ژباړه: ډير له دوې څخه وينې چې دوستى کوي له کافرانو سره. دا ډول غلو کول په اهل کتابو کې ډيره ده او اوس هم شته، نو ځکه قرآن کریم دوى د اسلام منځنى لارې ته را بولي او دوى په دين کې له غلو کولو څخه منع کوي چې د ټولو په سر کې په وروستني پيغمبر ﷺ باندې د دوى ايمان نه راوړل دي.

فعاليت

زده کوونکي دې په څو ډلو ووېشل شي او د ښوونکي په لارښوونه دې په دين کې د غلو او مبالغې د زيانونو په اړه له يو بل سره بحث او خبرې اترې وکړي

د لوست گټې او لارښوونې

پورتنى مبارک آيتونه ډېرې گټې لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي:

۱. په اسلامي احکامو کې د نسخې ثبوت او جواز، لکه څرنگه چې مسلمانانو د الله تعالی په امر له بیت المقدس نه خپله قبله د کعبې شریفې په لور بدله کړه چې دې ډول نسخې ته د بدل نسخه ویل کېږي.

۲. پر مسلمانانو تور لگول او د هغوی پر ضد پروپاګند د کفارو همېشني دنده او عادت دی، نو مسلمانان باید هوښیار اوسي تر څو د کفارو د بریدونو او دسیسو ښکار نشي.

۳. پر نورو امتونو باندې د اسلامي امت د فضیلت ثبوت، ځکه دا امت د بشپړ وسطیت له مخې یو غوره امت دی.

۴. پر نورو امتونو باندې د قیامت پر ورځ د محمد ﷺ د امت د شاهی اثبات.

۵. د خپل امت پر عدالت او صداقت باندې د رسول علیه السلام، شهادت او گواهي.

۶. په دین کې د زیادت او غلو کولو حرمت، ځکه دا کار په دین کې د بدعت او گمراهۍ د رامنځته کېدو لامل ګرځي.

۷. د شرعي علم او اساس پرته د الله تعالی په شان کې د څه ویلو حرمت.

۸. په عقایدو، عباداتو او کړنو کې د اهل کتابو د گمراهۍ، مبالغې او غلو بیان.

(۱) لاندیني کلمات وژباړئ.

{جَعَلْنَاكُمْ} {أُمَّةٌ} {شُهَدَاءَ} {لَا تَغْلُوا} {عَلَى اللَّهِ} {إِلَّا الْحَقُّ}

(۲) د ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ مبارک آیت له مخکیني آیت سره، چې د قبلې د

بدلون په اړه دی، څه تړاو لري؟

(۳) وسط په عربي ژبه کې په څه معنا دی؟

(۴) اسلامي امت ته د نورو امتونو په منځ کې څه حیثیت ورپه برخه شوی دی؟

(۵) څرنگه اسلامي امت پر نورو امتونو شهادت ورکوي؟

(۶) له اهل کتابو څخه مراد کوم کسان دي؟

(۷) د اهل کتابو د غلو درې نمونې بیانې کړئ.

زده کوونکي دې په لوست کې د ورکړل شویو معلوماتو پر بنسټ د وسطیت د مختلفو جوانو په هکله یوه مقاله ولیکي چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

گتوره سوداگري

الله تعالى فرمايې: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِّنْ عَذَابِ أَلِيمٍ * تَوَفُّونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٠﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١﴾ وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾. [الصف: ١٠-١٣]

د کلمو معنا

هَلْ أَدُلُّكُمْ:

آيا وښاييم تاسې ته؟

تِجَارَةٍ:

تجارت.

تُنْجِيكُمْ:

چې تاسې وژغوري.

عَذَابِ أَلِيمٍ:

درد ناک عذاب.

مَسَاكِنَ طَيِّبَةً:

د اوسېدو غوره او ښه ځايونه.

الْفَوْزُ الْعَظِيمُ:

لوی او ستر بری.

ژباړه

ای مؤمنانو، آيا زه وښاييم تاسې ته هغه تجارت چې تاسې له دردناک عذاب نه وژغوري؟ پر الله او د هغه پر رسول ايمان راوړئ او د الله په لاره کې پر خپلو مالونو او خپلو ځانونو سره جهاد وکړئ، دا ستاسو لپاره غوره دی که تاسې پوهیږئ.

الله پاک به ستاسې گناهونه وښيي او تاسې به هغو باغونو ته داخل کړي چې د هغو لاندې به ويالې بهیږي او په باغونو کې به ډیر غوره کورونه درکړي. دا دی ستر بریالیتوب. او بل څه چې تاسې یې ډېر خوښوئ د الله مرسته (کومک) او ډیر نږدې بری دی او مؤمنانو ته (ای محمده) د دې زیری ورکړه.

د آيتونو شرح اوخيرنه

په پورتنیو مبارکو آيتونو کې الله تعالى مؤمنان د غوره کارونو د تر سره کولو په لور هڅوي. په اصلي پانگه کې تصرف او د گټې لاس ته راوړلو لپاره د هغې په کار اچولو ته تجارت ويل کيږي، دلته په دې مبارک آيت کې د تجارت څخه مراد ايمان او جهاد دی چې د نوموړي تجارت د تفسير او توضيح لپاره بيان شوی دی.

د ﴿هَلْ أَذِلُّكُمْ﴾ په جمله کې استفهام د دې تجارت په لور د مؤمنانو د ترغيب او تشويق لپاره دی. همدارنگه د ﴿تِجَارَةٍ﴾ د کلمې راوړل په نکره صيغې سره د دې تجارت اهميت، ارزښت او ستر مقام را په گوته کوي.

د ﴿تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ﴾ مبارکه جمله يو الزامي امر دی چې د خبر په بڼه ذکر شوی دی او معنا يې داسې ده چې: ای مؤمنانو، تاسې په ايمان لرلو کې پر الله تعالى او د هغه پر پيغمبر او د هغه په لاره کې د جهاد لپاره ټينگ او ثابت قدم اوسئ چې دا کار ستاسې لپاره ډير غوره دی که چيرې تاسې پوهيږئ.

په دې مبارک آيت کې د مالي جهاد يادونه پر نفسي جهاد مخکې شوې ده او دا ځکه چې د تجارت موضوع دا ايجابوي، يعنې په تجارت کې مالونه له يو لاس نه بل لاس ته ورځي او د جهاد لپاره مال او پانگه ضروري ده او د مالونو په واسطه وسله او د جهاد نورې اړتياوې برابرېږي، لکه څرنگه چې د اسلام خور پيغمبر ﷺ فرمايلي دي: (من جهز غازياً فقد غزا) يعنې: چا چې کوم مجاهد د جهاد لپاره (په وسله او نورو لوازمو) سمبال کړ، په حقيقت کې سمبالوونکي په خپله جهاد کړی دی.

خو په: ﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ﴾ [التوبة: ۱۱۱] مبارک آيت کې چې د عرض او طلب مقام دی او د دغه پلورلو او پيرودلو بيه د الله جنت دی، نو له دې امله د دې ستر قيمت پر وړاندې د انسان تر ټولو قيمتي او ارزښتناکه پانگه چې د هغه نفس دی له مال څخه وړاندې ذکر شوی دی.

په دې مبارک آيت کې الله تعالى د مجاهدينو او شهيدانو د گناهونو د بښنې او جنت ته د دوې د ننوتلو تر څنگ له دوی سره د ښايسته او هوسا کورونو او ماڼيو ژمنه هم کړې ده. ځينو علماوو او مفسرينو د ﴿مَسَاكِينَ طَيِّبَةً﴾ يعنې د مجاهدينو لپاره د ښايسته او هوسا

کورونو د یادولو مناسبت داسې څرگند کړی دی. چې مجاهدین په دنیا کې خپل کلی او کور د الله په لاره کې د جهاد لپاره پریردي او له خپلو کورونو څخه د جهاد لپاره لرې ځي او هر ډول ستونزې زغمي، نو الله تعالی ورته د هغه په بدل کې د جنت د ښایسته مانیو او هوسا استوگنې زیری ورکوي.

د مبارکو آیتونو لنډ مفهوم

په مخکینو آیتونو کې څرگنده شوه چې مشرکانو غوښتل تر څو د اسلام ځلانده ډیوه مړه کړي نو ځکه الله تعالی مؤمنانو ته د دښمنانو پر وړاندې د جهاد امر وکړ او دوی یې د الله تعالی په لار کې ایثار، سرښندنې او پر نفس او مال جهاد کولو ته وهڅول.

الله تعالی د مؤمنانو د هغې پوښتنې په ځواب کې چې له پیغمبر ﷺ څخه یې وکړه چې الله تعالی په کومو کړنو او اعمالو ډیر زیات خوشالیري ترڅو یې دوی ترسره کړي. دوی ته داسې خطاب وکړ: ای هغو کسانو چې پر الله او د هغه په رسول ایمان او باور لرئ! آیا تاسې ته د داسې تجارت او سوداګرۍ لارښوونه ونه کړم چې تاسې په دنیا او آخرت کې له دردناک عذاب څخه وژغوري؟ بیا وروسته مبارک آیت ځواب ورکوي چې په دې تجارت کې اساسی پانګه دا ده چې: **﴿تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ أَنْفُسُكُمْ﴾** په الله او پیغمبر یې ایمان راوړئ او د الله په لاره کې په خپل مال او نفس سره جهاد وکړئ چې دا تجارت ستاسو لپاره تر هرڅه غوره دی. که چیرې په ګټه او فایده یې پوهیږئ. بیا الله تعالی د دې تجارت ګټه او فایده په خپله بیان کړې ده چې **﴿يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ﴾** د ګناهونو له بښنې او د ابدې جنت باغونو ته له ننوتنې څخه عبارت ده چې د اوبو ویالې په هغه کې جاري دي او د هغه په ښایسته مانیو کې به د تل لپاره استوګن شي چې دا ډیر ستر بریالیتوب دی.

بیا الله تعالی مؤمنو مجاهدو ته یوه بله ګټه هم ور په برخه کړې ده چې دوی یې خوښوي او ډېر پرې خوشالیري، هغه له سوېې، مرستې او پر دښمنانو د برلاسی او بري څخه عبارت ده؛ **﴿وَأُخْرَىٰ تَحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ﴾** مراد له دې نږدې سوېې او فتحې څخه د مکې او د هغې د شاوخوا سیمو فتح کېدل او د اسلام په سپېڅلي دین کې د خلکو داخلیدل دي چې د الله تعالی له ژمنې سره سم یې په ډېره لنډه موده کې د عمل جامه واغوستله.

مفسرين وايي دا مبارك آيت د قرآن كريم له معجزو څخه دى چې له غيب څخه يې د فتحې خبر ورکړ او د زيري سره سم د پيغمبر ﷺ په ژوندانه او ډېره لنډه موده کې مکه او نور فتوحات د رسول الله ﷺ او مسلمانانو په برخه شول. له عبدالله بن عباس رضي الله عنهما څخه روايت دى چې فرمايي مراد له دې فتحې او الهي مرستې څخه د فارس او روم فتحه ده.

په قرآن كريم کې د جهاد مفهوم

د جهاد کلمه د اسلام له نظره يوه شامله او هر اړخيزه کلمه ده چې د هلو ځلو، کوشنېونو او ستونزو ټول ډولونه په ځان کې رانغاړي؛ د الله په لاره کې جهادکول د جهاد ټولو ډولونه، لکه له نفس سره جهاد، د دښمنانو او د شر او فساد پر وړاندې جهاد پکې شامل دى. په دې ټوليز او هر اړخيز مفهوم سره په ټولنه کې د عامه افکارو د اصلاح لپاره ټولې ژبنۍ او قلمي هلې ځلې يو ډول جهاد بلل کيږي. همدارنگه د يوه ظالم او جابر نظام د تغير لپاره مبارزه او هڅه او هاند، چې پر ځاى يې د عدل او انصاف پر بنسټ ولاړ يو نوى نظام رامنځته شي، د اسلام له نظره يو ډول جهاد گڼل کيږي. همدارنگه له حق، عدالت او انساني لوړو ارزښتونو څخه د دفاع لپاره د مال او پانگې لگول، ستونزې او کړاوونه زغمل هم يو ډول جهاد دى.

په اسلام کې جهاد د(فى سبيل الله) قيد سره مشروعيت پيدا کوي او د جهاد د مفهوم لازم او نه بېلدونکى شرط دى، چې د دين حاکمولو لپاره ترسره کيږي، د ټول علماوو په اتفاق سره تر ټولو غوره او ستر جهاد په ځان او نفس سره جهاد دى چې د ستونزو او سختيو د گاللو مستلزم دى او د الله په لار کې د شهادت د لوړ مقام لامل گرځي. له بله پلوه معلومه خبره ده چې اسلام جنگ نه خوښوي او نه څوک ورته هڅوي، خو جهاد د الهي سترو موخو او د بشري ژوندانه د ارزښتونو د ترلاسه کولو لپاره فرض کړاى شوى دى او په ځينو وختونو کې يې اړين امر بللى دى. ځکه اسلام د الله غوره دين دى، خو انسانان د کفر او شرک له تيارو او هر ډول اسارت او غلامۍ نه وژغوري او د يو الله د بندگۍ او عبادت لارې ته يې لارښوونه وکړي. د ځمکې پر مخ داسې قوتونه شتون لري چې د دغې الهي کړنلارې او پيغام پر وړاندې خنډ جوړيږي او د مخالفت او جگړې لاره غوره کوي. نو کله که اسلام او پيروان يې په داسې حالت کې واقع شي چې پرته له جنگ او مقابلې نه ورته بله لاره پاتې نشي، نو په داسې حال کې اسلام مؤمنانو ته امر کوي. خو په پوره ځواک او ميرانې سره د دښمنانو پر وړاندې ودريري او د خپلو ځانونو او مالونو په لگولو سره د الله په لاره کې جهاد وکړي؛ ځکه د

جهاد فريضة سره له ټولو انواعو يې پر الله تعالى د ايمان او توکل وروسته د تاريخ په اوږدو کې له اسلام نه د دفاع تر ټولو غوره وسيله ده.

په داسې حال کې مسلمانان د الله په لاره کې جهاد کوي؛ چې دا جهاد يې بايد نه د نفسي غوښتنو لپاره، نه د قوم، توکم، رنگ، ژبې، بشري شعارونو، ځمکنۍ پراختيا، نړۍ نيونې او د قدرت او دبدې غوښتنو لپاره او نه هم د غرايزو د بشپړولو او مال او شتمنۍ د لاس ته راوړلو لپاره وي.

جهاد په اسلام کې يوازې د (الله په لار کې) او د الله د دين د سرلوړۍ لپاره روا شوی دی. لکه څرنگه چې قرآن کریم فرمايې: ﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ﴾ [الانفال/۳۹] ژباړه: او جنگ وکړئ تاسې له هغوی (کفارو) سره، ترڅو فتنه او فساد له منځه ولاړ شي او يوازې د الله دين حاکم شي.

همدارنگه پيغمبر ﷺ فرمايلي دي: «من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله»^(۱) يعنې: څوک چې د الله په لاره کې جنگيږي ترڅو د الله کلمه يا دين حاکم او برلاسی شي نو دا کس د الله په لار کې په جهاد بوخت دی.

په اسلام کې جهاد زيات شروط، آداب او التزامات لري چې پرته د هغو له پابندۍ او مراعاتولو نشو کولای د جهاد نوم پرې کيږدو. د جهاد آداب، احکام او شروط د اسلامي فقهې په کتابونو کې په تفصيل سره څرگند او څيړل شوي دي چې د هر اړخيزو معلوماتو د لاس ته راوړلو لپاره کولای شو هغو ته مراجعه وکړو.

فعاليت

زده کوونکې دې د ښوونکي په لارښوونه په اسلام کې د جهاد د مفهوم په اړه او د جهاد او نورو مذهبي او بشري پرمختگونو لپاره د جگړو ترمنځ توپير او د نظر څرگندونه وکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ په مبارک آيت او همدارنگه نبي احاديثو کې په مال او نفس سره د الله په لاره کې جهاد کول تر ټولو غوره عمل او ډېر زيات گټور تجارت گڼل شوی دی.
- ❖ غوره او ستر جهاد په ځان او نفس سره دی.
- ❖ پر الله ﷻ او پيغمبر ﷺ باندې د ايمان لرلو او د الله په لاره کې د جهاد ثمره او پايله، د گناهونو بښنه، جنت ته داخلېدل او د الهي تلپاتې نعمتونو څخه گټه اخيسته ده.

^۱ - صحيح البخاری، کتاب الجهاد، باب من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا.

❖ په مبارک آیت کې پیغمبر ﷺ او مؤمنانو ته د الله تعالی د ملاتړ او پر دښمنانو د هغوی د سوبې او بري زیری دی چې دا الهي زیری په ډېره لنډه موده کې د مکې او نورو فتحو په بڼه کې څرگند شو او د عمل جامه یې واغوستله.

❖ د جهاد کلمه په اسلام کې هر اړخیز مفهوم لري چې د مثبتو تغیراتو او انساني ښیځنو لپاره ټولې هلې ځلې او منډې ترړې په هغې کې نغښتي دي.

❖ جهاد د اسلام له نظره له ټولو شخړو او جنگونو سره، چې د بشري ټولنو په منځ کې په مختلفو نومونو او شعارونو، لکه د قوم، توکم، رنگ، ژبې، ځمکنۍ پراختیا، نړۍ نیونې او د قدرت او دبدې غوښتلو لپاره په لار اچول کېږي، ټولیز او بنسټیز توپیر لري.

❖ جهاد په اسلام کې یوازې د (الله په لار)، د الله د دین د لوړتیا، له مرییتوب نه د انسانانو د خلاصون او د ځمکې پر مخ له مظلومانو او بیوزلانو څخه د دفاع لپاره روا شوی دی.

❖ په جهاد کې د بیګناه خلکو وژل جواز نه لري. که هغوی ښځې وي یا ماشومان، بوډاګان وي یا کمزوري خلک او که څاروي وي یا نور ساکینان. همدارنګه د عبادتځایونو د علمي او مدني ودانیو ړنگول او د میوه لرونکو ونو، کښتونو او نورو انساني محصولاتو له منځه وړل حرام دي.

۱- لاندې کلمې شرح کړئ:

{هَلْ أَذِلُّكُمْ} {عَلَىٰ تِجَارَةٍ} {تَنْجِيكُم} {عَذَابِ أَلِيمٍ} {مَسَاكِينَ طَيِّبَةً}.

۲- مبارک آیت د مؤمنانو لپاره څه شی تر ټولو غوره او ګټور تجارت بللی دی؟ په خپل ځواب کې په قرآني آیت استشهد وکړئ.

۳- په مبارک آیت کې په مال سره جهاد کول د بالنفس څخه مخکې ذکر شوی دی، دلیل یې څرګند کړئ.

۴- ددې الهي وینا {وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ} مراد او اعجازي وجه په لنډه توګه شرح کړئ.

۵- د جهاد د کلمې مفهوم څرګند کړئ او د اسلامي جهاد توپیر له نورو جنگونو سره روښانه کړئ.

د جګړې په ډګر کې د مجاهد لپاره د جهاد د آدابو او اسلامي لارښوونو په هکله یوه مقاله ولیکئ چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

د ديني زده کړې ارزښت

الله فرمايي ﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ﴾ التوبة/ ۱۲۲.

د کلمو معنا

لِيَنفِرُوا كَافَّةً: ترڅو ټول د جهاد لپاره ووځي.

طَائِفَةٌ: ټاکلي او معينه ډله.

لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ: ترڅو په دين کې پوهه تر لاسه کړي.

لِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ: څو خپل قوم (ټبر) د الله له عذابه وويروي.

لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ: ښايي هغوی ځانونه وژغوري.

ژباړه

له مؤمنانو سره نه ښايي چې له يوې مخې (جهاد ته) ووځي. ولې له هرې ډلې څخه ټاکلي خلک ونه وتل څو (پاتې خلک) په دين کې پوهه تر لاسه کړي او کله چې (وتلي خلک) د خپل قوم په لوري راوگرځي هغوی هم ترې خبر کړي، ترڅو هغوی هم ځانونه (له بديو) وژغوري.

د مبارک آيت د نزول سبب

مفسرينو د دې مبارک آيت د نازلېدو په هکله ويلي دي: کله چې قرآن کریم د تبوک د غزا له راستنيدو وروسته د منافقانو ناوړه نيتونه او عيونه څرگند کړل او د دوی مخالفت او رسوايي يې په دې ستونزمنه غزا کې ښکاره کړه. مسلمانانو ژمنه وکړه چې له دې وروسته به له هيڅ سړي (يا جهادي ډلې) او غزوې څخه مخالفت نه کوي، نو له تبوک نه د نبی کریم ﷺ له راستنيدو وروسته هغه وغوښتل چې ځينې سړي يا جهادي ډلې نورو سيمو ته وليږي. هماغه و چې مسلمانانو غوښتل ټول په يو ځل حرکت وکړي، نو د دوی د دې کار له امله دا مبارک آيت نازل شو او دوی ته يې حکم وکړ چې مؤمنانو ته مناسبه نه ده ټول په يو ځلي جهاد ته ووځي او پيغمبر ﷺ په مدينه منوره کې يوازې

پریردي، بلکې یوازې هغه مهال چې پیغمبر ﷺ د نفیر عام اعلان وکړي، بیا پر دوی لازمه ده چې ټول د جهاد لپاره چمتو شي.

تفسیر

د آیت شرح او خیرنه

په مبارک آیت کې د ﴿فَلَوْلَا﴾ کلمه د تشویق او ترغیب لپاره ده؛ یعنې د مؤمنانو لپاره غوره ده چې کله د پیغمبر ﷺ له خوا عام جنگ نه وي اعلان شوې او یا ټول خلک نه وي راغوښتل شوي، نومسلمانان دې ټول په یو ځل جهاد ته نه ځي؛ بلکې په دوو ډلو دې وویشل شي. له هر قوم او قبیلې څخه دې یوه ټاکلې ډله د جهاد لپاره ووځي او بله ډله دې له پیغمبر ﷺ سره پاتې شي او د پیغمبر ﷺ څخه دې د دین حکمونه او د شریعت لارښوونې زده کړي خو خپلې زده کړې د راستنیدو څخه وروسته مجاهدینو ته ور وښی، او دا د جمهورو مفسرینو رایه ده، نو پردې اساس له ﴿لِيَتَفَقَّهُوْا.... وَلِيُنْذِرُوْا﴾ څخه مراده ډله هغه ډله ده، چې د پیغمبر ﷺ سره پاتې وه او نصیحت منونکې ډله ﴿لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُوْنَ﴾ د مجاهدینو ډله ده. خو د مفسرینو بله ډله د دین تعلیم کوونکې ډلې څخه د مجاهدینو ډله مراد وي چې په خپل جهادي خوځښت سره د علم د خاوندانو بری، سوبه او مرسته د کافرانو او دښمنانو پر وړاندې په عملي بڼه گوري. په ځانگړې توگه کله چې په جهادي سفر کې په خپله پیغمبر ﷺ د جهاد لپاره وتلی وي او په دې توگه د اسلام حقیقت او د الله د خوښ کړي دین غوره والی او د سرکښانو او مشرکانو د پایلو په هکله چې د مسلمانانو په واسطه د الله عذاب دوی ته رسیږي، وروسته له راستنیدو یی چې څه زده کړي وي هغه خپل قوم ته ورښیي او د کافرانو له برخلیک څخه یی ویروي.

د دې نظریې علما په دې آند دي چې د اسلام پر دین سمه پوهه د تحرک پر بنسټ ولاړه ده، نو پردې اساس هغه کسان د دې دین حقیقت او مقصدونه په ښه توگه پیژندلی شي چې د هغه د لاس ته راوړلو لپاره حرکت کوي او د هغه د لارښوونو او احکامو د پلي کېدو په خاطر د ځمکې پر مخ هلې ځلې کوي، نه دا چې د کتابونو او پاڼو(اوراقو) سره په یوه گوښه کې له خلکو جلا ناسته غوره کړي؛ ځکه اسلامي فقه د اسلام له تحرک او خپرېدلو نه رامنځته شوې ده. د دین په لاره کې حرکت او د بشري ټولنو په ژوند کې د هغه عملي تطبیق فقه رامنځ ته کړې ده او هغې ته یی پراختیا ورکړې ده.

د آيت لنډ مفهوم

الله تعالى په دې مبارک آيت کې وفرمايل که د جهاد لپاره عمومي اعلان نه وي شوی، مناسبه نه ده چې ټول مسلمانان د جهاد لپاره ووځي؛ بلکې په دوو ډلو دې وویشل شي. يوه ډله دې د جنگ ډگر ته ولاړه شي او بله ډله دې د دين د علم زده کړې او د دنيا گټورو علومو ته مخه کړي ترڅو يو او بل ته خپلې عملي تجربې ور زده کړي چې په دې توگه مسلمانان وکولای شي په دليل او حجت سره او هم په توره او ليندۍ سره له دين څخه د دفاع ترمنځ يووالی راولي.

په اسلام کې د ديني زده کړې ارزښت

قرآن کریم په دې مبارک آيت کې د الله په لار کې د جهاد د فريضې او د علم حاصلولو ترمنځ يوه موازنه رامنځته کړې ده، ځکه که چيري مسلمانان په جهاد مشغول شي، شريعت به په تېه ودريږي. او که مسلمانان د علم حاصلولو په لټه کې شي، دښمنان به په اسلامي ملت برلاسي شي. په دې توگه الله تعالى په خپل بشپړ حکمت او مشيت سره د اسلام ساتنه د مجاهدينو او د شريعت ساتنه د علماوو او زده کوونکو په غاړه ايښې ده. قرآن کریم د علماوو د شان د ارزښت په هکله د حصر او ټينگار په صيغې سره له الله نه ويره د علماوو ځانگړتيا گڼلې ده، او داسې فرمايي: ﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ﴾ [فاطر/۲۸]. ژباړه: بېشکه د الله په بندگانو کې يوازې علماء او پوهان له هغه نه وېرېږي.

الله تعالى علماء د ځمکې په مخ خپل خلفا او پر خپلو بندگانو دليل او برهان گرځولي دي او دوی يې د انبياوو ورته ټاکلي او د دوی شهادت او گواهي يې د خپل شهادت او د پرښتو له شهادت سره يو ځای کړې ده، داسې فرمايي: ﴿شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ﴾ [آل عمران/۱۸]. ژباړه: شاهدي ويلې ده الله چې پرته له هغه بل هېڅ معبود نشته. او ملايکو او د علم څښتنانو هم په همدې شاهدي ورکړې.

قرآن کریم د کافرانو د خراب حالت او بدو پايلو له بيانولو وروسته، د مؤمنانو او له الله نه ويريدونکو علماوو مقام او رتبه، چې د الله په نزد ډيره لوړه او الله ته ډير نږدې ده، داسې ښودلې ده: ﴿أَمَّنْ هُوَ قَانَتْ آثَاءُ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةً رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ﴾ [الزمر/۹]. ژباړه: آيا هغه څوک چې غاړه يې ايښې، د شپې په اوږدو کې په سجده او ولاړه له آخرت نه په ډار او د خپل رب د مهربانيو هېله من وي؟ (او هغه سره برابر دي چې هېڅ پروا نه ساتي) ای

محمده، ووايه آيا هغه كسان چې پو هيري له هغو كسانو سره چې نه پو هيري برابر دي؟
بې شكه چې يوازې د عقل خښتنان پند اخلي.

په مبارك ايت كې د «لَيَفْقَهُوا» جمله ژوره پوهه، استنباط (د احكامو را ايستل د قرآن او سنت نه) او د علم او پوهې په تر لاسه كولو كې خپرته افاده كوي.

مفسرينو په «وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا» [البقره/۲۶۹]. ژباړه: چاته چې پوهه ور كړاى شوه نو يقينا لوى خير ورته ور كړاى شو. مبارك آيت كې حكمت په فقهي او پوهې سره تفسير كړى دى. د علم او پوهې حاصلول د (فقهې او حكمت) په مفهوم په اسلامي شريعت كې ډيره لوړه مرتبه لري. نبى كريم ﷺ په يوه صحيح حديث كې فرمايلي دي: "مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ"^(۱) يعنى: چاته چې الله د خير اراده وكړي، نو ده ته په دين كې پوهه ور په برخه كوي.

پيغمبر عبد الله بن عباس ته د دين سمې زده كړې او تاويل په هكله داسې دعا وكړه: «اللَّهُمَّ، فَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَعَلِّمَهُ التَّأْوِيلَ»^(۲) يعنى: اى الله هغه (عبدالله بن عباس) ته په دين كې پوهه ور كړې او تفسير او تاويل ور زده كړې.

د پيغمبر ﷺ د همدې دعا په برکت حضرت عبدالله بن عباس ؓ د صحابه وو له ډيرو لويو مفسرينو او فقهواو څخه شو. او د (ترجمان القرآن) او فقيه او يا (د اسلامي امت خبر) په نامه ونومول شو او تر قيامته پورې د مسلمانانو د دعا او ستاينې وړ گرځيدلى دى. په دې توگه د (فقه، فقيه، تفقه) كلمې د زده كړې، سمې او ژورې پوهې او خيركتيا او حقيقت او صواب ته د رسيدنې معنا افاده كوي. د گټورو علومو زده كړه او بل ته د هغو بنودنه په ځانگړې توگه د ديني علومو زده كړه او په هغو كې تبهر د هغو انساني اړتياوو له جملې دي چې پيغمبر ﷺ په گڼو احاديثو كې پرې زيات ټينگار كړى دى او په دين كې يې پوهه او خيركتيا د نفلي عباداتو څخه غوره او لوړه را په گوته كړې ده.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ په دې مبارك آيت كې د علم حاصلولو ارزښت او غوره والى د كفايي جهاد له ارزښت او غوره والى سره برابر ټاكل شوى په دې شرط چې د علم زده كړه او پوهه په خالص نيت سره وي.

❖ له دې مبارك آيت څخه دا څرگنديږي، لكه څومره چې اسلامي امت جهاد ته اړتيا لري په هماغه اندازه علم، پوهې، علماوو او پوهانو ته هم اړتيا لري.

^۱ المعجم الكبير للطبراني.

❖ د اسلام د دفاع لپاره علم او جهاد دوه مهمې وسیلې بلل شوې دي؛ ځکه علماء په دلیل او حجت سره د الله د دین له حقانیت څخه دفاع کوي او مجاهدين په توره د الهي دین له حدودو څخه ساتنه کوي.

❖ د علم او پوهې رېښتینی معیار دا دی چې څښتن یې د نورو په پرتله له الله نه زیات وویږي او د الهي احکامو پابند وي؛ ځکه علماء او د پوهې خاوندان د نورو په پرتله د الله تعالی د قدرتونو په نښو او نښانو ډیر ژر پوهیږي او لویي یې په کایناتو کې گوري.

❖ په دین پوهیدنه د علم او پوهې د تر ټولو لوړې درجې افاده کوي؛ ځکه «تفقه» د علم، ژورې پوهې، استنباط او اجتهاد رامنځ ته کوونکی دی. له دې امله د «فقهې او فقیه» مرتبه په اسلامي شریعت کې ډیره لوړه ده.

۱- دلاندینیو کلمو او عبارتونو معنا څرگنده کړئ:

{لَيَنْفِرُوا كَافَّةً} {طَائِفَةٌ} {لَيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ} {لَيَنْذِرُوا قَوْمَهُمْ} {عَلَّهِمْ يَخْذَرُونَ}.

۲- ددې مبارک آیت «وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً» د نازلیدو سبب په لنډ ډول بیان کړئ.

۳- د «لَيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ» څخه کومه ډله کسان مراد دي؟ د علماوو او مفسرینو نظریې په دې هکله څرگندې کړئ.

۴- د «لَيَتَفَقَّهُوا» جمله د علم او پوهې په اړوند څه مفهوم افاده کوي؟ په اسلامي شریعت کې د فقه، فقیه او حکمت د دالتونو په هکله د آیتونو او حدیثونو په رڼا کې توضیحات ورکړئ.

۵- د نبی کریم ﷺ دعا د عبدالله بن عباس رضی الله عنه لپاره څه وه؟ او د هغه د دعا پایله په دې قدرمن صحابی کې څنګه رامنځ ته شوه؟ شرح یې کړئ.

په دین کې د پوهې د ارزښت په هکله یوه مقاله ولیکئ چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

د ديني شعائرو تعظيم او درناوی

قال تعالى: ﴿ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْآنَعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ۚ حُنْفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ۚ ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ﴾ [الحج: ٣٠ - ٣٢]

د کلمو معنا

يُعِظْ:	درناوی وکړي.
حُرْمَاتِ اللَّهِ:	(حرمت) د (حرمة) جمع ده او د الله حکمونو ته ویل کیږي چې سپکاوی یې روا نه دی.
الرِّجْسَ:	پلټي.
الْأَوْثَانِ:	بتان.
قَوْلَ الزُّورِ:	دروغ وینا.
حُنْفَاءَ:	له باطل څخه حق ته میلان کوونکي.
خَرَّ:	راوغورځیږي.
فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ:	مرغان هغه وتښتوي.
تَهْوِي:	وغورځوي.
مَكَانٍ سَحِيقٍ:	لرې ځای.
شَعَائِرَ اللَّهِ:	(شعائر) د (شعيرة) جمع ده، نښو نښانو ته ویل کیږي او (الله) ته یې اضافت تشریفې دی.

ژباړه

دا (حکمو ته ومنئ) او څوک چې د الله د حرमतو درناوی وکړي نو دا د هغه د رب په نزد پخپله د هماغه لپاره ډېره غوره ده او ستاسې لپاره څاروي حلال وگرځول شول پرته له هغو څخه چې پر تاسو لوستل کیږي، نو د بتانو له پلټي نه ځان وساتئ او دروغو له وینا نه ډډه وکړئ. د الله لپاره حق ته مخ اړونکي شی، نه د هغه سره شریک گرځوونکي، او څوک چې له الله سره شریک ونیسي نو داسې دی لکه له آسمانه چې راوغورځي او

مارغان يې وتبتوي او يا يې باد په يوه لرې ځای کې ورگوزار کړي، دا (حکونه ومنئ) او څوک چې د الله د شعائرو درناوی وکړي نو دا د زړونو له پرهېزگاري څخه ده.

تفسير

د آيتونو شرح او څېړنه

دا د (الحج) سورت آيتونه دي چې په مدينه منوره کې نازل شوي او د موضوع له اړخه د دې سورت له تېرو شوو آيتونو سره کلک تړاو لري. په تېرو آيتونو کې د توحيد د مرکز (کعبې شريفې) د ودانولو يادونه شوې ده چې خلک به ورته د نړۍ له گوټ گوټ څخه د حج د فريضې ادا کولو او د الله پاک د يادولو لپاره راځي، دلته به قرباني کوي، له کعبې مبارکې څخه به طواف کوي او د الله پاک له حکمونو سره سم به د حج نور مناسک ادا کوي.

په (ذَلِكَ) سره تېرو شويو احکامو ته اشاره ده او مسلمانانو ته ښيي چې د همدې حکمونو

سرتې رسول ستاسو دنده او بايد چې دا اوامر تاسو ومنئ.

له «حُرُمَاتِ اللَّهِ» څخه مقصد ټول هغه شيان دي چې الله پاک يې درناوی او احترام پر مسلمانانو واجب کړی، که هغه عبادتونه او د حج مناسک دي، که کعبه شريفه او د حرم سيمه ده، که د ډالۍ په توگه بيت الله ته وړل کېدونکي څاروي دي او که د الله پاک اوامر او نواهي دي.

د مؤمن لپاره د يادو شويو شيانو درناوی او احترام ساتل هغه غوره کار دی چې الله پاک پرې بنده ته اجر ورکوي.

د «اللَّهُ» لفظ ته د «حُرُمَاتِ» اضافت دې ته اشاره ده چې شيان او سيمه په خپل ذات کې کومه سپيڅلتيا او حرمت نه لري بلکې د حرمت اصلي لامل د الله حکم دی او بس. له همدې امله عمر (رضي الله عنه) به حجرالأسود ته ويل: زه پوهېږم چې ته له يوې تيرې پرته بل څه نه يې. نه چا ته زيان رسولای شي او نه گټه، که ما رسول الله ﷺ ستا په ښکلولو نه وای ليدلای نو ما به ته ښکل کړې نه وای.

د حرमतو له يادونې وروسته الله پاک د مشرکانو هغه باطله عقیده رد کړه چې د يو لړ څارويو غوښې او شېدې يې د درناوي په توگه له کوم دليل پرته پر ځان حرامې کړې

وې. الله تعالى فرمايي: **﴿وَأَحَلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامَ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ﴾** د مسلمانانو لپاره د ټولو څارويو غوښې او شېدې خوړل روا دي مگر هغه چې په (الأنعام) او نورو سورتونو کې په تفصيل سره ذکر شوي دي. څرنگه چې د ځينو څارويو په اړه د مشرکانو تحریم او درناوي له شرکي عقیدې څخه سرچینه اخیستې وه نو الله پاک د شرک رد وکړ او وېې فرمایل: **﴿فَلَجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ﴾** په دې مبارکه جمله

کې دوه اړخونه ډېر د پام وړ دي:

لومړی: دا چې الله پاک د شرک څخه یوازې د منع کېدو امر نه بلکې د (اجتناب) یعنې شرک څخه د لرې اوسېدو امر کوي.

دویم: دا چې شرک او بت پالنه یې د غلیظ نجاست **﴿الرِّجْسَ﴾** په ټکي سره یاد کړل؛ ترڅو د شرک بدوالی مخاطب ته ښه روښانه شي.

﴿اوثان﴾ د (وثن) جمع ده او وثن بت ته ویل کیږي چې جسم لري.

څرنگه چې مشرکانو د څارويو په حرامولو کې په الله پاک باندې دروغ ویلي وو نو آیت له دروغجنې وینا څخه د ځان ساتلو امر وکړ او د زیات ټینګار په بنسټ د **﴿وَاجْتَنِبُوا﴾** ټکی بیا تکرار شو. رسول الله ﷺ په صحیح حدیث کې د دروغو شاهدي له کبیره گناهونو څخه شمېرلې. څرنگه چې شرک هم دروغجنه وینا او دعوه ده نو د **﴿قَوْلَ الزُّورِ﴾** سره په یوه جمله کې ذکر شو.

د لغت له مخې (زور) اوبتولو ته وایي او د دروغو په شاهدي کې هم انسان له حق او ریښتینې وینا څخه اوړي. **﴿حُنْفَاءٌ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ﴾** (حنفاء) د (حنیف) جمع ده، حنیف هغه چا ته ویل کیږي چې له باطل څخه حق ته مایل وي. مومن حنیف د الله سره په ذات او صفتونو کې د هیچا شریکونکی نه وي. د شرک د بدو پایلو بیانولو په موخه الله پاک د مشرک لپاره مثال بیان کړ او وېې فرمایل: **﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ﴾** یعنې: د مشرک حال د هغه چا په څېر دی چې له اسمانه راخوښ شي او ځمکې ته له رسېدو وړاندې یې مرغان په هوا کې ونیسي او وېې تېښتوي. یا دا چې په ځمکه راوغورځي او باد یې له ځان سره یوې بلې خوا ته یوسي او په کوم لرې ځای کې یې وغورځوي. څرنگه چې له آسمانه راخوښ شوی تن په هیڅ

ډول له تباهي ژغورل کېدای نشي نو د مشرک پایله هم له هلاکت پرته بل څه نه ده. په دې مثال کې د تمثيلي تشبیه په توګه د مشرک حالات د تباہ کېدونکي شخص له حالاتو سره ورته ښودل شوي. د ځینو مفسرینو په وینا په دې تشبیه کې اسلام د آسمان، شهوات د مرغانو او شیطان د باد په بڼه انځور شوی. یعنې له اسلامه تښتېدونکي مشرک شخص د شهواتو او شیطان لاسونو ته غورځیږي چې هغوی ورباندې لوېې کوي او په پای کې یې د هلاکت کندنې ته سپاري.

په «ذَلِكَ» سره د تېرو حکمونو د عملي کولو غوښتنه ده چې تشرېح یې لږ وړاندې تېره شوه.

په «ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» جمله کې د شعائرالله درناوی د هغو زړونو کار دی چې له الله څخه وېره لري. شعائر د شعیره جمع ده، شعیره نښې او علامې ته ویل کیږي. په آیت کې د شعائرالله څخه مقصد د دین نښې او په ځانګړي ډول هدایا (دقربانۍ څاروي) او د حج مناسک دي. له همدې امله به صحابه وو کعبې ته وړل کېدونکې څاروي څړبول او د هغوی درناوی به یې کاوه. د شعائرو د تعظیم څخه مقصد درناوی او په ښه ډول د حکمونو ترسره کول دي. د تقوا اضافت زړه ته شوی ځکه د تقوا اصلي ځای د انسان زړه دی، له همدې کبله رسول الله ﷺ فرمایي: «التقوى ههنا و أشار بيده إلى صدره ثلاث مرات»^(۱).

د تقوا ځای دا دی او په لاس سره یې زړه ته درې ځله اشاره وکړه.

^۱ - مسند احمد و السنن الکبری للبيهقي.

د ديني شعائرو تعظيم او درناوی

د آيتونو لنډ مفهوم

په لوستل شويو آيتونو کې الله پاک د خپلو اوامرو او نواهيو د منلو او درناوي غوښتنه کړې او د څارويو د حراموالي په اړه يې د مشرکانو باطله عقیده رد کړې چې له شرک څخه يې سرچينه اخيسته. پر دې سربېره يې له شرک او د دروغو له وينا څخه خلک منع کړل او د يوه مثال په بيانولو سره يې خلک د شرک له ناورو پايلو څخه ووېرول. په وروستي آيت کې د شعائرالله درناوی د زړه تقوا او د مخلص مسلمان کار گڼل شوی.

د حرمت الله او شعائرالله درناوی

د دې لوست آيتونه د حرمت الله په تعظيم پيل او د شعائرالله په تعظيم پای ته رسېدلي دي. د آيتونو په تحليل کې مو ولوستل چې د (حرمت الله) او (شعائرالله) ټکي د الله تعالی حکمونو، د حج مناسکو او ټولو هغو ديني نښو او مقدساتو ته شاملېږي چې الله پاک يې د درناوي حکم کړی. شعائرالله يا ديني مقدسات کله د سيمو په بڼه وي لکه کعبه شريفه، نبوي مسجد، د اقصی مسجد، د مشعرالحرام سيمه او د ځمکې په مخ ټول مسجدونه. د وخت او زمانې په بڼه هم ديني مقدسات وجود لري لکه د رمضان مياشت، د عرفې او اخرونو ورځې، د عاشورا ورځ، د ذوالحجې د مياشتې لومړنۍ لس ورځې او داسې نور. پر دې سربېره د الله حکمونه ټول په ديني مقدساتو کې شامل دي لکه لمونځ، روژه، زکات، حج، جهاد، حدود، قرآني آيتونه، د توحيد کلمه او داسې نور.

د خوږ پیغمبر حضرت محمد ﷺ، اهل بيتو (کورنۍ)، صحابه وو، تابعينو او د امت د حق پالونکو عالمانو مقام ته درناوی او احترام د مسلمان دنده ده.

د ﴿وَأَحَلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامَ﴾ جملې تفسير دا په ډاگه کوي چې د شعائرالله څخه د کوم شي د شمېرلو لپاره د شرعي دليل موجوديت ضروري دی. د شرعي دليل د نه موجوديت په صورت کې نه کوم شی د شعائرالله څخه شمېرل کېږي او نه يې مسلمانان په درناوي

مكلف دي. همدا راز هغه شيان چې د نورو دينونو پيروان يې مقدس گڼي خو د اسلام له نظره له مقدساتو څخه نه وي، د مسلمانانو لپاره يې مقدس شمېرل روا نه دي. الله پاک په (المائدة) سورت کې په څرگند ډول د شعائر الله له سپکاوي څخه منع کړې او فرمايي: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُحِلُّوا شَعَائِرَ اللَّهِ﴾** [المائدة: ٢] ژباړه: اى مومنانو! د شعائر الله بې حرمتي مه کوئ.

د (النساء) سورت د شعائر الله د سپکاوي يوه بېلگه بيانوي او فرمايي: **﴿وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ﴾** [النساء: ١٤٠] ژباړه: (الله) په (دې) کتاب کې په تاسو (دا امر) نازل کړی چې که (په هر ځای کې) واورئ چې د الله په آيتونو کفر کيږي او ټوکې ورپورې کيږي نو له هغوی سره مه کيښئ تر هغه چې هغوی په بله خبره کې بوخت شي.

قرآني آيتونه د شعائر الله په سر کې ځای لري. قرآن کریم ته د نیمگړتيا نسبت کول او يا په هغه پورې ټوکې او مسخرې کول د کفر سبب کيږي. که چېرې د مومنانو په وړاندې د قرآن کریم او نورو ديني شعائرو پورې ټوکې يا سپکاوی وشي نو په مومنانو فرض دي چې ټوکې کوونکي له دې کار څخه منع کړي، که يې د ضعف له امله د منعې کولو وس نه درلود بايد چې له هغه مجلس څخه ووځي.

په قرآني آيتونو پورې ټوکې کول د يهودانو او منافقانو کار و چې په اړه يې پورتنی آيت نازل شو او مسلمانان ورسره د ټوکو په حال کې له ناستې څخه منع شول.

قرآني آيتونه او د توحيد کلمه په ځمکه غورځول او يا د پښو لاندې کول، صحابه وو ته کنځل کول، د لمانځه او روژې پورې ټوکې کول او سپکې سپورې ويل د ديني شعائرو سپکاوی دی چې په ټينگه ورڅخه ځان ساتل پکار دي.

لکه څنگه چې د ديني شعائرو سپکاوی د يهودو او منافقانو عمل دی په همدې توگه د ديني شعائرو احترام او درناوی د الله تعالی د هغو مخلصو بندگانو کار دی چې په زړه کې له الله څخه وېره لري او د هغه سره محبت کوي.

د شرک بدوالی

د الله تعالی سره شریک نیول تر ټولو ستره او نه بخښل کېدونکې گناه ده. د قرآن کریم په خورا زیاتو آیتونو کې په بېلابېلو ډولونو له شرک څخه منع شوې او انسانان د الله

تعالی د توحید منلو ته رابلل شوي. د شرکي عقېدې څخه پاکوالی د ایمان د صحت لپاره شرط دی.

په صحیحینو کې له ابو بکره څخه روایت شوی چې رسول الله ﷺ وفرمایل: «أَلَا أُبَيِّنُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ قُلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعَقُوقُ الْوَالِدَيْنِ، -وكان متكنا فجلس- أَلَا وشهادة الزور، وقول الزور فما زال يكررها حتى قلنا: ليته سكت»^(۱).

ژباړه: آیا تاسو ته تر ټولو ستره گناه ونه ښیم؟ موږ وویل: ولې نه ای د الله رسوله. هغه وفرمایل: د الله تعالی سره شریک نیول او د مور او پلار خبره نه منل. رسول الله ﷺ تکیه کړې وه نو راپاڅېده او وپې ویل: خبر اوسئ! او د دروغو وینا، خبر اوسئ! او د دروغو شاهدي. رسول الله ﷺ دا جمله دومره تکراروله چې موږ وویل: کاش چې رسول الله چوپ شي (او دا جمله نوره تکرار نه کړي).

فعالیت

زده کوونکي دې د شرک د حراموالي په اړه د قرآني آیتونو او نبوي احادیثو په رڼا کې بحث وکړي.

د لوست گټې اولارښوونې

- پورتنی لوست ډېرې گټې او لارښوونې لري چې ځنې یې په لاندې ډول دي:
- ❖ د حرمت الله درناوی کول غوره کار او د اجر لامل کیږي.
  - ❖ د څارویو د غوښو خوړل روا دي پرته له هغو چې په قرآن کریم او نبوي احادیثو کې بیان شوي.
  - ❖ بتان نجس او پلټ دي، عبادت کول یې شرک او لویه گناه ده.
  - ❖ له دروغو وینا څخه ډډه کول فرض دي ځکه چې الله تعالی ورڅخه په قرآن کریم کې منع کړې او په مبارک حدیث کې لویه گناه گڼل شوې ده.
  - ❖ مشرک د داسې هلاکت سره مخامخ دی چې هیڅوک یې ورڅخه ژغورلای نشي.
  - ❖ د دیني شعائرو درناوی او احترام واجب او څوک چې د دیني شعائرو درناوی کوي دا یې د زړه د تقوا نښه ده.

^۱ - متفق علیه.

۱- لاندې ټکي معنا کړئ:

(الرَّجَسَ، الْأَوْتَنَ، قَوْلَ الزُّورِ، حَرَّ، فَتَخَطَّفُهُ الطَّيْرُ)

۲- په آيت کې په ﴿ذَلِكَ﴾ سره کوم شي ته اشاره شوې؟ روښانه يې کړئ.

۳- له ﴿حُرِّمَتِ لِلَّهِ﴾ څخه مقصد کوم شيان دي؟

۴- د ﴿وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْبَنَاتُ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ﴾ په جملې سره د کومې عقېدې رد شوی دی؟

۵- د ﴿شَعَبِ اللَّهِ﴾ معنا بيان کړئ.

۶- د شرک او دروغ وينا د حراموالي په اړه يو نبوي حديث بيان کړئ.

زده کوونکي دې د (دیني مقدساتو د سپکاوي څخه د مخنیوي لارې چارې) تر عنوان لاندې یوه مقاله ولیکي چې له شلو کرښو کمه نه وي.

ټولنيز عدالت د قرآن په رڼا کې

قال تعالى: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ عَلَى أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (المائدة: ٨)

د کلمو معنا

قَوَّامِينَ لِلَّهِ: (قوامين) د (قوام) جمع ده، په ښه توګه هميشه د کار ترسره کوونکي.

شُهَدَاءَ: گواهي ورکوونکي.

بِالْقِسْطِ: په عدل سره.

وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ: تاسو دې نه اړباسي.

شَنَا نُ: دښمني او کينه.

ژباړه

ای مومنانو، د الله ﷻ لپاره کلک ولاړ او د عدل شاهدان اوسئ. د کومې ډلې دښمني دې تاسې دې ته اړ نه باسي چې له عدالت څخه واوړئ. عدالت وکړئ. عدالت تقوا ته نږدې دی او له الله پاک نه وډار شئ. بېشکه الله پاک ستاسو په کړنو ښه خبر دی.

تفسیر

د آیت شرحه او څېړنه

په پورتنۍ مبارک آیت کې الله پاک مومنانو ته امر کوي چې د هغه د اوامرو په عملي کولو او حق ټینګ ودریږي. ﴿قَوَّامِينَ﴾ د (قوام) جمع او د مبالغې صیغه ده. (قوام) هغه چا ته ویل کیږي چې یو کار په تکرار او همېشه والي سره کوي، داسې چې نوموړی کار یې عادت او کسب وګرځي او په ډېر ښه او بشپړ ډول یې سرته رسوي. په مبارک آیت کې د (لِلَّهِ) ټکی راغلی او دا څرګندوي چې د اوامرو منل او د حق په ځای کول به یوازې د الله د رضا لاس ته راوړلو په خاطر وي نه د کوم دنيوي غرض او ځان ښودنې لپاره.

له مومنانو څخه د مبارک آیت دویمه غوښتنه ﴿شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ﴾ په عدالت د گواهي

ورکول دي. مومنان باید د قاضي، حاکم او هر چا په وړاندې ریښتیني گواهي ووايي او واقعیتونه پټ نه کړي. د گواهي ویلو په مهال د خپلوانو، ملگرو او مادي گټو په خاطر حق پټ نه کړي او هم د چا د دښمنۍ، وېرې او بې وزلۍ له امله په حقایقو کې بدلون رانه وړي.

د دښمنانو په اړه انصاف کول او د هغوی حقونه پوره ورکول د انساني طبیعت له مخې آسانه کار نه دی نو الله پاک یې په دې جمله ﴿وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلٰی اَلاَّ

تَعْدِلُوْا﴾ کې ځانگړې یادونه وکړه چې مومنان به د کافرانو سره هم له عدالت څخه کار اخلي او څوک دې دا گمان نه کوي چې د کافر په معامله کې عدالت پرېښودل روا دي. مبارک آیت یوازې په ځانگړې یادونه بسیا ونه کړه بلکې د ﴿اَعْدِلُوْا هُوَ اَقْرَبُ

لِلتَّقْوٰی﴾ په امریه جملې سره یې یو ځل بیا په عدالت کولو ټینگار وکړ او دا یې جوته کړه چې عدالت د گناهونو او د الله پاک د عذاب څخه د ځان ساتلو لار ده. عدل په لغت کې برابروالي ته وايي او د ظلم ضد دی، د شرعي اصطلاح له مخې هر حقدار ته د هغه حق ورکول عدل بلل کیږي. د دوست او دښمن دواړو سره یو رنگ عدالت او انصاف کول په حقیقت کې یو ستر مقام او غوره صفت دی، دا مقام او صفت هغه وخت انسان ته په برخه کیږي چې په ځان کې تقوا او د الله پاک څخه وېره پیدا کړي. الله ﷻ په دې آیت کې په تقوا امر کوي: ﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ اِنَّ اللَّهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ﴾ په خپلو زړونو کې د الله وېرې ته ځای ورکړئ (څو عدالت کول درته آسانه شي)، دا هم په یاد لرئ چې هغه ستاسو په پټو او ښکاره عملونو او ستاسو په نیتونو ښه خبر دی. (او تاسو ته به ستاسو د عملونو سزا او اجر درکوي).

په دې آیت کې د ﴿اَلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا﴾ په عنوان سره خطاب شوی او مؤمنانو ته هغه ژمنه او تعهد یادوي چې د توحید د کلمې په ویلو سره یې د الله پاک سره کړۍ. پر دې سربېره په آیت کې د (قوامین) او (القسط) ټکي راغلي او په بېلابېلو صیغو د عدالت کولو غوښتنه شوې، په دې هم بسیا نده شوې بلکې عدالت د تقوا سره تړل شوی او په پای کې دا زیاته شوې چې الله ستاسو په عدالت کولو او عدالت پرېښودلو باندې ښه خبر

دی. د دومره تاکیداتو وروسته د یوه مومن په وړاندې د عدالت د ارزښت او فرضیت په اړه هیڅ پوښتنه نه پاتې کیږي.

د آیتونو لنډ مفهوم

په مبارک آیت کې مومنانو ته د دنیا او آخرت د نیکمرغیو لاس ته راوړلو په اړه لارښوونې شوي، له مومنانو څخه غوښتنه شوې چې د الله پاک د رضا کولو لپاره دې تل پر حق ولاړ اوسي، په گواهی ویلو کې دې له دروغو او ظلم څخه ځان وساتي، آن د دښمن او کافر قوم په وړاندې دې هم له انصاف څخه کار واخلي او د هغوی په حق کې دې له حد څخه تېری نه کوي ځکه بې عدالتی او ظلم د ټولنې سوکالې او امن له منځه وړي. تقوا چې د مومن خوی دی له عدالت سره ټینګې اړیکې لري او مومن عدالت کولو ته رابولي. د آیت په پای کې الله ﷻ مومنانو ته د تقوا غوره کولو سپارښتنه کوي او دا هم ورته یادوي چې که د عدالت ځای مو ظلم ته پرېښود نو هغه متعال ذات ستاسو په عملونو ښه خبر دی.

اسلام د دنیا او آخرت دین دی

الله پاک انسان د توحید منلو لپاره پیدا کړی او د الله ﷻ پر عبادت سربېره یې هغه ته د نړۍ د ودانولو دنده هم سپارلې او فرمایي: **﴿إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً﴾** (البقرة: ۳۰) ژباړه: زه په ځمکه کې د یوه خلیفه پیدا کوونکی یم.

د ځمکې د ودانولو، پرمختګ او سوکاله ټولنې د رامنځته کولو لپاره یې هغوی ته د عدالت او انصاف کولو امر کړی. که انسان د عادلانه نظام راوستلو په ترڅ کې د دنیا نېکمرغیو ته رسیږي، له بل پلوه په همدې کار سره د الله تعالی رضا لاس ته راوړي او په آخرت کې یې د بریالیتوب لامل کیږي.

د **﴿قَوَّامِينَ لِلَّهِ﴾** جمله د انسان دنیوي هلې ځلې او کوښښ د اخروي کامیابی سره تړي. انسانان یوازې هغه مهال یو بشپړ عادلانه نظام رامنځته کولای شي چې د الله څخه وېره او د آخرت تمه ولري.

په عدل گواهي ورکول

گواهي ورکول د حق د ښکاره کولو او عدالت د خوندي کولو وسیله ده. د اړتیا پر مهال په حقه شاهدي ویل د الله پاک د دې وینا په اساس واجب دي چې فرمایي: ﴿وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا﴾ (البقرة: ۲۸۲) ژباړه: کله چې له گواهانو څخه د گواهي ورکولو غوښتنه وشي، نو هغوی دې ډډه نه کوي. په بل ځای کې فرمایي: ﴿وَلَا تَكُونُوا الشُّهَادَةَ وَمَنْ يَكُنْهَا فإِنَّهُ آثِمٌ قَلْبُهُ﴾ (البقرة: ۲۸۳) ژباړه: او شاهدي هیڅکله مه پټوي، څوک چې شاهدي پټوي د هغه زړه په گناه خیرن دی.

له مؤمن څخه د قرآن غوښتنه دا ده چې گواهي به یوازې د الله لپاره وایي او د پوره رښتینولۍ او امانت څخه به کار اخلي. په گواهي کې به له حق پرته د بل هیڅ شي پروا نه کوي. قرآن کریم د النساء په سورت کې دا موضوع په لږ تفصیل سره روښانه کړې او فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوْا أَوْ نَعَرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ (النساء: ۱۳۵) ژباړه: ای مومنانو، د عدالت علمبرداران او د الله لپاره شاهدان اوسئ که څه هم ستاسې د عدالت کولو او شاهدي زیان په خپله تاسې یا ستاسو مور او پلار یا ستاسې خپلو خپلوانو ته رسیري. د معاملې لوری شتمن وي او که بېوزله، الله له تاسې نه زیات د هغه خیر غوښتونکی دی، په دې اساس د خپلو نفسي غوښتنو د پیروي له امله عدالت مه پرېږدئ، او که تاسې گډې وډې ووايست یا له رښتیا ویلو نه ډډه وکړئ نو وپوهیږئ چې څه کوئ الله پرې خبر دی.

لنډه دا چې رښتیا ویل او په حق گواهي ورکول د الله امر دی، که ددې گواهي زیان د انسان ډېرو نږدې خپلوانو یعنی مور پلار او آن د انسان خپلو شخصي گټو ته هم رسیري نو له رښتیا ویلو به نه تیریري، د چا شتمني او بې وزلي هیڅکله د حقایقو د بدلولو لپاره دلیل کېدلای نشي او نه څوک د الله له عذابه ژغورلای شي.

په مبارک آیت کې د شهید جمع (شهداء) راغلی. (شهید) دصفت مشبه صیغه ده او د عربي ژبې د پوهانو په وینا دغه صیغه د هغه چا لپاره کارول کیږي چې په تکراري او همېشني توگه یو کار سرته رسوي.

د آيت غوښتنه دا ده چې مومنان به تل د الله لپاره گواهي ورکوي او دا د هغوی يو نه جلا کېدونکی خوی دی.

همدا راز الله پاک د (الانعام) په سورت کې فرمايي: ﴿وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ﴾ (الانعام: ۱۵۲) ژباړه: او کله چې خبره کوئ په عدالت سره يې وکړئ که معامله د خپل خپلوان هم وي.

په مخکنیو آيتونو کې د (شهداء) ټکی راغلی و خو په دې آيت کې د (قلم) ټکی راغلی، پايله دا راوځي چې که په محکمه او د قاضي په وړاندې گواهي وي او که په عام ډول د چا په اړه خبره کول وي، په ټولو ځايونو کې له عدالت څخه کار اخيستل واجب دي، د خپلو او پردیتوب، دوستی او دښمنی، سیمې، ژبې او قوم لپاره په گواهی او قضاوت کې توپیر کول ناروا او د ریښتینو مومنانو له خویونو څخه نه دي.

اتلسم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

ټولنيز عدالت د قرآن په رڼا کې

ټولنيز عدالت

عدل د شريعت اساس او د سوکالې ټولنې د رامنځته کولو وسيله ده. د خلکو حقونه يوازې د عدل په مټ خوندي کېدای شي. د قرآن کریم له مخې عدل د ژوند په يوه اړخ پورې محدود نه دی، بلکې د ژوند په ټولو اړخونو کې عدل واجب دی که هغه قانون وي، که سياست وي، که اقتصاد وي او که د ژوند بل اړخ، آن دا چې قرآن کریم د پيغمبرانو د لېولو موخه د عدالت پلي کول ښيي او فرمايي: **﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾** (الحديد: ۲۵) ژباړه: موږ خپل پيغمبران له څرگندو نښانو سره ولېږل او له هغوی سره مو کتاب او تله نازل کړل تر څو چې خلک پر عدل ولاړ وي.

څرنگه چې په بشري ټولنه کې له عدالت پرته نه نظم راځي او نه گټور ټولنه له منځه ځي، نو الله پاک د نورو ټولنيزو لارښوونو په سر کې د عدالت يادونه کوي او فرمايي: **﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ﴾** (النحل: ۹۰) ژباړه: الله پاک د عدل، ښېگڼې او خپلوۍ د پالنې حکم کوي او له بدۍ، بې حيايۍ او زور ظلم څخه منع کوي.

کله چې عدالت له ټولنې څخه کېږي، نو سملاسي بې ځای ظلم نيسي. ظلم د ټولو بدمرغيو او د دنيوي او اخروي عذابونو ستر لامل دی. قرآن کریم په دې اړه فرمايي: **﴿فَكَأَيُّ مِّنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا﴾** (الحج: ۴۵) ژباړه: څومره د ظالمانو سيمې دي چې موږ هغه تباه کړي دي او نن هغه په خپلو چتونو باندې نسکورې پرته دي.

د عدالت د زيات اهميت او اړتيا له کبله قرآن کریم په بېلابېلو صيغو او عبارتونو د عدل يادونه کړې؛ کله د پيغمبرانو د لېولو موخه عدالت کول ښيي؛ کله مومنانو ته د عدل کولو امر کوي او کله بيا رسول الله ﷺ ته په عدل امر کوي. د (الشوری) په سورت کې راغلي: **﴿وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ﴾** (الشوری: ۱۵) ژباړه: ما ته امر شوی چې ستاسو په منځ کې عدل

وكرم. په همدې ډول په بل ځای كې فرمايي: ﴿قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ﴾ (الأعراف: ۱۵) ژباړه: زما رب ما ته د انصاف كولو امر كړی دی. په دې حكمونو سربېره قرآن كريم د ځانگړو موضوعاتو په اړه هم د عدالت په پام كې نيولو حكم كړی لكه:

۱ - په تله او پيمانه كې عدالت: قرآن كريم د بيعې په مهال په تلو او پيمانه كولو كې د عدل او برابري امر كوي او فرمايي: ﴿وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ﴾ (الأنعام: ۱۵۲). يعنې: تله او پيمانه په عدل سره پوره تلی.

۲ - په وينا كې عدالت: له مومنانو څخه د قرآن كريم غوښتنه دا ده چې د عامو خبرو كولو پر مهال به هم له عدالت څخه كار اخلي او د خلكو په اړه به هغه څه وايي چې ريښتيا او واقعيت وي. د (الأنعام) سورت موږ ته داسې لارښوونه كوي: ﴿وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَى﴾ (الأنعام: ۱۵۲) ژباړه: او كله چې خبره كوئ په عدالت سره يې وكړئ كه معامله د خپل خپلوان هم وي.

۳ - په گواهي كې عدالت

د قاضي او محكمې په وړاندې په گواهي ويلو كې عدالت كول د قرآن غوښتنه ده چې څو ځلې تکرار شوې او لږ مخكې يې يادونه وشوه.

۴ - په پرېكړه كې عدالت

قرآن كريم مومنانو ته حكم كوي چې د پرېكړې او قضاوت كولو پر مهال له توپير پرته عدالت وكړي، فرمايي: ﴿وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ﴾ (آل عمران: ۵۸) ژباړه: او كله چې د خلكو په منځ كې پرېكړه كوئ نو په عدالت سره يې وكړئ. په دې بنسټ د پرېكړې پر مهال د خپلو، قوم، ژبې او سيمې لپاره عدالت قرباني كول د الله پاك له حكمونو څخه سرغړونه ده.

دا آيت په څرگند ډول له مسلمانانو څخه غواړي چې قانون بايد په شتم او بې وزله، آمر او مامور او د ټولنې په واکمنو او بې وسو خلكو يو ډول پلی شي. د صحيح البخاري د روايت له مخې د رسول الله ﷺ په زمانه كې يوې ښځې غلا وكړه، د نوموړې ښځې د قبيلې خلكو د پيغمبر ﷺ خور ملگرې اسامه (رضي الله عنه) هغه ته واسطه كړ څو له سزا وركولو تېر شي. رسول الله ﷺ د سپارښتنې او واسطې په دې كار سخت غوسه شو او خلكو ته يې وويل: له تاسو څخه پخواني امتونه له دې امله تباه شوي وو چې كه شتمن

سړي به غلا وکړه نو له سزا پرته به یې پرېښودو خو که بې وزله به غلا وکړه لاس به یې ترې غوڅولو. په خدای قسم که د محمد لور فاطمې غلا کړی وای هم به مې لاس ترې غوڅ کړی و. عایشه رضی الله عنها فرمایي چې پیغمبر ﷺ نوموړې ښځې ته سزا ورکړه او هغې هم توبه وويسته چې وروسته یوه پرهبزگاره ښځه ترې جوړه شوه.

۵ - د دښمنانو په اړه عدالت

قرآن کریم د دښمنانو او کافرانو په حق کې هم د عدالت د پرېښودلو اجازه نه ورکوي او داسې حکم کوي: **﴿وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ اَلَّا تَعْدِلُوْا﴾**.

رسول الله ﷺ د هغو نامسلمانو معاهدو خلکو په اړه چې د اسلامي حکومت تر بیرغ لاندې اوسیري، فرمایي: **«اَلَا مَنْ ظَلَمَ مُعَاهِدًا اَوْ اِنْتَقَصَهُ اَوْ كَلَفَهُ فَوْقَ طَاقَتِهِ اَوْ اَخَذَ مِنْهُ شَيْئًا بِغَيْرِ طِبِّ نَفْسٍ فَاَنَّا حٰجِبِيْهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ»**^(۱) ژباړه: چا چې پر معاهد ظلم وکړ، یا یې هغه ته زیان ورساوه، یا یې له توان څخه په پورته کار وگوماره او یا یې هم له هغه څخه د هغه له خوښې پرته څه شی واخیست نو د قیامت په ورځ به یې زه پخپله مدعي یم.

کله چې قرآن کریم د کافرانو په اړه د عدالت امر کوي نو د مومنانو او دوستانو سره ظلم کول خو په هیڅ ډول روا نه دي.

په عدالت د امر کولو سربېره قرآن کریم ظلم او ظالمان سخت غندلي، هغوی یې د الله پاک له رحمت څخه لرې گڼلي او د دردناک عذاب ژمنه یې ورسره کړې چې فرمایي: **﴿اَلَا لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الظّٰلِمِيْنَ﴾** (هود: ۱۸) ژباړه: خبر اوسئ! په ظالمانو د الله لعنت دی. همدا راز فرمایي: **﴿اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ﴾** (ابراهيم: ۲۲) ژباړه: بېشکه د ظالمانو لپاره دردناک عذاب دی.

رسول الله ﷺ هغه شخص هم د الله په عذاب اخته گڼلی چې د ظالم مرسته کوي، فرمایي: **«مَنْ اَعَانَ عَلَىٰ خُصُوْمَةٍ بِظُلْمٍ، اَوْ يُعِيْنُ عَلَىٰ ظُلْمٍ، لَمْ يَزَلْ فِي سَخَطِ اللّٰهِ حَتّٰى يَنْزِعَ»**^(۲) چا چې په کومه شخړه کې د ظلم مرسته وکړه، تر هغې به د الله پاک په غضب اخته وي څو چې دا مرسته پرېږدي.

۱- سنن ابی داود

۲- رواه بن ماجه في سننه

پر عدالت د قرآني آيتونو او مبارکو حديثونو دومره زيات ټينگار دا جوتوي چې مومن يوازې په فردي توگه په عدالت کولو مکلف نه دې بلکې له مومنانو څخه د شريعت غوښتنه دا ده چې دوی بايد په نړۍ کې د عدالت د بيرغ پورته کوونکي او د ځمکې په مخ د يوه نړيوال عادل نظام راوستونکي وي.

پورتني آيتونه په ټولنه کې د هر اړخيز او بشپړ عدالت غوښتنه کوي چې لاندې موارد يې د بېلگې په توگه وړاندې کيږي:

- ۱ - په اسلامي ټولنه کې بايد قوانين له توپير پرته پر شتمن او بې وزله، آمر او مامور، ځواکمن او بې وسه يو ډول تطبيق شي او ټول د قانون په وړاندې په عملي توگه يو برابر وي.
- ۲ - چارواکي اود ټولنې واکمنان بايد د شتمنۍ په وېش کې عدالت اوانصاف مراعات کړي، او ټولو افرادو ته به د هغوی د وړتياوو سره سم د کار يو ډول فرصتونه رامنځته کوي.
- ۳ - د زده کړو آسانتياوې به ټولو وگړو ته له توپير پرته چمتو کيږي څو ټولنه له طبقاتي نظام څخه وژغورل شي او وگړي له کوم تبعيض پرته د ورونو په څېر ژوند وکړي.

له الله ﷻ څخه وېره

﴿اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾

د تقوا لغوي معنا ساتنه او دفع کول دي. د شرعې په اصطلاح کې د نېکيو په کولو او د بديو په پرېښودلو سره د الله پاک له عذاب څخه ځان ژغورلو ته تقوا ويل کيږي. له ابوهريره رضي الله عنه څخه د تقوا د معنا په اړه پوښتنه وشوه. هغه وويل: آيا په ازغنه لاره تللی یی؟ پوښتونکي وويل: هو. ابوهريره رضي الله عنه وويل: په ازغنه لاره څه ډول تيرېږي؟ پوښتونکي وويل: کله چې ازغی وينم لاره بدلوم او ځان ترې ساتم. ابوهريره رضي الله عنه وويل: همدا تقوا ده.

يعنې د گناه په لېدو سره له هغې څخه لاره بدلول او ورڅخه ځان ساتل تقوا گڼل کيږي. په قرآن کریم کې د تقوا په اړه خورا زيات آيتونه راغلي او مومنانو ته په تقوا خپلولو امر شوی.، الله پاک فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ﴾ (آل عمران: ۱۰۲) ژباړه: ای مومنانو! له الله نه داسې ووبرېږئ څنگه چې له هغه نه د وېرېدو حق دی. په مومن کې د عدالت خوی د تقوا په نتيجه کې رامنځته کيږي. مومنان يوازې هغه مهال بشپړ او هر اړخيز عدالت رامنځته کولای شي چې په ځانونو کې تقوا پيدا کړي.

تقوا د ټولنې په سوکالۍ او پرمختګ کې زیات اغېز لري، کله چې په واقعي توګه د الله وېره د انسانانو په زړونو کې ځای ونیسي، دا وېره د دې لامل کیږي چې خلک په هر ځای کې له خیانت، غلا، ظلم، فحشا او ټولو ناوړو کارونو څخه ځانونه وژغوري او ټولنې ته امن راشي. همدا راز له الله څخه وېره انسانان د خالق او مخلوق حقونو ادا کولو ته اړیاسي. رسول الله ﷺ په دې اړه داسې امر کوي: «اتق الله حيث ما كنت، وأتبع السيئة الحسنة تمحها، وخالق الناس بخلق حسن»^(۱) ژباړه: هر چیرې چې یاست له الله نه ووېرېږه! په بلۍ پسې نیکی کوه خو له منځه یې یوسي او د خلکو سره ښه چلن کوه.

د تقوا ګټې

- تقوا زیاتې دنيوي او اخروي ګټې لري چې ځینې یې په لنډ ډول داسې څرګندوو:
- ۱ - د الله پاک مرسته او ملتیا: الله پاک فرمایي: «وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ» (التوبه: ۳۶) ژباړه: وپوهېږئ چې الله د متقیانو ملګری دی. بل ځای فرمایي: «وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ» (النور: ۵۲) ژباړه: هغه کسان بریالي دي چې د الله پاک او د هغه د پیغمبر امر ومني او له الله څخه وویريږي.
  - ۲ - د ګناهونو بخښنه: الله پاک فرمایي: «وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا» (الطلاق: ۵) ژباړه: څوک چې له الله نه وویريږي الله پاک به د هغه ګناهونه وبخښي او اجر به یې زیات کړي.
  - ۳ - جنت ته ننوتل: متقیان به په جنت کې وي: «إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ» [الحجر: ۴۵] ژباړه: متقیان به په جنتونو او چینو کې وي.
  - ۴ - د زړه ډاډ او د ستونزو هوارېدل: په دې اړه الله پاک فرمایي: «أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ۝ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ» [يونس: ۶۲-۶۳] ژباړه: خبر اوسئ! څوک چې د الله دوستان دي پر هغوی کومه وېره او کړاو نشته، هغوی چې ایمان یې راوړی او تقوا یې خپله کړې.
  - په بل آیت کې فرمایي: «وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا» (الطلاق: ۲) ژباړه: څوک چې له الله نه وویريږي، الله به د هغه لپاره له ستونزو نه د وتلو لار پیدا کړي.

^۱ - مسند البزار.

د لوست گټې او لارښوونې

- ❖ په هر وخت او هر ځای کې د الله اطاعت د مومن دنده ده.
- ❖ په گواهي ورکولو کې بايد ريښتيا او واقعيت په پام کې ونيول شي. نه خپلوي، دوستي او يا کومه بله اړيکه.
- ❖ له چا سره دښمني بايد د عدالت د پښو لاندې کولو لامل نه شي.
- ❖ په پټو او ښکاره ځايونو کې له الله پاک څخه وېره کول.
- ❖ تقوا غوره کول د عدالت لامل کيږي.
- ❖ په تقوا غوره کولو سره انسان ډېرې دنيوي او اخروي گټې ترلاسه کوي.
- ❖ عدالت يوازې په محکمه کې په پرېکړو پورې منحصر نه دی بلکې په عامو خبرو او هر ځای کې عدالت کول فرض دی.

فعاليت

زده کوونکي دې له يادو څخه د تقوا په اړه مبارک آيتونه او حديثونه له ژباړې سره خپلو ملگرو ته ولولي.

۱- لاندې کلمې معنا کړئ:

(قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ، بِالْقِسْطِ، وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ)

۱- د لوستل شويو آيتونو لنډ مفهوم روښانه کړئ.

۳- (قوامين) کومه صيغه ده او هم يې معنا روښانه کړئ.

۴- د عدل لغوي او اصطلاحي معنا وواياست.

۵- د عدالت کولو په اړه دوه قرآني آيتونه ولولي.

۶- د تقوا لغوي او اصطلاحي معنا بيان کړئ.

۷- د تقوا دنيوي او اخروي گټې کومې کومې دي؟

(پر ټولنې باندې د عدالت اغېزې) تر سرليک لاندې يوه مقاله وليکئ چې له شلو کرښو کمه نه وي.

د انسان د وینو تویولو حرمت

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ [سورة الإسراء: ۳۳]

د کلمو معنا

وَلَا تَقْتُلُوا: او تاسې مه وژنئ.

النَّفْسَ الَّتِي: هغه نفس چې.

إِلَّا بِالْحَقِّ: مگر په حق سره (چې قصاص، رجم او ارتداد دی).

وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا: او څوک چې مظلوم (په ظلم) ووژل شي.

لَوْلِيهِ: د وژل شوي د وارث لپاره.

سُلْطَانًا: زور او برلاسي.

فَلَا يُسْرِفُ: اسراف دې نه کوي، يعنې له وژونکي پرته دې بل څوک نه وژني.

مَنْصُورًا: مرسته کړی شوی.

ژباړه: او مه وژنئ تاسې هغه نفس چې الله يې وژل حرام کړي دي مگر په حق سره يې وژلی شئ او څوک چې مظلوم ووژل شو نو موږ يې وارث ته د غچ (بدل) اخيستلو قوت او توان ورکړی دی، نو په وژنه کې دې تېری او اسراف نه کوی، بيشکه له وارث سره کومک شوی دی.

تفسير

۱- د آيت شرح او څيړنه

دا مبارک آيت چې د (اسراء) سورت ۳۳ آيت دی د يو لړ الهي منهياتو په ترڅ کې راغلی دی چې د هغو له جملې څخه له الله تعالی سره شریک نیول، د مور او پلار آزارول، د اسراف او تبذیر څخه ځان ژغورل، د بیوزلۍ او تنگ لاسۍ له ویرې د اولادونو وژنه، له زنا او بی حیايي څخه لری والی، د یتیم د مال خوړل او په پای کې د تکبر، غرور او ځان ښودلو څخه ځان ساتل.

اما د پاملرنې وړ ټکی دا دی چې د نفس له وژلو څخه دوه ځله او په بېلابېلو بڼو منع راغلې ده.

د لوست له آیت څخه دوه آیته وړاندې داسې راغلي دي: ﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمْلَاقٍ﴾ یعنې: خپل اولاد د فقر او بیوزلی له ویرې مه وژنئ، یعنې د بې گناه نفس وژنه مه کوئ، بیا وروسته له زنا او بې حیايۍ څخه منع راغلې ده او بیا په هغه پسې سمدلاسه د نفس د وژنې مسئله او د هغه حرمت وروسته له خاصې یادونې دویم ځل په عام ډول یادونه شوې ده چې دویم ځلي ټینګار په خپله دا څرګندوی چې د انسان وژنه ډیره لویه گناه ده، ځکه اسلام د انسان وجود ته داسې ګوري چې ګواګي دا یوه بنا (تعمیر) ده چې د الله تعالی له خوا جوړه شوې ده نو هیڅا ته اجازه نشته چې دا تعمیر ونړوي او ړنگ یی کړي مګر دا چې د هغه اجازه یی لاس ته راوړې وي.

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ﴾ په دې مبارک آیت کې له نهی څخه سربیره د بې گناه نفس د وژنې په حرمت هم تصریح شوې ده، نو هر کله چې نهی هم حراموالی دی او ښکاره حرمت هم راغلی نو ګواګي دوه ځلي یی په حرمت ټینګار او تاکید شوی دی په دې وجه په هغه حدیث کې چې بیهقي او نسایي او نورو محدثینو له پیغمبر ﷺ څخه نقل کړي: چې د مسلمان د وژنې گناه د ټولې نړۍ له نړولو څخه لویه ګڼل شویده. د الله رسول ﷺ وفرمایل: "لَزَوَالُ الدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَى اللَّهِ مِنْ قَتْلِ رَجُلٍ مُسْلِمٍ"^(۱). ژباړه: د ټولې نړۍ له منځه تلل د الله په وړاندې د مسلمان له وژنې څخه ډیره بې ارزښته ده؛ یعنې که یو تن ټوله نړۍ ونړوي او خرابه یې کړي دا د یو مسلمان له وژنې څخه ډیره کمه ده.

نو د همدې ټینګار پر اساس و چې حضرت ابن عباس رضی الله عنه به پر دې فتوی ورکوله چې د مسلمان د قصدي او عمدی وژونکي توبه هیڅکله هم نه قبلېږي او هغه به د تل لپاره په اور کې سوځېږي.

﴿إِلَّا بِالْحَقِّ﴾ په (لا تقتلوا) پورې اړه لري او دا له عامو حالتونو څخه استثناء ده، یعنې په هیڅ حالت د حالتونو کې هغه مسلمان نفس چې الله تعالی یی وژنه حرامه کړې ده مه وژنئ مګر دا چې د داسې څه مرتکب شوی وي چې د ده وژنه مباح کوي، د "إِلَّا بِالْحَقِّ" توضیح او تفسیر په هغه حدیث کې چې بخاري او مسلم نقل کړی راغلی دی چې رسول

^۱ - سنن نسائی.

الله ﷻ فرمایلي دي: "لَا يَحِلُّ دَمُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ، إِلَّا بِأَحَدٍ ثَلَاثٍ: الثِّبْتُ الزَّانِي، وَالنَّفْسُ بِالنَّفْسِ، وَالتَّارِكُ لِدِينِهِ، الْمَفَارِقُ لِلْجَمَاعَةِ"^(۱). يعنې: د هغه مسلمان د وينې توييدنه چې د الله په وحدانيت او د رسول عليه السلام په رسالت گواهي ورکوي روا نده مگر په ارتکاب د يو له دريو شيانو: د نفس وژنه (چې په قصدي توگه وي)، زنا کول د محصنوب په حالت کې، يعنی چې زاني نکاح کړې وي او بل د دين پريښودونکي (مرتد) کوم چې د مسلمانانو له ډلې څخه جلا شوی وي.

دلته دا خبره د يادولو وړ ده چې د کافر وژنه هم په هغه صورت کې، چې محارب نه وي، يعنی د مسلمانانو پر ضد د جنگ په صف کې ولاړ نه وي، د همدې مبارک آيت په حکم سره روا نه ده، ځکه په آيت کې د اسلام قيد نه دی ياد شوی بلکې نفس مطلق ذکر شوی دی، نو هغه کافران چې له مسلمانانو سره ژمن (معاهد) دي يا هغه کافران چې د مسلمانانو په سيمو کې ژوند کوي (ذمين) يا هغه کسان چې د ويزې او پاسپورټ د اجازې له لارې اسلامي هيوادونو ته سفر کوي، د دې ډول خلکو وژنه روا نه ده. اسلام د وينو بهولو او وژلو دين نه دی، بلکې د امن او رحمت دين دی او يوازې د هغو کافرانو د وژلو اجازه ورکوي چې د اسلام د دين د دعوت د خپرېدو مخه نيسي او جنگ ته پرسولې ترجيح ورکوي.

﴿وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا﴾ د دې مبارک آيت دا برخه موږ ته دا را په گوته کوي چې د اسلام سپېڅلی دين د خلکو له وينو څخه په ټوله معنا داسې ساتنه کوي لکه څنگه چې د خلکو د مالونو عزت او حيثيت څخه ساتنه کوي. اسلام له يوې خوا د خلکو په زړونو کې د اخروي جزا ويره پېدا کوي او فرمايي: ﴿مَنْ قُتِلَ نَفْسًا بَغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا﴾ (المائده/۳۲). ژباړه: څوک چې يو نفس پرته له بدل يا فساد نه په ځمکه کې وژني نو لکه چې ټول خلک يې وژلي وي.

ترڅو خلک د وينو توييدو د اخروي جزا په لويوالي وپوهيږي او د داسې جرم له ارتکاب څخه لاس واخلي، له بلې خوا يې قاتل ته سخته دنيوی سزا وټاکله چې هغه قصاص دی، ځکه که چيرې شيطان هغه تېر باسي او له آخرت څخه يې غافله کړي نو له دنيوي سزا څخه به وويږي او د خلکو وينې به و نه بهوي، او د مبارک آيت دا برخه همدې دنيوي

^۱ - صحيح البخاری، کتاب الديات باب قول الله تعالى أن النفس بالنفس.

سزا ته اشاره کوي، فرمایي څوک چې په مظلومه توګه ووژل شي یعنی پرته له داسې عمل کولو چې د ده د وژلو لامل وي نو موږ د ده د ولي او د ده د وینو وارث ته برلاسي او قدرت ورکړی دی. له ولي څخه هغه څوک مراد دی چې د وژل شوي د وینو بدله غواړي لکه پلار یی زوی یا ورور یی او یا د نږدې خپلوانو څخه یی کوم بل تن. او په هغه صورت کې چې وژل شوی کس هیڅ ولي ونه لري، نومسلمان حاکم د هغه ولي ګڼل کیږي او د سلطان څخه هغه قوت مراد دی چې اسلامي شریعت د وژل شوي ولي ته وربښلی دی په داسې توګه چې هغه ته یی په یو له دریو شیانو عام او تام اختیار ورکړی دی: یا له وژونکي څخه بدل (قصاص) یا د وینې بیه (دیت) یا عفو او بښنه. څرنگه چې شریعت د وژل شوي لوري ته زیاته پاملرنه لري نو ځکه څوک د ده د مطلقي آزادي او خپلواکۍ مخه نشي نیولی، البته داسې نصیحت ورته کولای شي چې د قصاص په ځای عفو غوره کړي یا دیت واخلي خو زور پرې نشي کولای.

﴿فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ د مبارک آیت دا وروستی برخه د وژل شوي وارث او ولي ته داسې ارشاد کوي چې هرکله اسلامي شریعت ده ته دا قوت ورکړی او د ده په څنګ کې د ده د حق ورکولو لپاره دریدلی دی نو په وارث هم لازمه ده چې د ټاکلو پولو څخه تیری ونه کړي مثلاً دوه تنه د یو تن په بدل کې مړه نه کړي یا له قاتل پرته بل کوم خپلوان یی د قصاص لپاره غوره نه کړي یا وژونکی له قصاصه وروسته مثله نه کړي یعنی د بدن غړي یی پرې نه کړي. له اسلام نه مخکې د جاهلیت له عادتونو څخه دا هم و چې په وژونکي سربیره به یې د هغه د کورنۍ نور غړي هم وژل او یا دا چې وژونکی به د لوړې او شریفې کورنۍ څخه نه و نو دوی به دا وژونکی پریښود، د هغه له قوم او ټبر څخه به یی بل تن چې د وژل شوي سره به په رتبه کې مساوي و هغه به یی واژه، خو په اسلام کې دا ټول په وژنه کې اسراف او تیری ګڼل شوی او منع دی.

د ﴿إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ جمله په حقیقت کې په وژنه کې له اسراف څخه په منع تعلیل او استدلال دی. او د (إنه) ضمیر د وژل شوي ولي ته راجع دی، یعنی په وژنه کې دې دا ولي اسراف او تیری نه کوي ځکه الله تعالی د هغه سره د خپل شریعت له لارې مرسته کړیده او د مسلمانانو حاکم یی ورته د مرستندوی په توګه ټاکلی دی.

سلم لوست
د تېر لوست پاتې برخه

د انسان د وینو تویولو حرمت

په مبارک آیت کې غور او سوچ

د لوست مبارک آیت لکه څنګه چې یو شمیر مفسرین فرمایي، لومړنی آیت دی چې د قتل په هکله نازل شوی دی. هرکله چې انسان په هغه کې ژور فکر او نظر واچوي، نو ډیرې لویې چارې به پکې ومومي. په لومړي قدم کې د هغه عمل له ترسره کولو نه په ډیرشدت او ټینګار سره منع راغلې ده چې د لویو گناهونو له جملې څخه ګڼل کیږي او د الله د قهر او غوسې لامل ګرځي چې هغه د بې گناه نفس وژنه ده او په صراحت سره یې په اړه په بل آیت داسې فرمایلي دي: ﴿وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا﴾ [النساء/۹۳].

ژباړه: او هغه څوک چې ووژني مؤمن په قصد سره نو د هغه جزا جهنم دی، همیش به وي په دې کې او غضب کړی دی الله پر هغه او لعنت یی کړی پر هغه او تیار کړی یې دی د هغه لپاره عذاب لوی.

او په بل ځای کې د نفس له وژنې څخه ممانعت د شرک نه د نهې سره یوځای ذکر شوی دی الله تعالی فرمایي: ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا﴾ [الفرقان/۶۸].

ژباړه: او (د الله نیک بندګان) هغه کسان دي چې د الله ترڅنګ نور خدايان نه بلې او نه وژني هغه نفس چې پرته له حق نه یی وژل الله تعالی حرام کړي دي.

همدارنګه په دې هکله د رسول الله ﷺ په احادیثو کې هم منع راغلې ده، په هغه حدیث کې چې بخاري او مسلم دواړو بیان کړی دی د الله رسول ﷺ د قیامت په ورځ د خلکو په منځ کې لومړنی الهي فیصله او پریکړه د وژنې او وینې تویونې ټاکلې ده او داسې فرمایي: "أَوَّلُ مَا يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الدِّمَاءِ"^(۱). یعنې: د قیامت په ورځ لومړنی شی چې د هغه په هکله فیصله کیږي هغه د وینې تویونې فیصله ده.

^۱ - صحیح البخاری، کتاب الدیات.

په بل حديث کې راځي: "لَوْ أَنَّ أَهْلَ السَّمَاءِ وَأَهْلَ الْأَرْضِ اشْتَرَوْا فِي دَمِ مُؤْمِنٍ لَأَكْبَهُمُ اللَّهُ فِي النَّارِ"^(۱). يعنې: که چيرې د آسمانونو او ځمکې خلک د يوه مسلمان په وژنه کې راتول او شريک شي نو پاک الله به ټول په دوزخ کې واچوي. په دې شديد منع کې اصلي لامل دا دی چې وژنه د ټولنې د وگړو ترمنځ د کینو، دښمنیو او جگړو خپریدو لامل گرځي. دلوست مبارک آیت په دویم قدم کې د وژل شوي د اولیاوو لپاره داسې لارښوونې کوي چې د هغوی نفس آراموي، قهر او غوسه یې کموي او د غچ اخیستلو جذبه یې له منځه وړي، ځکه دوی په ډاډمن زړه په قصاص برلاسي کوي، حکومت او قوت ټول د دوی په واک کې ورکوي.

دا حقیقت دی چې انساني فطرت د خپلوانو د وژلو په صورت کې په ډیره تیزی سره د غچ اخیستلو غوښتونکي دي او که داخلي آرامتیا او هوساینه ونه مومي، نو هر ډول ناسمو کړنو ته لاس اچوي، خو کله چې پوه شي چې الله او د الله شریعت او د مسلمانانو حاکم ټول د ده په طرف دي او په آسانی سره خپل مقصد ترلاسه کولی شي، نو په خپل سر او خپله خوښه څه کار ته لاس نه اچوي.

د آیت لنډ مفهوم

په لنډه توګه ویلای شو چې د دې لوست مبارک آیت په ډیر ټینګار سره د نفس له وژلو او وینو تویولو څخه منع کوي، برابره ده چې مسلمان وي یا غیر مسلم خو چې محارب نه وي، البته د مسلمان د وژلو ګناه د نورو په پرتله ډیره زیاته ده، همدا لامل دی چې ډیر فقهاء (پرتله له احنافو) په دې آند دي چې مسلمان د اهل ذمه په وړاندې نه قصاص کیږي خو د هغو وژنه روا نده او وژونکی ډیره لویه ګناه ترسره کوي نوځکه د تعزیر او سزا وړ دی، د تاکید او ټینګار قوت له دوو شیانو څخه څرګندېږي یو تعمیم وروسته له تخصیص، یعنی وروسته له ځانګړې منعې څخه چې د اولاد له وژلو څخه په مخکیني آیت کې راغلې ده او په دې دویم آیت کې په عمومي توګه د مطلق نفس له وژلو څخه منع راغلې ده او هم یې په حرمت تصریح شوې ده، البته د عمومي نهې څخه ځینې ځایونه استثناء شوي دي چې د نبي کریم ﷺ مبارکو احادیثو هغه معین کړي دي، د دې تر څنګ د ناحقه وژنې په صورت کې اسلامي شریعت د مقتول ورته پر قاتل برلاسي کوي

^۱ - سنن ترمذی، باب الحكم فی الدماء

چې که وغواړي له هغه څخه قصاص يا د خپل وژل شوي د وينو ديت واخلي يا وروسته له بشپړې برلاسي يې معاف کړي چې دا کار د شريعت ترغيب او تشويق هم له ځانه سره لري، د آيت په وروستۍ برخه کې دې ته اشاره شوېده چې هرکله له قاتل څخه د مقتول د غچ اخيستلو په هکله محمدي شريعت د مقتول د ولي مرستندوی دی، نو بايد هغه د اسلام له چوکاټ څخه ونه وځي او په داسې کارونو لاس پورې نه کړي چې ناروا او د قرآن په تعبير سره اسراف او تيری بلل کېږي.

فعاليت

زده کوونکي دې په دريو ډلو وویشل شي او د لاندینو دريو موضوعگانو په هکله دې بحث او څېړنه وکړي:

- ۱- د اسلامي قوانينو او احکامو ټولنيزوالی ۲- د اسلامي احکامو او قوانينو فطري والی ۳-
- د امن او جگړو په له منځه وړلو کې د اسلام نقش.

د لوست گټې او لارښوونې

- په دې لوست کې ډېر درسونه او عبرتونه نغښتي دي چې يوې گونې ته يې اشاره کيږي:
- ❖ د بيوزلۍ يا د شرم او ننگ له ويرې د اولاد وژلو حراموالی لکه چې د جاهليت په وخت کې به يې خپلې لورگانې وژلې.
- ❖ پرته له حقه د نفس د وژلو حرمت.
- ❖ په دغو صورتونو کې د نفس د وژلو جواز: کله چې څوک قصداً ووژني، دا چې محصن زنا وکړي او يا دا چې له دين څخه وگرځي او د مسلمانانو ډله پريږدي په دې شرط چې په خپله خوښه يې ايمان منلی وي.
- ❖ د دې خبرې اثبات چې اسلامي احکام په بشپړه توگه د انساني فطرت سره برابر دي.
- ❖ حکومتي چارواکو ته دنده سپارل که هغوی قاضيان وي يا حاکمان ترڅو د مقتول له ورثې سره مرسته وکړي.
- ❖ د مقتول د قوم او ټبر د بېخايه تيريو مخه نيول.

۱- لاندې کلمې وژباړئ:

{وَلَا تَقْتُلُوا} {إِلَّا بِالْحَقِّ} {مَظْلُومًا} {لِرَبِّهِ} {سُلْطَانًا} {مَنْصُورًا}

۲- د منهياتو په هکله چې د لوست د مبارک آيت څخه معلومېږي خپل معلومات وليکئ؟

۳- هغه دوه اړخونه چې د نفس د وژنې پر ممانعت دلالت او ټينگار کوي، څرگند کړئ؟

۴- د نفس وژنه په کومو حالاتو کې جواز لري؟

۵- له قصاص، ديت او عفوي څخه څه مراد دي او کوم يو غوره دی؟

۶- دا جمله: ﴿فَلَا يُسْرَفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ تفسير کړئ؟

۷- په مبارک آيت کې له «سلطان» څخه څه مراد دی؟

۸- د جاهليت د خلکو عکس العمل د وژنې په هکله څه و؟

زده کوونکي دې د لاندې دوو موضوع گانو څخه يوه موضوع غوره کړي او د هغې په هکله دې يو مخ لنډ تفسير وليکي.

۱- د قرآن کریم په آيتونو کې د نفس د وژنې گناه.

۲- د نبي کریم ﷺ په احاديثو کې د نفس د وژنې گناه.

د خلکو پر شتمنیو د تیري حرمت

قال الله تعالى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ [النساء ۲۹]

د کلمو معنا

آمَنُوا:

ایمان مو راوړی، یعنی الله او د هغه رسول رښتینی گڼئ.

بِالْبَاطِلِ:

په ناحقه او ناروا توگه.

تِجَارَةً:

پېرودل او پلورل، اخیستل او خرڅول، سوداگري.

عَنْ تَرَاضٍ:

د دواړو خواوو په خوښه.

وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ: او خپل ځانونه مه وژنئ، د یو او بل د نفسونو او ارواحو د له منځه وړلو

لامل نه شی.

ژباړه

ای مؤمنانو، مالونه مو په خپلو منځونو کې په ناروا مه خورئ، مگر هغه چې د طرفینو د خوښې په رڼا کې د راکړې ورکړې له ليارې وي. او مه وژنئ ځانونه مو، بیشکه الله پاک پر تاسې ډیر مهربان دی.

تفسیر

د آیت شرح او څیړنه

دا مبارک آیت د قرآني آیتونو څخه یو ډیر عظیم آیت دی چې د بشر لپاره د ژوند کولو اصول او قواعد بیانوي او هغوی ته د دې لارښوونه کوي چې په ټولنه کې باید د ځنګل قانون حاکم نه وي او نه هم خلک د خپلو مالونو په ساتنې کې د ظلم او تیري ښکارشي او یا په چل او دوکې سره د هغوی مالونه او پانګې لوټ شي. همدارنګه باید د خلکو په نفسونو حمله ونشي او یا یې بیخایه وینې ونه بهیږي. ټول شیان باید محفوظ او ساتلي واوسي، خو یوازې د اړتیاوو او ستونزو د له منځه وړلو لپاره یو شی د تجارت په

نامه(پلورل او پیرودل) چې په هغه کې د خلکو مصلحت دی روا او مباح دی هغه هم په دې شرط چې د دواړو خواوو په رضایت او خوښۍ سره وي.

د یادولو وړ ټکی دا دی دا مبارک آیت د هغو آیتونو په لړ کې ځای لري چې د ژوندانه چارې تنظیموي، لکه د کورنۍ تشکیل، د محرماتو بیانول، د میراث ویشل او داسې نور مسائل. له دې آیت څخه وړاندې د احکامو آسانۍ، د شرعي قوانینو تخفیف او د انساني فطرت سره د دې احکامو مطابقت او برابری ته اشاره شوې ده چې زموږ د همدې لوست آیت له فطرت سره د اسلام د دین د مطابقت او برابري لپاره یوه غوره بېلگه ده.

ځکه انسان فطرتاً هیڅا ته اجازه نه ورکوي چې پرته د هغه له رضا او اجازې د هغه په اړوندو مالونو کې تصرف وکړي. بناء قرآن کریم داسې فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ﴾ مفسرین وايي: د محرماتو یا هغو ښځو یادونه چې نکاح یې پر انسان حرامه ده په مخکنۍ آیت کې او ورپسې آیت کې په ناحقه توګه د خلکو د مالونو د خوړلو د حرمت یادول، پر دې دلالت کوي چې په کومه اندازه د انسان مور، خور او داسې نور پر هغه حرام دي د نورو کسانو مالونه هم په هماغه اندازه پرانسان حرام او ناروا دي. له دې امله که انسان فکر وکړي دا مسئله پوره حساسه او دقیقه ده. له ﴿لَا تَأْكُلُوا﴾ څخه مراد یوازې خوراک نه دی، بلکې موخه یې ټول ناروا تصرفات دي. هرکله چې په غالبه توګه د یوه شي اخیستل د هغه د خوړلو لپاره وي نو دلته هم د اکل په کلمې سره ورځنې تعبیر شوی دی. له ﴿بِالْبَاطِلِ﴾ څخه مراد هر هغه طریقه او لاره ده چې د اسلامي شرعي خلاف وي، لکه سود، جواړي، خیانت، ظلم او داسې نور. د مبارک آیت د دې جملې معنا داسې ده چې یو د بل په مالونو کې د شرعي پر خلاف هېڅ ډول بیخایه تصرفات مه کوئ، ځکه تاسو ایمان غوره کړی دی او هغه د خلکو د حقوقو د مراعاتولو غوښتونکی دی.

﴿إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ﴾ دا استثناء منقطع استثناء ده، په دې معنا چې تجارت د باطلو مواردو لاندې نه راځي، نو باید داسې تعبیر ونشي چې مه خورئ خپل مالونه په خپلو منځو کې په باطله توګه مګر دا چې د تجارت او یو د بل په رضایت سره وي، بلکې دا جمله په ځانګړې توګه د یو د بل د مالونو په خوړلو سره په حقه او صحیح توګه ښوونه کوي. یعنې که د تجارت په طریقه او د دواړو خواوو د بشپړ رضایت په شرط یو د

بل مالونه وخورئ. دا جواز لري. البته د نورو د مالونو خوړل يا يی تر لاسه کول څه نورې جايزې طريقې هم لري لکه صدقه او خيرات ورکول، ميراث وړل، د کار په مقابل کې مزدوري اخيستل او داسې نور، خو کله چې تجارت تر ټولو زياته دوديزه او پراخه لاره ده، نو ځکه په آيت کې هغه ته اشاره شوې ده.

﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ د(انفسکم) کلمه په دوو معناوو اخيستلای شو: يو دا چې په خپله د هماغه کس (شخص) نفس مراد دی يعنی خپل ځانونه مه وژنئ او خپل نفسونه مه هلاکوئ.

دويم دا چې له نفس څخه د مسلمان ورورنفس مراد دی چې په منعې او رتنې کې د مبالغې له امله ورڅخه په نفس تعبير شوی دی، گواکې د يوه مسلمان وژنه داسې ده لکه چې يو انسان خپل نفس وژلی وي.

مفسرينو د دې مبارک آيت د تفسير په ترڅ کې دا هم څرگند کړي دي د دې وروستۍ جملې څخه کولای شو دا ومومو، کومو محرماتو ته چې په دې مبارک آيت او مخکنيو آيتونو کې اشاره شوې ده او د دغو گناهونو ترسره کول، د نفس د قتل سره د گناه له حيثه برابره ده. يعنی که چيرې تاسې په خپلو کې د يو او بل مالونه په ناحقه وخورئ او د فطرت خلاف نور گناهونه ترسره کړئ نو گواکې ځانونه مو هلاک کړي او له منحه مو وړي دي.

د پيغمبر ﷺ له صحابه وو څخه يو صحابي د دې مبارک آيت څخه ځانگړی مطلب اخيستی چې د دې آيت د تفسير يوه برخه گڼل کيږي او د اسلام د مقدس دين آساني څرگندوي. دا پيښه ډيرو مفسرينو او محدثينو نقل کړې ده.

ابن کثير رحمه الله وايي: امام احمد له عمرو بن العاص ﷺ څخه روايت کوي چې هغه وايي: رسول ﷺ زما په مشرۍ يوه ډله صحابه يو ځای ته وليږل، نو تقدير يوه شپه چې ډيره سړه وه، زه احتلام شوم او د مرگ له ويرې مې غسل ونه کړ، تيمم مې وکړ او صحابه وو ته مې د سهار د لمانځه امامت هم ورکړ او کله چې رسول ﷺ ته حاضر شوم، قصه مې ورته وکړه. دوې وفرمايل: ای عمرو! په داسې حال کې چې جنب وې يارانو ته دې لمونځ هم ورکړ؟ عمرو وايي ومی ويل، ای د الله رسوله شپه ډيره سړه وه او زه له مرگه وويريدم، نو د الله دا وينا مې را په ياده کړه چې فرمايي: ﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ د الله رسول ﷺ وځنډل او څه يې ونه ويل.

نو د الله د رسول سکوت د دې نښانه وه چې د عمرو پوهه او مرام له مبارک آیت څخه صحیح و. کولای شو چې دا پېښه د دې آیت د تفسیري مواردو برخه وگڼو. او د **﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾** جمله دلالت په دې کوي چې کومه سلسله احکام په دې آیت کې راغلي دي ټول د الهي حکمتونو پر بنسټ او زموږ په ګټه دي، باید دا په خپلو ځانونو کوم بوج و نه ګڼو، څرنگه چې الله تعالی پر خپلو بندګانو بی حده مهربانه دی، نو خپل بندګان د دنیا او آخرت له ښېګڼو څخه پرته په بل څه نه مأموروي.

د نبي کریم ﷺ د حدیث په رڼا کې د مالونو حرمت

په هغه حدیث کې چې صحیح مسلم او یوه ډله لویو محدثینو نقل کړی راغلي دي رسول ﷺ په حجة الوداع یعنی د ده په وروستي حج کې تر ټولو غوره او شامله خطبه وړاندې کړه او د څو زرو نفرو په لویه ټولنه کې یې په لوړ آواز پوښتنه وکړه ای خلکو تاسې په کومه میاشت کې یاستې؟ آیا دا میاشت د ذوالحجې میاشت نه ده؟ صحابه کرامو ځواب ورکړ: هو، ده ای د الله رسوله، آیا دا د حرمت ښار (مکه مکرمه) نه دی؟ صحابه کرامو ځواب ورکړ، ولې نه، دی. دریم ځل یې پوښتنه وکړه، تاسو په کومه ورځ کې یاستې؟ آیا دا د اختر ورځ نه ده؟ صحابه وو ځواب ورکړ، ولې نه ده، ای د الله رسوله، بیا وروسته په داسې حال کې چې له دې پوښتنو مخکې یې د درې شیانو د حرمت او عظمت اندازې ته اشاره کړې وه، ویې ویل: **﴿إِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ حَرَامٌ عَلَيْكُمْ كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا فِي شَهْرِكُمْ هَذَا فِي بَلَدِكُمْ هَذَا﴾**^(۱) یعنی: پوه شئ او خبر اوسئ چې ستاسو وینې او ستاسو مالونه پر تاسې حرام دي، لکه د ستاسو د نن ورځې، د دې میاشتې او د دې ځای حرمت، یعنی لکه څنګه چې له یوې خوا د دې میاشتې احترام، د دې ورځې احترام او د دې مقدس ځای احترام پر تاسو لازم او اړین دی، په همدغه اندازه د یو او بل د مال او نفس احترام پر تاسو واجب او لازم دی. له بله اړخه لکه څنګه چې له قوانینو څخه تیری او ماتول یې په ځانګړې توګه په دې دری ګونو څیزونو کې حرام او ناروا دي، په هماغه اندازه ستاسو په مالونو او نفسونو کې تیری هم حرام او ناروا دی. رسول الله ﷺ د دې مثال په وړاندې کیدو غوښتل خو د ګناه لویوالی یعنی د مسلمانانو په مالونو او نفسونو تیری د دوی په ذهنونو کې ښه ځای ونیسي او خپل امت دې مهم کار ته متوجه کړي،

^۱ - صحیح البخاری، کتاب الفتن

خو هیڅکله د یو او بل پانگو او یا نفسونو او یا د یو د بل آبرو او عزت ته (لکه څنگه چې په ځنو روایتونو کې د (اعراضکم) یعنی د عزت او آبرو کلمه هم راغلې ده) د تېري او لاس اوږدولو جرات ونه کړي.

د آیت لنډ مفهوم

ذکر شوی آیت د لیکنې د ترتیب په اعتبار د قرآن مجید له سورتونو څخه د څلورم سورت یعنی د نساء د سورت آیت دی. دا سورت مدني سورت دی چې په هغه کې ډیر احکام او ټولنیزې مسئلې بیانېږي. لکه څرنګه چې د دې مبارک آیت اسلوب او طریقه د کورني ژوند د نظم او ترتیب، حل او حرمت په هکله ده او تر ټولو ارزښتناکه یې هغه موضوع ده چې په دې آیت کې ورته اشاره شوې ده، یعنی د مالونو او نفسونو حرمت. دا مبارک آیت د ایمان څښتنانو ته خطاب کوي چې ای مؤمنانو، آسماني حکم ستاسو لپاره دا دی چې خپل مالونه په خپلو کې په ناروا طریقو لکه سود، جواړي، رشوت، غلا، ظلم، دوکو او داسې نورو طریقو مه خورئ، البته که غواړئ چې د مالونو د حاصلولو سمه لاره او طریقه ومومئ نو تاسو ته د داسې تجارت لارښوونه کوم چې له چل او دوکې څخه پاک وي او هغه داسې تجارت دی چې د دواړو خواوو په عام او تام رضایت ترسره شوی وي.

د دې تر څنګ تاسو ته الهي امر دا دی چې نفس په ناحقه مه وژنئ، که ستاسو خپل نفسونه وي او یا د نورو مسلمانانو نفسونه. ځکه د مسلمان وینه، د مسلمان مال، د مسلمان عزت او آبرو ټول په اسلامي ټولنه کې باید ساتلی او محفوظ وي او که کوم سړی له دې اوامرو څخه سرغړونه وکړي نو سزا به یې هغه وي چې ورپسې آیت یې څرګندونه کړې ده: ﴿وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا﴾ (النساء/۳۰).

ژباړه: او هر څوک چې د تیري او تجاوز له مخې دا ناوړه کار وکړي نو ډیر ژر به یې اور ته نښاسو او دا کار الله پاک ته ډیر آسان دی.

فعالیت

زده کوونکي دې د هغو ستونزو او کړاوونو په هکله، چې زموږ ټولنه ورسره د دې لوست د آیتونو او نبوي احادیثو د لارښوونو د نه عملي کولو له امله مخامخ شوې ده، له یو بل سره د محترم استاد په مرسته بحث او خبرې وکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

په دې لوست کې ډېر درسونه او عبرتونه نغښتي دي چې یوې گوښې ته یی اشاره کيږي:

❖ د مسلمانانو د مالونو څخه په ناسمه توګه د گټې اخیستلو حرمت چې په هرې طریقې سره وي.

- ❖ د تجارت اباحت، روا والی او هغه ته د خلکو هڅول او تشویقول.
- ❖ پر هغو کسانو باندې رد کول چې د ناپوهۍ او توکل په پلمه کسب او کار منع گڼي.
- ❖ په بیع او تجارت کې د رضایت او خیار د مسئلې ثابتنه.
- ❖ د مسلمان لپاره د نفس د وژنې حرمت، که هغه خپل نفس وژنه یا په ناحقه د بل نفس وژنه وي؛ ځکه مسلمانان ټول د یوه بدن په څیر دي.
- ❖ د قاتلانو او مال لوټوونکو لپاره د شدید او دردناک عذاب وعید.

۱- لاندې کلمې وژباړئ:

{بالباطل} {تجارة} {عن تراض} {و لا تقتلوا أنفسكم}

۲- د مالونو د خوړلو د څو بیلګو چې د باطلو په مفهوم کې داخلي دي د نومونو یادونه وکړئ.

۳- د ﴿إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ﴾ جمله تفسیر او تشریح کړئ.

۴- د دې مبارک آیت مخکینی او وروستی آیت څه مسئلې بیانوي؟

۵- د ښځو د حرمت، د احکامو د آسانۍ او فطرت په اړوند د آیت د ربط په هکله څه پوهیږئ؟

۶- له ﴿أَنفُسُكُمْ﴾ څخه څه مراد دی او توجیه یې څرنگه ده؟

۷- د نفس او مال د حرمت لویوالی په حدیث شریف کې څرنگه بیان شوی دی؟

۸- په معامله کې د اسلام علماء د بشپړ رضایت نښه څه شی گڼي؟

زده کوونکي دې د دې لوست لنډیز په یو مخ کې د آیتونو او احادیثو په رڼا کې ولیکي او په مختصره توګه دې وژباړي.

ګډ ژوندون او خواخوږي

قال الله تعالى: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ...﴾ [الفتح: ٢٩]

د کلمو معنا

او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي.	{وَالَّذِينَ مَعَهُ}
په سخت.	{أَشِدَّاءُ}
رحم کوونکي او خواخوږي.	{رُحَمَاءُ}
ته هغوی وښی.	{تَرَاهُمْ}
درکوع او سجدي په حالت کې.	{رُكَّعًا سُجَّدًا}
غواړي، په لټه او هڅه کې دي.	{يَبْتَغُونَ}
مهرباني، اجر او ثواب.	{فَضْلًا}
او رضا، خوښي.	{وَرِضْوَانًا}
نښې او علامې د هغوی.	{سِيمَاهُمْ}

ژباړه

محمد ﷺ د الله ﷻ رسول دی ، او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي هغوی پر کافرانو سخت او په خپلو مینځو کې خواخوږي دي. ته چې کله هغوی ګوري په رکوع او سجده، او د الله د فضل او د هغه د رضا په طلب کې یې بوخت مومي. د سجدو نښې نښانې د هغو پر وچولو موجودې دي چې په هغې سره هغوی بیل پیژندل کيږي.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾ دا مبارک آیت د (الفتح) د سورت وروستی مبارک آیت دی چې په ټولیزه توګه او بیا په ځانګړي ډول وروستی نیمايي

برخه یې د مؤمنانو د حالاتو او صفاتو بیانوونکې ده. له دې آیت څخه په وړاندې آیتونو کې د رسول الله ﷺ نه د مسلمانانو د بې ساري اطاعت او فرمانبرداری، کوم چې د بهت الرضوان پر مهال څرگند شو او له دې مطیع امت نه د رضایت اعلان او یادونه شوي ده. وروسته بیا د مسلمانانو د ځلاندي راتلونکې وړاندوینه داسې شوې چې ډېر ژر به دوی سره له ویاړه مکې مکرمې ته ننوځي او څرنگه چې د دوی دین د هدایت دین دی نو پر ټولو ادیانو به غالب شي. په پای کې دغه مبارک آیت د مؤمنانو اوصاف بیانوي چې دوی څه ډول کسان دي او په تورات، انجیل او قرآن کې څرنگه تعریف شوي دي، الله تعالی فرمایي: **﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾** لومړۍ جمله د الله تعالی د پیغمبر ﷺ لپاره چې د دې امت قائد او لارښود دی جمیل وصف بلل کیږي. له دې څخه به بل لوی وصف څه شی وي چې د عالمیانو باچا په بشپړ ټینګار سره دا فرمایي: محمد د الله رسول دی، یعنی داسې ونه ګڼئ چې محمد یوازې یو نابغه او یا کوم پوه او عالم دی، بلکې د هغه مقام (له دې صفاتو سره) له دوی څخه ډېر لوړ او اوچت دی. هغه د الله تعالی رالېږل شوی او په ځمکه کې د هغه ځانګړی استازی دی. او د جمیل وصف دویمه جمله د پیغمبر ﷺ امت دی چې دوی د کفر، الحاد او طغیان په مقابل کې ډېر سخت او شدید دي، خو د مؤمنانو پر وړاندې که هغوی له هر قوم، قبیلې، توکم، ژبې او رنګ څخه وي ډېر خواخوږي، نرم او مهربانه وي، ابن عباس رضي الله عنه فرمایلي دي: له **﴿وَالَّذِينَ مَعَهُ﴾** څخه مراد هغه کسان دي چې په حدیبې کې حاضر وو، خو د جمهورو مفسرینو نظر دا دی چې مراد ترې ټول اصحاب کرام دي، دلته د مسلمانانو د لومړني نسل نه د نمونې په ډول یادونه شوې ده ځکه ټول امت له هغوی څخه پېروي کړې ده او د هغوی پر پله روان دي نو دا صفات لومړی په دوی کې او بیا په ټول امت کې څرګندېږي.

﴿تَرَاهُمْ رُكْعًا سُجَّدًا يَتَعَوْنَ فُضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾ د مبارک آیت دا برخه د پیغمبر ﷺ د رېښتینو یارانو د مواصفتو بل اړخ ته اشاره کوي، یعنی سره له دې چې دوی د کفر، الحاد او طغیان په وړاندې ډېر سخت او شدید دي او د مؤمنانو پر وړاندې نرم او مهربانه دي، دوی هر وخت د الله تعالی په عبادت کې بوخت او مشغول وي د رکوع او سجدې له حالت نه مراد د لمونځ ادا کول دي، د عربي ژبې قواعدو ته په کتلو سره د (تراهم) صیغه د مضارع صیغه ده چې په دوام او استمرار دلالت کوي او پر لمانځه د مداومت او پابندۍ پایله ترې اخیستل

کیري په دې معنا چې خپل لمونځونه په پابندۍ سره ادا کوي او له فرايضو سربېره نوافل هم ادا کوي. دلته يوه پوښتنه پيدا کيږي چې له دې نرمۍ، خواخوږۍ، شدت، رکوع او سجده نه موخه او هدف څه شی دی او دوی ولې دغه کارونه ترسره کوي؟ نو د دې پوښتنې ځواب په همدې آيت کې راغلی دی او هغه دا دی چې **﴿يَتَتَوَنَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾** هغوی په خپلو ټولو کړنو او تحركاتو سره د الله د فضل، ثواب، رضا او خوښۍ غوښتونکي دي.

﴿سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ سیمه د یو شي نښې او علامې ته ویل کیږي. له وجوه څخه مراد وچولي او یا مطلق مخونه دي. کله چې یوانسان ډېر زیات لمونځونه ادا کوي نو الله تعالی یې خبرې ته یوه ځانگړې رڼا ورپه برخه کوي او کله هم د لمونځ کوونکي په وچولي کې د د زیاتو سجدو له امله یوه ځانگړې نښه څرگندیږي، نو مفسرین کرام وایي چې کېدای شي له دې دوو رایو څخه یوه مراد وي، خو که څوک وغواړي چې په خپل وچولي کې قصدا داسې نښه راپیدا کړي چې د هغه د سجدو پر کثرت دلالت وکړي نو له دې کار څخه په شریعت کې منع راغلې ده، ځکه دا کار د ریا او ځان ښودنې څرگندونه کوي چې په دې سره د انسان د اعمالو اجر او ثواب له منځه ځي، په هر حال که د مبارک آیت اشاره د اصحاب کرامو په وچولي کې هماغې ظاهري نښې ته وي نو بیا هم مخکینی جملې دا څرگنده کړه چې د هغوی موخه او مقصد په خپلو ټولو کړنو سره د الله تعالی د ثواب، رضا او خوښۍ تر لاسه کول و.

نښگنه او خواخوږي د آیتونو په رڼا کې

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةً لَئِيمَةً...﴾ (المائدة: ۵۴).

ژباړه: ای مؤمنانو که له تاسې نه څوک له خپل دین نه واوړي (نو واده وړي) الله به نور ډیر داسې خلک پیدا کړي چې الله ته مکران وي او الله هغوی ته مکران وي چې له مؤمنانو سره به نرمي کوي او پر کافرانو سختی، د الله په لاره کې به هلې ځلې وکړي اود هیڅ ملامتونکي له پرې اچولو څخه به نه ویريږي. په دې مبارک آیت کې الله تعالی په څرگند ډول رانښي چې څوک د مسلمانانو پر وړاندې له نرمۍ او مهربانۍ او د کافرانو پر وړاندې له سختۍ او غوسې څخه کار اخلي نو دوي د الله سره رښتینی محبت لري او د دغه محبت نښه دا ده چې الله هم

دوی خوښوي، ځکه بنده که هر څومره د الله تعالی د محبت دعوا وکړي خو که دغه دعوی د الله له لوري تایید نشي او هغه ورسره د محبت څرگندونه ونکړي نو دعوا یې بې بنسټه ده. که څه هم د مفسرینو په وینا د دې آیت د نازلیدو لومړی لامل او مصداق حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه او هغه کسان دي چې د ده تر مشرۍ لاندې د مرتدینو سره وجنگیدل او دا مبارک آیت د قرآن د غیبي خبرونو او معجزو څخه ګڼل کیږي ځکه د کوم شي خبرې چې ورکړی و همغه پېښ شو او د رسول الله ﷺ له رحلت وروسته یوه ډله خلک له دین څخه وګرځیدل او مرتد شول. د مسلمانانو لومړي خلیفه د خپلو یارانو په مرسته له دوی سره جهاد وکړ خو په قرآني الفاظو کې د لفظ عمومیت ته اعتبار او ارزښت ورکول کیږي، نو دا مبارک آیت پر دې دلالت کوي چې الله تعالی د خپلو بندګانو په وجود کې درې صفتونه خوښوي، یو دا چې د مومنانو پر وړاندې نرم خوږه او مهربانه وي او د کافرانو په مقابل کې ډیر کلک او شدید. دویم دا چې د الله په لاره کې جهاد وکړي. دریم دا چې د حق په پیروي کې د هیڅ ملامتونکي له ملامتیا څخه ونه ویريږي.

﴿وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ...﴾ (الحشر: ۹).

دا مبارک آیت د نبی کریم ﷺ د انصارو یعنې د مدینې منورې د خلکو په ستاینه کې راغلی دی او د هغوی د دوستۍ او مهربانۍ وصف، بلکې د هغوی سربښدنې او ځان تیریدنې د تعظیم او تمجید وړ ګرځوي او فرمایي: او هرڅه چې هغو ته ورکړل شي د هغو څه اړتیا قدرې هم دوی په خپلو زړونو کې نه احساسوي او پر خپل ځان باندې نورو ته ترجیح ورکوي اګر که په خپله محتاج هم وي.

قرآنکریم داسې صفتونو ته په درنه سترګه ګوري او ټول دې ته ترغیب او تشویقوي خو په خپله او هم د اسلامي ټولنې په نورو غړیو کې دا صفتونه ژوندي او پیدا کړي او خلک سوله ایز ژوند، نرمۍ او ښو اخلاقو ته راوبولي، پرته له شکه د الله د رسول ﷺ له خوا یوه روزله شوې ډله داسې وه چې قرآنکریم یې کیسه داسې کوي: دوی له حده زیات په خپلو منځونو کې مهربانه وو په هره نوې لیدنه کې به یې یو او بل په غیر کې نیول سره له دې چې په ځینو چارو کې دوی د نظر او رایې اختلاف هم درلود خو یو او بل ته په احترام قایل وو حاکمانو په رعیت رحم او شفقت درلود او رعیت حکومت ته تابع او فرمان برداره و، نومسلمانان باید په هر وخت او زمانه کې همداسې وي.

د آيت لنډ مفهوم

په ذکر شوي مبارک آيت کې د رسول الله ﷺ ستاينه او همدارنگه د ده د رښتينو پيروانو تعريف او ستاينه شوې ده. په لومړي پړاو کې د پيغمبرانو د سردار حضرت محمد ﷺ رسالت ثابتي او په دويم پړاو کې څو شيانو ته اشاره کوي: لومړی دا چې د محمد ﷺ پيروان او صحابه د کافرانو پر وړاندې د دوی د کفر پر اساس ډير غليظ، شديد او سخت خويه وو، نه د ذاتي او شخصي دښمنۍ پر اساس، خو د مؤمنو او ديندارو وروڼو پر وړاندې مهربانه او نرم خويه وو. دويم دا چې دوی په داسې شي التزام او پابندي لري چې دوی دې نیکو صفتونو ته هڅوي او هغه د لمانځه اداء کول دي، د پاک قرآن د وينا پر بنسټ **﴿إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ﴾** [العنکبوت: ۴۵] لمونځ انسان له ټولو بې حيايو او ناوړتياوو څخه منع کوي او پرته له شکه بدخويي او سختي د مسلمانانو په وړاندې يو ناوړه او بد عمل دی چې د حقيقي لمانځه په واسطه مسلمان ورځنې ژغورل کيږي.

دریم دا چې دوی د اخلاص خاوندان دي، يعنې په خپلو کړو وړو سره د الله له رضا پرته بل هيڅ موخه او هدف نه لري. څلورم دا چې د پاکۍ او ايمان نښې د دوی له سر او مخ څخه روښانه څرگندېږي چې خلک يې په سمه توګه پېژندلی شي او د دوی له لوري امن او ډاډ احساسوي.

دا مبارک آيت د لومړنيو مسلمانانو د صفتونو په بيانولو او د مسلمانانو پر وړاندې د دوی په نرمۍ او مهربانۍ باندې د آسماني تاييد سره په اسلامي ټولنه کې د خواخوږۍ، ګډ ژوند او نرمۍ بنسټونه ږدي او پر دې اساس چې اسلامي امت د حقيقت د لارې د مخکېنيانو په پيروي مکلف دی ګواکي ټول دې نرمۍ ته رابلې او دا د هغوی ديني وجيبه ګڼي نو مسلمانان بايد په خپلو کې سوله ايز ژوند ولري، جغرافيوې پولې د مذهبونو او نظريو اختلاف اويا د ژبو، قوم او رنگ اختلاف بايد د مينې او ايماني محبت او ښه نيت او په خپل منځ کې د نيکې معاملې خنډ ونه ګرځي.

فعاليت

زده کوونکي دې په ټولګي کې د مسلمانانو تر منځ د نرمۍ او ګډ ژوند ګټې او د بې ځايه سختۍ او تشدد زيانونه په خپلو کې تر بحث او څيړنې لاندې ونيسي.

د لوست ګټې او لارښوونې

- په پورتنۍ آيت کې ډېرې ګټې او لارښوونې شتون لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي.
- ❖ د حضرت محمد ﷺ د نبوت او رسالت اثبات او تاييد.
  - ❖ د رسول الله ﷺ او د هغه د يارانو د دې صفت بيانول چې هغه د مسلمانانو پر وړاندې نرمي کول او د کفارو پر وړاندې شدت کول دي.
  - ❖ د ګډې ژوند، ښېګڼې او خواخوږي د روحيې په لور د مسلمانانو ترغيب او تشويق کول.
  - ❖ په خشوع، خضوع، رکوع او سجود سره د لمانځه د فضيلت بيانول.
  - ❖ په کړنو، اعمالو او د الله د رضا په حاصلولو کې د اخلاص فضيلت.
  - ❖ د اصحاب کرامو د مقام او مرتبې لوړوالی او په تورات او انجيل کې د هغوی د اوصافو يادونه.

- ۱- لاندې کلمات وژباړئ.
- { أَشِدَّاءُ }، { رُحَمَاءُ }، { رُكْعًا سَجْدًا }، { يَتَتَوْنُ }، { فَضْلًا }، { رِضْوَانًا }، { سَيِّمَاهُم }.
- ۲- د ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكْعًا سَجْدًا يَتَتَوْنُ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سَيِّمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ مبارک آيت د کوم سورت برخه ده؟
- ۳- په دې آيت کې د صحابه و کرامو څو صفاتو ته اشاره شوې ده؟
- ۴- قرآن مجيد د رسول الله ﷺ د يارانو د صفاتو په بيانولو سره له مؤمنانو څخه څه غوښتنه کوي؟
- ۵- د ﴿سَيِّمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ جمله تفسير کړئ.
- ۶- د مسلمانانو دښمنی د کفارو له ذات سره ده که دهغوی له کفري صفاتو سره؟
- ۷- د دې لوست له ګټو او لارښوونو څخه څلور ګټې بيان کړئ.

- زده کوونکي دې په خپله خوښه د لاندینيو دوو موضوعگانو په هکله يوه لنډه مقاله وليکي:
- ۱- په اوسني عصر کې تفاهم او ګډ ژوند ته د اسلامي امت اړتيا.
  - ۲- د قرآن مجيد د آيتونو په رڼا کې د تفاهم او ګډ ژوندون فضيلت او ارزښت.

په قران کريم کې نمونه ځوانان

قال الله تعالى: ﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا﴾ [الكهف: ١٣-١٤]

د کلمو معنا

{نَبَأُهُم}	د دوی عجیبه خبر
{بِالْحَقِّ}	په رښتینولۍ او باور سره
{فِتْيَةٌ}	ځوانان وو
{زِدْنَاهُمْ هُدًى}	دوی ته مو هدایت زیات کړ
{وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ}	محکم مو کړ زړونه د دوی
{لَنْ نَدْعُو}	هیڅکله نه راغواړو او عبادت نکوو
{شَطَطًا}	بیکاره او دروغ خبره

ژباړه

موږ د هغو اصلی قصه تاته (ای محمده) اوروو هغوی څو تنه زلمیان وو چې پرخپل پروردگار یې ایمان راوړی ؤ او موږ هغو ته په هدایت کې زیاتوالی ورپه برخه کړ. موږ د هغو زړونه په هغه وخت کې محکم کړل چې کله هغوی پاڅیدل او اعلان یې وکړ چې زموږ رب فقط همغه ذات دی چې د آسمانونو او ځمکې رب دی موږ به له هغه پرته نور کوم معبودان ونه بلو که موږ دغسې وکړو نو بیخي باییزه خبره به مو کړې وي.

تفسیر

د آیتونو شرح او څیړنه

یاد شوي مبارک آیتونه د (الکھف) له سورت څخه دي چې څلور ډیرې لویې پېښې رانغاړي: لومړی د کھف د اصحابو کیسه . دویم د هغو خلکو کیسه چې الله ورته دوه سمسور بڼونه

وربشلي وو. دريم د حضرت موسی عليه السلام کيسه د الله دنيک بنده سره او څلورم د ذوالقرنين کيسه. خو د دې سورت ډير آيتونه د کهف د ملگرو په کيسې پورې تړاو لري، چې د ايمان د پياوړتيا يوه بيلگه ده او د دنيا پر مال او شايست آخرت ته ترجيح ورکوي. د دې کيسې په اتلانو کې د هغو ځوانانو لپاره غوره لارښوونه او اقتداء ده چې د خپلې عقيدې او ايمان لپاره د ظلم او زياتي پر وړاندې دريري او له يو الله پرته د بل هېچا څخه ويره نه لري.

﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾ وروسته له دې چې په څو وړاندنيو آيتونو کې د کهف د ملگرو کيسې ته لنډه اشاره کيږي او له دې پېښې څخه د الله د يوې عجيبې نښې په عنوان يادونه کيږي، دادي په دې مبارک آيت کې په مفصله توگه د کهف د ملگرو کيسه پليږي او فرمايي: ﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ﴾ مور د دوی زړه وړونکی خبر په رښتيني او حقيقي توگه تا ته ای محمده، بيانوو.

(نبا) په عربي ژبه کې هغه خبر ته ويل کيږي چې د ستر ارزښت لرونکی وي. ﴿إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾ (فتي) د (فتي) جمع ده، فتی هغه ځوان ته ويل کيږي چې تر او تازه وي يا د ځوانۍ په اوصافو بشپړ وي، نو د مبارک آيت تفسير داسې کيږي: هغوی تنکي ځوانان وو د ځوانۍ په صفتونو ستايل شوي چې په خپل پالونکي الله يې ايمان راوړ او مور د دوی په ايمان کې زياتوالي راوست، د ايمان له زياتوالي څخه مراد په ايمان ثابت قدم پاتې کيدل او د الله له لوري د نيک عمل په توفيق مشرف کيدل دي.

﴿وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا﴾ (ربط) په عربي کې د يوه شي تړلو ته وايي او په مجازي توگه په مبارک آيت کې د صبر او زغم ورکولو ته ويل کيږي، په دې معنا چې د دوی زړو ته مو د داسې استقامت څخه ډک کړل چې هيڅکله د ظالم پادشاه ويرې اود ښځې، زامنو او ټاټوبې په پريښودلو د دوی قدمونه ونه لږزيدل، البته دا د زړونو تړل او استقامت هغه وخت د دوی په برخه شو چې کله په خپلو پښو ودریدل يعنې ټينگ هوډ يې وکړ او چيغې يې کړې چې ﴿رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ يعنې زموږ پروردگار همغه د اسمانونو او ځمکې پروردگار دی او موږ پرته له هغه بل الله نه پيژنو او له هغه پرته د بل هيڅ معبود لمانځنه نه کوو، ځکه که داسې وکړو نو په حقيقت کې به مو د حق نه لرې خبره ويلې وي ﴿لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا﴾ (شطط) اصلا هغه څه ته

ویل کیري چې لرې او ناممکنه وي، په دروغو، دوکې او ظلم يې هم اطلاق کیري او دا ټولې معنا ګانې د مبارک آيت له لفظ څخه مرادیري.

د آيتونو د نزول سبب

د كهف د ملګرو د کيسې په اړوند د آيتونو د راليرلو لامل دا ؤ چې د مکې مشرکانو د يثرب (مدينې) له يهوديانو څخه وغوښتل چې څو دوی ته د داسې څيزونو لارښونه وکړي چې په هغه سره د الله رسول و ارزوي او په دې توګه يې د رسالت صحت او عدم صحت څرګند کړي. يهودو خبر ورکړ چې د دريو شيانو په اړه له ده څخه پوښتنه وکړي: لومړی دا چې د كهف د ملګرو کيسه څرنگه وه. دويم د ذوالقرنين او دريم د روح په باره کې، که چيرې هغه دوه لومړنيو پوښتنو ته ځواب وويل اود دريمې په هکله يې چټتيا غوره کړه نو هغه د الله استازی دی. کله چې مشرکانو دا پوښتنې وکړې نو الله تعالی ورته د اصحاب كهف او ذوالقرنين دواړه پيښې د كهف په سورت کې مفصلا بيان کړې. او د روح په هکله آيت نازل شو چې ﴿قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا﴾ [الاسراء: ۸۵] ژباړه: ووايه روح يو امر دی چې زما الله پورې اړه لري او تاسې ته علم نه دی درکړې شوې مګر ډير لږ.

د اصحاب كهف کيسه

د اصحاب كهف کيسه په لنډه توګه لکه څرنگه چې په کابلي تفسير کې ټوټه ټوټه راغلې ده داسې بيانوو:

وايي چې دا څو رومي تنکي ځوانان وو چې د کوم ظالم او زورور باچا په وخت کې يې ژوند کاوه چې نوم يې ځينو «د قيانوس» ياد کړی دی. دا باچا په بوت لمانځنه کې ډير غرق ؤ او په ظلم او زياتي سره يې بوت لمانځنه خوروله، خلکو د ده د جبر او عذاب له ويرې او يا د څو ورځو دنپوي ګټو په خاطر خپل مذهبونه پرېښودل اود بوت په عبادت مشغول شول په دې وخت کې څو ځوانان چې د حکومت د لويو کورنيو او چارواکو پورې يې تړاو درلود په دې فکر شول چې د مخلوق د خوشحالي په وجه د خالق رضا له لاسه ورکول مناسب کار نه دی نو څرنگه چې د دوی زړونه د ايمان او تقوی اود الله د وېرې څخه ډک وو او الله تعالی دوی ته د صبر، ثبات، توکل او له مجازي خدايانو څخه د بې زارۍ وسه او توان ورکړې وه نو د باچا پر وړاندې يې هم يوه مستانه چيغه وکړه چې ﴿لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا

شَطَطًا» او په دې توگه يې خپله زړ وړتيا، خپلواکي او عقیده څرگنده کړه او ټول خلک يې حيران کړل، باچا له يوې خوا د دوی پر ځوانۍ رحم وکړ او له بلې خوا څه چارې او مصلحتونه د دې مانع شول چې دوی سمدستي ووژني نو په دې وجه يې هغوی ته څو ورځې مهلت ورکړ څو په خپلو کارونو کې فکر او غور وکړي، دوی له مشورې وروسته پريکړه وکړه چې په هر حال خطر خو راته متوجه دی او ارومرو د هغه د ظلم او زیاتي څخه عاجز او قدمونه مو بنويږي نو مصلحت دا دی چې د ښار په شا او خوا د کوم غره په غار کې پټ شو او ښار ته د راستنیدو لپاره یوه مناسبه موقع ولټوو د خپل وړاندیز په ټینګار يې دعا وکړه چې یا الله ستا په ځانګړي رحمت زموږ کارونه سم کړه او موږ ته د کامیابی او هدایت لاره وښه او په پای کې زموږ واړه کارونه سم کړه! همغه وه چې له ښاره ووتل او ښار ته نږدې د یوه غره په یو غار کې پټ شول او په خپلو کې يې یو تن وټاکه چې خپل حالت بدلوي او کله ناکله ښار ته ځي څو خپلې اړتیاوې او ضرورتونه له بازاره واخلي اود ښار له حال احوال څخه هم ځان خبر کړي کوم کس چې د دوی له ډلې څخه د دې کار لپاره ټاکل شوی ؤ یوه ورځ يې خبر راوړ چې نن د حکومت جاسوسان په ښار کې زموږ پلټنه کوي او زموږ خپل او خپلوان دې ته اړ باسي چې زموږ پټ ځای هغوته وښيي، په همدې یادونه کې وو چې ناڅا په الهی قدرت پردوی د خوب غلبه راغله او پلټونکو چې هر څومره پلټنه وکړه د دوی پټه يې ونه لگوله، ناهيلي شول او له پلټنې څخه لاس په سر شول باچا امر وکړ چې د سړپو(فلز) په تخته د دې ځوانانو نومونه د دوی د کیفیت او احوالو سره یو ځای وليکي او په خزانه کې يې وساتي تر څو راتلونکي نسلونه وپوهیږي چې څو تنه په حیرانوونکې توگه ورک شوي دي ښايې په راتلونکې کې له دوی څخه څه اثر ظاهر شي او کومې عجيبې پېښې ورځنې څرګندې شي. دوی په لمريز حساب پوره درې سوه کاله په همغه غار کې ویده وو چې د سپوږمي په حساب نه کاله ورباندې زیاتیري - له يوې اوږدې مودې څخه وروسته راجګ شول او په خپلو کې يې یادونه وکړه چې موږ به څومره موده ویده شوي یو؟ څنو وویل چې یوه یا نیمه ورځ (یعنې ډیر لږ) نورو وویل چې په دې هکله خبرې کول فايده نه لري الله پوهیږي چې موږ به څومره وخت ویده شوي وو - اوس غوره داده کار وکړو یو تن دې دغه روپی له ځانه سره واخلي او ښار ته دې لاړ شي اوله یوه دوکان څخه دې حلال او پاک خواړه راوړي، یو تن روپی واخستې، ښار ته ولاړ خو دهغه ښار هر څه يې متغیر او نوي وموندل - ښاريانو چې کله هغه سکه ولیده حيران شول چې د کوم باچا نوم په هغې لیکل شوی او دا به کوم وخت وي.

خلکو وپټيله چې دې سړي کوم ځای خزانه موندلې ده، پلټنې په دې هکله دوام وموند تردې چې پېښه د باچا حضورته ورسیده، باچا څیر شو او هغه پخوانۍ تخته چې د څو ځوانانو هویت او د دوی د ورکې تاریخ ورباندې لیکل شوی ؤ او ډیره زمانه ساتل شوې وه نو خپل حضور ته یې وغوښتل او پلټنه یې پیل کړه او بالاخره وپوهیده چې دا هماغه ورکه ډله ده. په هغه وخت کې په ښار کې د «بعث بعد الموت» په هکله بحثونه او مناظرې روانې وې ځینو ویل له مرگه وروسته څوک بیرته نه راژوندي کیږي، ځینو به ویل بحث یوازې روحانې وي نه جسماني، ځینو دواړه منل - د وخت باچا چې یو حق پرست او انصاف کوونکی سړی ؤ غوښتل یې چې کومه بیلگه له کومې لوري نه په دې هکله لاس ته راوړي تر څو د خلکو عقل یې په آسانی سره ومني نو الله تعالی دا بیلگه دوی ته راوړله اودا کار ددې لامل شو چې د آخرت څخه انکار کوونکي هم د دې حیرانوونکې پېښې له لیدلو او اوریدلو وروسته د قیامت د ورځې په راتلو ایمان راوړ.

د آیتونو لنډ مفهوم

دواړه مبارک آیتونه د هغو ځوانانو په هکله دي چې د بشریت په تاریخ کې د اصحاب کهف په نامه مشهور دي، الله تعالی هغوی د بیلگې په توگه د ټولو مسلمانانو او په ځانگړې توگه د ځوانې طبقې لپاره په خپل سپیڅلي کتاب کې ذکر کړي که چېرې تاسې غواړئ چې په خپل دین ټینګ واوسی، که غواړئ چې حق ته پر باطل ترجیح او غوره والی ورکړئ، که غواړئ د آخرت د لاس ته راوړلو لپاره د ظالمانو او متکبرانو له رټنې او تهدید څخه ونه ویریرئ نو په دې ډله پیاوړو ځوانانو پسې اقتداء وکړئ او پوه شئ چې د عالمیانو د خالق او پالونکي غیبی مرسته به ستاسو سره مل او ملگرې وي بلکې تاسوته به ډیرې لویې ویاړنې در په برخه کړي لکه څرنگه چې د اصحاب کهف ملگروته وربښل شوې وې.

له بلې خوا دا آیتونه اودا کیسه په ټولیزه توگه له مرگ وروسته د ژوندانه واقعي بیلگه وړاندې کوي، د روایتونو پر بنسټ په هغه زمانه کې چې دا پېښه رامنځ ته شوې وه وروسته له مرگه د بیا ژوندي کیدو پدیدې د آخرت څخه انکار کوونکي د شک او شبه سره مخ کړي وو او یوه ډله خلک یا مطلقاً د ژوندي کیدو څخه منکروو یا یې د دې دعوه کوله چې یوازې روح ژوندی کیږي نه جسم، خو د اصحاب کهف په وینیدلو سره وروسته له ۳۰۹ کلونو

څخه دا شک او شبهه له منځه ولاړه او خلکو د سر په سترگو ولیدل چې پرته له شکه الله تعالی کولای شي مړ بدن ته دویم ځلي روح وروبښي او په حرکت یې راوړي. دریم شی چې مبارک آیتونه ورته اشاره کوي دا دی چې د مومنانو لپاره هیڅکله له الله سره شریک راوړل د زغملو وړنه دی او واقعي مسلمان نشي کولای د مشرکانو سره هم نظره او هم عقیده واوسي، شرک کاملاً باطل دی او په قرآني تعبیر سره (شطط) دروغ، ظلم او له حق او حقیقت څخه لرې ته ویل کیږي.

په قرآن کریم کې څو نور نمونه ځوانان

ابراهيم خليل الله ﷺ

حضرت ابراهيم عليه السلام د الله پیغمبر ؤ چې د الله په لار کې د سترو ځان بنندنو په خاطر د خلیل الله یعنې د الله د ځانگړي دوست لقب ورکړل شو، هغه د ځوانۍ په منگ کې په بشپړې میرانې سره داسې کارو ته وکړل، چې د نمونه (مثالي) ځوانانو په ډله کې شمیرل کیږي. د اتلولۍ له کارونو څخه یې یو دا ؤ چې په کوڅه او بازار کې به د ظالم نمرود له ویرې پرته ګرځیده او بتان چې د نمرود او نمرودیانو معبودان وو هغه یې باطل او بې بنسټه بلل. او په دې یې هم بسنه ونکړه او کله چې یې مناسبه موقع ومونده، تېرې راواخست او د باطل پرستو یو یو بت یې مات او له منځه یووړ. هرکله چې د بتانو عبادت کوونکي د ظالم باچا په ملتیا راوګرځیدل له داسې عجیبه کار سره مخامخ شول چې هیڅکله یې په ذهن کې هم نه ؤ انځور شوی. کله یې چې د دې کار له کوونکي څخه پلټنه وکړه یوې ډلې وویل: **﴿سَمِعْنَا قَتْلَ يَدْرُكُهُمْ يُقَالُ لَهُ** **إِبْرَاهِيمُ﴾** [الانبیاء: ۶۰] یعنې له یوه ځوان څخه چې ابراهيم نومیري اوریدلي مو دي چې د دې بوتانو بدي یادوي نو دا لوی جرم او ګناه له ده څخه پرته بل چا نه ده کړې. د ابراهيم خلیل اود نمرود د اور بلیدنه مشهوره ده.

موخه دا ده څو وپوهیږو چې پاک قرآن هغه د نمونه ځوان په توګه یادوي ځکه چې هغه د باطل په ماتولو او خپولو کې د ځوانانو لارښود او مقتدا دی.

اسماعيل ذبيح عليه السلام

دا د ابراهيم خلیل زوی دی چې وروسته هغه هم پیغمبر شو، خو مخکې له پیغمبرۍ څخه یې د تنکې ځوانۍ په منگ کې داسې لویه سربښندنه د الله حضورته وړاندې کړې ده چې د ذبیح

الله (د الله لپاره حلال شوي) لقب ورکړی شوی دی دا پېښه داسې وه چې پلار یې په خوب کې ولیدل چې یوازنی گران زوی د قربانولو ځای ته وړي اود الله لپاره یې حلالوي. څرنگه چې د پیغمبر خوب حق دی، هغه باید دا خوب عملي کړی وای، خو اندیښنه دا وه چې آیا دا تنکی ځوان سرښندنې ته تیارېږي او یا د زور له مخې دې کار ته لاس واچوي، نو ځکه یې لومړی د ده سره د مشورې لپاره مسئله شریکه کړه. ابراهیم علیه السلام له داسې ځواب سره مخ شو چې د دې ځوان تر ټولو د لوړ ایماني قوت ښکارندوی ؤ. قرآنکریم له دې پېښې څخه داسې یادونه کوي ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَى قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ﴾ [الصفات: ۱۰۲]. ژباړه: کله چې هغه(اسماعیل علیه السلام) د هلوځلو(مرستې کولو) مرحلې ته ورسیده نو ابراهیم علیه السلام ورته وویل: زوی جان، زه په خوب کې گورم چې تا حلالوم، ته ووايه چې ستا نظر څه دی؟ زوی یې وویل: پلار جان، څه چې درته حکم کيږي هغه وکړه. ان شاء الله ما به صابر ومومي.

همغه وه چې دا پاک فطرت ځوان تر هغه شیبې پورې چې چاره یې پرمړۍ رابښکل کېده د غره په خیر مستحکم ولاړ و او نوره کیسه یې مشهوره ده. دلته موخه دا ده ترڅو وپوهیږو چې اسماعیل ذبیح الله د قرآني نمونه ځوانانو څخه هغه ځوان دی چې په صبر، زغم اود الله په عبادت او فرمان منلو کې د ټولو مقتدا او لارښود دی.

يوسف عليه السلام

يوسف عليه السلام د يعقوب عليه السلام زوی اود اسحق عليه السلام لمسی اود ابراهيم عليه السلام کړوسی دی چې د پیغمبرۍ نعمت په مسلسل توګه د دې کورنۍ په برخه شوی دی. د حضرت يوسف د ځوانۍ د وخت کیسه چې الله تعالی ورته بې اندازې حسن او ښایست ورکړی ؤ په هغه اندازه زړه رابښکونکې او له عبرته ډکه ده چې په قرآنکریم کې په احسن القصص یعنې بهترینه کیسه یاده شویده. د دې کیسې د تفصیل ځای دغه لنډ لوست نه دی یوازې باید دومره وپوهیږو چې هغه د ځوانانو لپاره ډیره غوره بیلګه ده چې غوښتل یې خپل ځان د اخلاقي مفاسدو له لومو څخه وژغوري. هغه د خپلې ځوانۍ په ډېرو ښایسته ورځو کې ؤ او په ډیر غوره ناز او نعمت کې یې ژوند کاوه او د هغه زمانې تر ټولو ښې او لوړې طبقې ښځې ورڅخه وغوښتل چې د زړه مرام یې پوره کړي، خو هغه د بند تنګه او تیاره ګوښه په هغه ټولو نعمتونو او

خوندونو غوره کړه او وېې فرمايل: ﴿مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ﴾ [يوسف: ۲۳] ژباړه: په الله له دې بلۍ نه پنا غواړم او بر سېره پر دې زما رب زه ډېر ښه ساتلی يم او ظالمان هېڅکله خلاصېدلی نشي. که اوسني ځوانان په دې نيکه نمونه پسې اقتداء وکړي پرته له شکه الله تعالى به يې د دنيا او آخرت پايله داسې نيکه کړي او هغو ته به داسې عزت ورپه برخه کړي لکه څرنگه چې يې يوسف عليه السلام ته وربښلی ؤ.

فعاليت

زده کوونکې دې په دوه ډلو وویشل شي او په خپلو کې دې د هغو حکمتونو او عبرتونو په هکله بحث او څېړنه وکړي کوم چې د اصحاب کهف له کيسې څخه څرگندېږي.

د لوست گټې او لارښونې

- په پورتنیو آیتونو کې ځينې گټې او لارښوونې شته چې عبارت دي له:
- ❖ د کهف د کيسې په نازلیدو سره د حضرت محمد ﷺ د رسالت اثبات.
- ❖ د حق خبرې د څرگندولو غوره والی که څه هم په هغه کې د وژلو يا د وهلو او ټکولو او بندي کولو ويره وی.
- ❖ د توحید د عقیدې او د سپېڅلې کلمې (لا اله الا الله) د بیانولو ارزښت، لکه څرنگه چې د اصحاب کهف ځوانانو وويله.
- ❖ له الله پرته د نورو مخلوقاتو د عبادت او لمانځنې بطلان او پر هغه د عقلي او نقلي دليل نشتوالی.
- ❖ د دین او عقیدې د ساتنې په خاطر د الله په لار کې د هجرت د فرضیت او ارزښت ثبوت.
- ❖ د ځوانی اود هغه د منگ ارزښت، ځکه انسان په دې دوران کې لوی لوی کارونه په آسانی سره تر سره کولای شي.

❖ د الله په غیبې مرستې سره د رښتینو مؤمنانو د برلاسی ثبوت، لکه څرنګه چې یې د اصحاب کهف ځوانانو ته په هدایت کې زیادت وکړ او د دوی زړونه یې ټینګ او ثابت کړل.

۱- لاندې کلمې وژباړئ:

{نَبَأَهُمْ} ، {بِالْحَقِّ} ، {فِتْنَةً} ، {وَرَبَطْنَا} ، {شَطَطًا}.

- ۱- د کهف په مبارک سورت کې څو کیسوته اشاره شوې ده؟
- ۲- د اصحاب کهف په کیسې پورې د اړوندو آیتونو د نازلیدو سبب څه ؤ؟
- ۳- د ربط قلوب لفظی معنا او مراد په ذکر شوي آیت کې بیان کړئ؟
- ۴- د اصحاب کهف کیسه په لنډه توګه بیان کړئ؟
- ۵- د اصحاب کهف د ویده کیدو موده څو کاله وه؟
- ۶- د دې لوست د آیتونو له ګټو او لار ښوونو څخه څلور ګټې بیان کړئ؟

زده کوونکي دې په قرآن کریم کې د نمونه ځوانانو د سیرت نه په استفادې سره د (دځان، کورنۍ او ټولنې په اصلاح کې د ځوانانو ونډه) ترسرلیک لاندې یوه مقاله ولیکي، چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.